

DE JERUZALEMSE ZONDAAR VERLOST

Goed nieuws voor de slechtste der mensen

Of

RAAD VOOR TWIJFELMOEDIGEN

Verhandeling over : Lukas 24:47

Beginnende van Jeruzalem.

door

JOHN BUNYAN

Welwillende lezer!

Een der redenen, die mij bewoog om over dit onderwerp te schrijven, was slechts mijn wens om mijn eigen eenvoudige wijze van behandeling te beproeven, hoewel er veel heerlijke en zieltreffende redevoeringen in de wereld zijn, die tot bekering des zondaars leiden. Ik neem de vrijheid om de slechtste der mensen uit te nodigen en aan te moedigen om tot Christus te komen ter vergeving der zonden. Ik was zelf een der grootste zondaars, maar heb genade verkregen. En daar het mijn begeerte is, dat ook mijn medezondaars de genade van Christus deelachtig worden, daarom heb ik dit boekje geschreven.

Onder ons volk treffen wij grote zondaars aan zowel nu als ooit te voren. Mijn boekje zal wel niet in elk huis gelezen worden, maar het zal toch wel een geschikte medeburger vinden, wie het ten zegen zijn zal. Een grote zondaar, die veranderd en bekeerd wordt, is, als 't ware, een *buit* voor Jezus Christus; Hij ontvangt, *overwint* door zulk een te verlossen; waarom zou Jezus dan zijn eer, en de zondaar zijn ziel verliezen, uit gebrek aan ene uitnodiging?

Door Gods genade, heb ik veel zegen gehad toen ik in 't openbaar over dit onderwerp sprak, en misschien ook thans, nu ik er over schrijf. Zoals u bemerkt, heb ik het net uitgeworpen om ene goeden haal te doen. Moge de Heere er grote vissen in vangen tot grootmaking van Zijn nooit genoeg volprezen Naam. Er zijn zondaars die slecht zijn in aller ogen, er zijn er die slecht zijn in hun eigen ogen, maar men treft er ook aan, die alle soorten van verf en kleuren hebben om hun vuile plekken mee te bedekken, die nochtans naakt en geopend zijn voor de ogen van Hem met wie wij te doen hebben. Voor al deze heeft God de Heere een Zaligmaker gezonden n.l. Jezus Christus. En voor al deze staat de deur der genade open. Daarom, zondaar, wie u ook bent, legt dit boekje niet ter zijde, maar gun uzelf een ogenblik tijd om er in te lezen. Kom, een plaats in de hemel en een deel aan de heerlijkheid kan u immers niet schaden. Laat uw dwaasheid en wulpsheid u niet voorbij de deur der genade drijven, die nog niet voor u is gesloten noch vergrendeld. Manasse was een goddeloze man en Magdalena een goddeloze vrouw, beide verkregen genade. Christus nam hen gewillig aan. En denkt u dat zij, die vroeger zo slecht waren, thans in de hemel treuren omdat zij hier op aarde zijnde, om Jezus wil, de zonden hebben vaarwel gezegd? Welnee, antwoordt u, zij zijn het best uit de strijd gekomen, hun geluk kent perk noch palen. Welnu, zondaar, handel ook zo. Christus, staande aan de poort des hemels, zegt tot u; "Kom tot Mij." De duivel, staande aan de poort der hel, roept u om tot hem te komen. Zondaar *wat* zegt u? Waarheen wilt u gaan? Ga niet naar de hel; daar wordt u verbrand! Laat toch Jezus u niet langer roepen; het geldt uw eeuwig heil, kom tot Hem en leeft. Nog een enkel woord tot besluit. Zondaar, hier hoort u over liefde spreken; ach! Wat ik u bidden mag terg haar niet, door haar te verdraaien in ontucht. Hij die sterft omdat hij de liefde van Christus gering geacht heeft, zinkt in de diepste hel en zijn geweten zal meer wroeging hebben door de herinnering aan dat kwaad, dan over al zijn andere zonden samen. Daarom wees voorzichtig, maakt niet de liefde uw pijnigster. Vaarwel, J. Bunyan.

Beginnende van Jeruzalem. Lukas 24:47

Het gehele vers luidt aldus: “En in Zijn naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem.” Deze woorden waren door Christus gezegd, na Zijn opstanding uit de doden, en worden hier op historische wijze herhaald, maar bevatten nu, behalve de uitdrukkelijke last, een bijzondere opdracht. De last is zoals u weet, het Evangelie te verkondigen, dat zeer duidelijk is op te merken bij Matthéüs en Markus.” Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle creaturen”, enz. Markus 16:15. Onze tekst vindt u echter alleen in Lukas, die zegt, dat hoewel Jezus gezegd had, dat bekering en vergeving der zonden onder alle volken moest gepredikt worden, Jeruzalem moest het eerst de blijde boodschap worden aangeboden. *Predikt het evangelie, zegt Christus, onder alle volken, maar begin te Jeruzalem.*

Voor ik tot de verklaring der woorden overga, moet ik u in het kort nog met enkele woorden op twee dingen wijzen.

- I. Ten eerste. moet ik u aantonen wat Jeruzalem was.**
- II. Ten tweede. Moet ik u aantonen wat het zeggen wilde, het evangelie aan haar inwoners te verkondigen.**

TEN EERSTE zullen wij Jeruzalem beschouwen.

- a. Ten opzichte van de oorsprong van haar inwoners.
- b. Ten opzichte van haar verhoging.
- c. Ten opzichte van haar verval.

a. Wat aangaat haar inwoners; deze waren uit het geslacht Abrahams, een uitverkoren volk boven alle andere volken, waaraan God inzonderheid zijn liefde in ruime mate wilde betonen.

b. Wat betreft haar uitverkiezing of verhoging, zij was de plaats der aanbidding en zij bezat bijzondere kentekenen en bewijzen van Gods gunst en tegenwoordigheid boven enig ander volk in de wereld. Vandaar, dat de stammen naar Jeruzalem opgingen om te aanbidden. Daar was Gods huis, des Heeren Hogepriester. Daar werden de offers aangenomen, en Gods vriendelijk oog en Gods hart vol liefde waren daar voortdurend, Ps. 76:1, 2; Ps. 122; 1 Kon. 9:3.

c. Ten derde moeten wij ook Jeruzalem beschouwen in haar vervallen staat. Want daarin is zij het eigenlijke onderwerp van onze tekst, zoals wij u verder zullen aantonen.

Jeruzalem was, zoals ik zo-even gezegd heb, de plaats en zetel van Gods eredienst, maar nu is de stad vervallen, ontaard en afvallig geworden. Het Woord, de regel der eredienst, wordt door haar verworpen en in plaats daarvan voert zij haar eigen overleveringen en instellingen in; de heiligste ordonnantiën Gods moeten

plaats maken voor haar nietigheden, Matth. 15; Mark. 7. Jeruzalem was dwaselijk van het voetspoor uitgeleden, en de plaats geworden waar waarheid en zuivere godsdienst gehaat werden.

Zij was de poel van ongerechtigheden, de zetel der geveinsdheid, een draaikolk, waarin ware godsdienst omkwam. Laatdunkendheid en vals vertrouwen op God, het dodelijkst venijn voor de ziel, heerste in haar midden. Nijd, wrok en godslastering werden overal openlijk uitgesproken onder hun wetgevers, geleerden en leiders tegen alle godsvrucht en godzaligheid, ja zelfs hun Heer en Maker kon niet aan hun godtergende spotternij ontkomen.

Met één woord, Jeruzalem was nu de slachtbank, de moordkuil voor Godvrezenden geworden. Het was de plaats waar de profeten, Christus en zijn volk, op de afgrijselijkste wijze werden vervolgd en ter dood gebracht. Ja, zó diep was Jeruzalem gevallen en zó verhard in haar zonden, dat zij de grootste niet schuwde, maar gewillig schuld en vloek op zich laadde, toen zij uitriep: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen." En hoewel Jezus Christus, door zijn leer, zijn wonderen en heiligen levenswandel, een einde aan hun verregaande goddeloosheden trachtte te maken, toch sloten zij hun ogen, stopten hun oren dicht, en rustten niet, zoals voorzegd was, totdat zij Hem uit deze wereld hadden verbannen.

Ja, om, ware het mogelijk, zijnen naam en zijn leer voor altijd van deze wereld uit te wissen, zochten zij allerlei vonden. Met verachting van de Heere der heirscharen, Zijnen machtigen arm en het onloochenbare feit zijner opstanding, huurden zij soldaten om een leugen te verzinnen, zeggende: Zijn discipelen zijn gekomen en hebben Hem uit het graf gestolen, en dat alles met het doel om de mensen te doen geloven, dat Hij niet de Zaligmaker der wereld was en men dus van Hem geen vergeving van zonden kon ontvangen."zij waren", zegt Paulus,"allen mensen tegen". Want zij sloten niet alleen de deur der genade voor zichzelf, maar verhinderde ook de opening daarvan voor anderen."Verhinderende ons", zegt hij, "te spreken tot de heidenen, dat zij zalig mochten worden, opdat zij te allen tijde hun zonden vervullen zouden", 1 Thess. 2:14-16; Matth. 23:35.

Dit is de stad, en dit is haar volk, dit is hun karakter en deze zijn hun zonden; noch kan huns gelijken gevonden worden in de gehele wereld. Nee, welk land, welk volk, kon met Jeruzalem vergeleken worden in zonden en in overtredingen? Inzonderheid indien u hierbij voegt, hoe zij zondigden tegen licht en beter weten in, en hoe zij Gods geduld misbruikten. Oneindig groot was daarom de goddeloosheid die zij begingen. Na al de zieners en de profeten, op wier waarschuwingen zij geen acht hadden geslagen, zond God hen Johannes de Doper, om hen tot inkeer te brengen, en ten laatste ook Zijnen eigen geliefde Zoon om hen te verlossen. Maar zij wilden noch tot inkeer gebracht, noch verlost worden. Zij hebben beiden vervolgd en ter dood gebracht. Ook nu waren zij nog niet verzadigd van het bloed der martelaren, maar hebben de heilige apostelen, zelfs zovelen zij er konden machtig worden, tot de dood toe vervolgd. En hen, die

niet in hun handen vielen, hebben zij tot in de uiterste hoeken verdreven en verjaagd.

TEN TWEEDE. Nu is het mijn taak, om u aan te tonen wat het zeggen wilde, aan zulk een volk het evangelie te verkondigen. *Het was*, zegt Lukas, *hen bekering en vergeving der zonden te verkondigen in Christus Naam*. Of, zoals Markus het zegt, hen te vermanen: *Bekeert u en geloof het evangelie*, Mark. 1:15. Niet, dat berouw een oorzaak is voor vergeving der zonden, maar een teken, dat wij van harte de vergeving hebben aangenomen. Het woord *bekering*, in de Engelse tekst *berouw*, is daarom juist hier gebruikt om ons te doen zien, dat een voorgewend geloof in het evangelie niet genoeg is, maar vergezeld moet zijn van berouw, en dit doet Hij met opzet, opdat niemand zich zelf bedriege. Want met welk geloof kan iemand vergeving zijner zonden ontvangen, zonder daarover berouw te hebben? Of hoe zal iemand rekenschap kunnen geven van zijn ongeveinsde onderwerping aan het evangelie, indien hij volhardt in zijn onboetvaardigheid?

Daarom, berouw en geloof zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden, om het evangelie te ontvangen. Zonder geloof kan men het evangelie in 't geheel niet ontvangen, en zonder berouw kan men het niet ongeveinsd ontvangen. Wanneer Christus dus zegt, *dat het Zijn wil was, dat berouw en vergeving der zonden aan alle creaturen zou verkondigd worden*, dan bedoeld Hij daarmee: 'Ik wil dat alle mensen overal berouw hebben over hun zonden, en genade ontvangen uit Gods hand, door Mij, opdat zij niet onder Zijn toorn vallen in het oordeel.' Want, zoals ik heb gezegd, zonder berouw, welke aanspraak men ook op geloof waant te hebben, zonder berouw zal niet één Gods heiligen toorn ontvlieden. Daarom zegt de apostel Paulus: "God dan, de tijden der onwetendheid overgezien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, die Hij daartoe verordend heeft", Hand. 17:31.

En nu, om tot dit gedeelte van onze tekst te komen, "*Beginnende van Jeruzalem*", dit betekent, dat de Heere Jezus wilde, dat aan Jeruzalem het eerst het aanbod van genade gedaan moest worden.

1. Dit moet niet zo verstaan worden, alsof zij nu meer recht hadden dan de andere volkeren der wereld, want hun zonden hadden hen van alle eigen verdienste beroofd. 2. Nog minder, omdat ze op de voorgrond stonden van de slechtste der zondaren bij andere volken. Nee, eerder stonden de zondaren der andere natiën op de voorgrond: want reeds lang voor zij de Heere Jezus gekruisigd hadden, waren zij slechter en deden erger dan de heidenen, die de Heere voor het aangezicht der kinderen Israëls verdelgd had, 2 Kron. 33: 3.

Hieruit volgt noodwendig, dat dit gedeelte van onze tekst "*Beginnende van Jeruzalem*", uit loutere genade en ontferming door de Heere was toegevoegd aan de last, dien de discipelen moesten volvoeren. Want waarlijk, de inwoners van Jeruzalem hadden hunnen weg ganselijk bedorven voor het aangezicht des

Heeren en hun toestand was de beklagenswaardigste onder alle volkeren, die op aarde leefden.

In welke betrekking zij ook mochten staan tot Abraham, Izaak en Jakob hoe ook zij vroeger het volk waren, in wier midden de Heere woonde en Zijn plaats der aanbedding had, nu waren zij afgeweken van God de Heere, meer dan alle andere volken van hun afgoden waren afgedwaald. Zij stonden schuldig aan de grootste zonden die de mensen op aarde kunnen begaan. Nee, niemand is in staat zulke *vergefelijke* zonden te begaan tegen God de Heere als zij, toen zij de Heere Jezus, Gods enige Zoon, doodden en Zijn Naam en Zijn Woord vervolgden.

LEERSTELLING

Deze woorden, aldus verklaard, leiden ons tot deze opmerking: *Dat Jezus Christus wilde, dat in de eerste plaats, genade zou worden aangeboden aan de grootste zondaren.*

Dat deze Jeruzalemse zondaars de grootste waren die er ooit op aarde bestonden, zal wel niemand ontkennen, die gelooft dat Jezus de reinste mens was die ooit op aarde geleefd heeft, en die ook hun Heere en God was. En dat zij het eerst, het aanbod van genade moesten hebben daaraan valt niet te twijfelen, de tekst is zo klaar als de dag. Want hij zegt: “*Beginnende van Jeruzalem.*” “Predikt” zegt Hij “bekering en vergeving der zonden” aan de Jeruzalemse zondaars in de *eerste* plaats. Daar de Jeruzalemse zondaars de slechtste en grootste zondaars waren, Christus grootste vijanden, die niet alleen zijn persoon, leer en wonderen verachtten, maar ook nog kort te voren hun handen hadden gewassen in zijn onschuldig bloed, zou men denken, dat Jezus zeker zou bevolen hebben eerst het evangelie te verkondigen aan andere volkeren, en *daarna* aan Jeruzalem. Ja, het zou nog oneindig grote genade geweest zijn indien Christus zulks had gedaan. Maar welke genade, welk een liefde is het, of welke naam zullen wij het geven, nu Hij beveelt dat *eerst* aan Jeruzalem bekering en vergeving der zonden moet worden aangeboden; in de eerste plaats aan de slechtste der slechten!

En dit was volstrekt nog niet de eerste maal dat de liefde, welke in het hart van Jezus Christus was, zich aan de wereld openbaarde. Want terwijl hij nog leefde, zelfs toen Hij nog in Jeruzalem was sprekende tot het volk, gaf hij hun duidelijk te kennen dat het zijn wens was, dat de slechtste onder de slechtste tot hem zou komen om genade en vergeving. Wat Hij ons aantoonde toen hij tot de beteren onder hen zei: “Voorwaar ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het Koninkrijk Gods Matth. 21:31. Ook toen hij Jeruzalem met de zondaars van andere volken vergeleek, zei Hij uitdrukkelijk dat zijn discipelen zich op dit ogenblik tot haar moesten bepalen. Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verlorene schapen van het huis Israëls Matth. 10:5, 6; 23:37. Maar gaat veel meer tot hen, want zij waren in de deerniswaardigste toestand. Daarom moesten zij het beste van het evangelie hebben, n.l. het eerste aanbod van genade, gedurende zijn verblijf op aarde. Zelfs toen hij van de wereld wegging, liet hij nog dit gebod als een uiterste wilsbeschikking na: “Begin te Jeruzalem.” Hij had er een welbehagen in, naar het schijnt, om de slechtste der zondaren met het eerste aanbod van genade te bevoorrechten, en zo uit hen zich een volk te vergaderen, dat de eerste vrucht zou zijn voor de Heer en voor het Lam.

Het 15de hoofdstuk van Lukas is hiervoor ook een heerlijk bewijs, waarin wij opmerken dat de Heere Jezus meer zorg draagt voor het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon, dan voor de andere schapen, de andere

penningen, of voor de zoon die beweerde dat hij nooit zijns vaders gebod had overtreden. Daarenboven zegt de Heiland nog, *dat er meer blijdschap zal zijn in de hemel over enen zondaar, die zich bekeert, dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben.* Op deze wijze dus, had de Heere zich tot taak gesteld de grootste zondaars genade aan te bieden gedurende zijn verblijf op aarde. Maar voeg hier nu bij die zin, welken hij zo zorgvuldig toevoegt aan de last die hij Zijn discipelen opdroeg, toen hij wederkeerde tot Zijn Vader.

“Beginnende te Jeruzalem,” en dan zult u zien dat het zijn innigste begeerte was aan de grootste der zondaren Zijn genade te verheerlijken. Ook de apostelen hebben deze zin niet over ‘t hoofd gezien toen hun Meester van hen was heengegaan. Zij gingen eerst naar Jeruzalem om daar het evangelie van Christus te prediken; zij bleven daar ook enige tijd en verkondigden het aan niemand anders, want zij hadden eerbied voor het bevel van hun Heere en Meester. En men moet hier wel opletten, dat de eerste preek, na de hemelvaart van onzen Heere Jezus Christus, gericht was tot de slechtste der Jeruzalemse zondaren, ja, zelfs tot de moordenaars van Jezus Christus Hand. 2:23, want deze woorden zijn een gedeelte der preek: “gij hebt hem genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood.” Inderdaad, de volgende preek, en de daarop volgende, en ook de daarop volgende weer was uitgesproken tot de eigenlijke moordenaars opdat, kon het zijn, zij ten laatste nog mochten behouden worden Hand. 3:14-16; 4:10, 11; 5:30; 7:52.

Maar wij zullen terugkeren tot de eerste preek, die tot de Jeruzalemse zondaars uitgesproken werd, waaruit, indien behoorlijk beschouwd, meer dan grote ontferming zal spreken. Want nadat Petrus en de overige apostelen, in hun vermaning, deze ongelukkigen overreed hadden om te geloven dat zij de Vorst des levens gedood hadden. En nadat zij werkelijk in de schuld gevallen waren over hun grote zonde, uitroepende: “Wat zullen wij doen, mannen broeders? Toen antwoordde Petrus tot hen allen in een algemeen aanbod, hen beschouwende als de moordenaars van Christus,”Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt, in de naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Tegenwerping. Maar ik was een van hen die samenspande om Hem van het leven te beroven. Kan ik door Hem verlost worden?

Petrus. *Een ieder van U.*

Tegenwerping. Maar ik was een van dezen, die valse getuigen tegen Hem spraken. Is er voor mij nog genade?

Petrus. *Voor een ieder van u.*

Tegenwerping. Maar ik was een van dezen, die uitriepen kruist Hem! kruist Hem! en verlangden dat Bar-abbas, de moordenaar, werd losgelaten, en Hij niet. Wat zal er van mij worden, denkt u?

Petrus. *Ik moet aan ieder uwer bekering en vergeving der zonden verkondigen*, zegt Petrus.

Tegenwerping. Maar ik was een van hen die Hem in het aangezicht spogen, toen Hij voor zijn beschuldigers stond. Ik was er ook een die Hem bespote toen Hij in helle-angst bloedende aan de kruispaal hing. Is er plaats voor mij?

Petrus. *Voor een ieder van u*, zegt Petrus.

Tegenwerping. Maar ik was een van hen, die zeiden, geef hem gal met edik te drinken, toen Hij zieltogende uitriep: "Mij dorst." Waarom zal ik niet hetzelfde lot ondergaan?

Petrus. *Bekeert u van uw goddeloosheid, en daar is vergeving voor een ieder van u.*

Tegenwerping. Maar ik heb Hem gesmaad, gehoond, gehaat, en ik verheugde mij, wanneer ik hoorde dat Hij door anderen beschimpt en bespot werd. Is er nog hoop voor mij?

Petrus. *Er is hoop voor een ieder van u.*"Bekeert u en wordt gedoopt in de naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden, en gij zult de gaven des Heiligen Geestes ontvangen".

O, welk een heerlijke uitdrukking: "Een ieder van u"! Hoe gewillig was Petrus, en de Heere Jezus zelf in Zijn prediking, om deze moordenaars met het liefelijk evangeliewoord te vangen, opdat zij toonbeelden van Gods genade zouden worden! Hoe hardnekkig, moest hij niet zijn, die geen gehoor gaf aan deze liefdevolle uitnodigingen! Welk een goedertierenheid Gods, ja welk een wonder, dat dezen, boven de gehele wereld met al wat daarin leeft en zich beweegt, het eerste aanbod van genade en vergeving moesten horen! "Beginnende van Jeruzalem!"

Maar lag er niet iets gewichtigs in het slot van de lastbrief die de Heere aan Zijn discipelen gaf? Denkt u, dat Petrus er niet veel van dacht, dat hij juist met deze mensen moest beginnen, en hen inzonderheid, elk afzonderlijk de genade moest aanbieden?

Maar, zo als ik u zei, dit is alles nog niet, men moest hen dit aanbod nog eens en nog eens doen; aan een ieder van hen moest dit aanbod weer en weer en nog eens gedaan. Christus wilde hun eerste afwijzing niet als een weigering aanmerken, noch ook hun tweede schampere afstoting als een verwerping beschouwen; maar Hij wilde dat aan deze Jeruzalemse zondaren, genade eens, tweemaal en driemaal werd aangeboden. Is dit geen oneindig grote liefde? Jezus wil niet van de hand gewezen worden. Zij zijn zondaren, die inderdaad hun rechte naam dragen. Zij zijn de zondaars van de ergste soort; bijgevolg zijn zij, juist de zulken waaraan Christus, indien zij zich bekeren en verlost worden, zijn bedoelingen en plannen kan ten uitvoer brengen, waarover straks meer.

Maar welk ene onpeilbare liefde! Jezus Christus is gezind om de wereld te verbazen en om te laten zien dat Hij niet handelt gelijk de kinderen der mensen. Dit is wat hij zei vanouds af, Ik zal de hittigheid Mijns toorns niet uitvoeren; Ik zal niet wederkeren om Efraïm te verderven: want Ik ben God en geen mens

Hos. 11:9. Zo handelt geen mens, die is korter van stof; de mens is spoedig op wraak bedacht, en tracht zich met toorn en verontwaardiging in zijn recht te herstellen. Maar de Heere is vol van genade en goedertierenheid, graag om te vergeven, en een God Wiens grootste welbehagen is in genade en ontferming. Dit zien wij zonneklaar in onze tekst uitgedrukt. De grootste zondaren moet het eerst genade worden aangeboden; aan hen moet, zeg ik, het beste van het evangelie worden aangeboden.

Maar we zullen wat verder gaan. In het derde hoofdstuk merken wij op, dat zij, die onder de eerste prediking niet bekeerd werden, nu weer geroepen worden om genade en vergeving te ontvangen voor hun moord die zij aan de Zoon van God begaan hadden. *Gij hebt gedood, ja, gij hebt de Heiligen en Rechtvaardigen verloochend, en hebt begeert, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden. En de Vorst des levens hebt gij gedood.* Let er wel op, hij spreekt weer tot dezelfde mannen, die werkelijk, zo als u in de volgende hoofdstukken kunt vinden, de eigenlijke verraders en moordenaars van de Heere waren Hand. 3:14, 15. Omdat het hem leed zou doen als zij op zulke grote zaligheid geen acht gaven. Nog eens vermaant hij hen: *En nu broeders! ik weet dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten, betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden,* Hand. 3:19 en 20.

Wederom in het vierde hoofdstuk brengt hij hen op nieuw hun zonde onder 't oog, vers 10, maar voegt er tevens bij dat de zaligheid is in geen anderen. Daarop, telt hij zich ook onder hen, om als een hemelse verlokker hen beter onder het net van het evangelie te trekken, zeggende: *er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden,* vers 12. Hand.4:10, 12.

In het vijfde hoofdstuk leest u hoe ze hem beschimpten en smaalden, omdat hij voortging aan hen in de naam van Jezus Christus verlossing en zaligheid te verkondigen. Maar hij zegt tot hen: *Dezen Jezus welken gij gedood hebt hangende Hem aan het hout, dezen Jezus heeft de God onzer vaderen opgewekt en door zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden.* Hand. 5:29-31. Ook gaf hij hun te verstaan dat, ofschoon zij Hem hadden gedood, het toch zijn roeping was hun bekering en vergeving van zonden aan te bieden.

Het is waar, dat, toen zij weer vervolging en moord begonnen te blazen, en zij niets anders beoogden dan Gods gunstgenoten om te brengen, waar is het, zeg ik, dat toen degenen die verstrooid werden overal het Woord begonnen te prediken. Toch waren er nog enigen, die zo vurig verlangden naar de bekering der Joden, dat zij aan niemand anders dan aan hen het evangelie verkondigden. Ook de apostelen hielden zich nog te Jeruzalem op, in de stille verwachting nog eens het net uit te kunnen werpen, om ene goede haal te doen onder deze Jeruzalemse zondaars. Zelfs Paulus en Barnabas, die inzonderheid dienaren Gods waren om

onder de heidenen te arbeiden, ook zij boden in de eerste plaats het evangelie aan, aan die Joden, die om hun gruwelijke zonden, als bannelingen onder de vreemde volken rondwaalden. Ja, toen de Joden met nijdigheid vervuld, oproer maakten, Paulus en Barnabas belasterende voor hun dienst en hun liefde, toen nog antwoordden dezen, *dat het nodig was dat eerst tot hen het woord Gods zou gesproken worden*, Hand. 1:8; 13:46, 47.

U moet echter niet denken dat hun prediking onder dit volk zonder zegen bleef. O nee, de Heere Jezus werkte door het gesproken woord zo krachtadig onder hen, dat duizenden van hen in groten getale tot Hem kwamen om genade. Drieduizend van hen namen het evangelie aan onder de eerste prediking. En naderhand nog tweeduizend. Want zij waren nu omtrent vijfduizend. Vóór het evangelie aan deze moordenaars verkondigd werd, was het getal der discipelen niet groter dan omtrent honderd en twintig personen, Hand. 1:15; 2:41; 4:4. Zelfs een grote schaar der priesters treft men aan onder hen, die in menigten tot hem komen om genade en vergeving. Hand. 6:7. Nu moet men wel weten, dat de priesters de goddelooste der grootste zondaren waren; zij waren de belhamels, de opstokers, de verzimmers van alle kwaad. Zij waren het, die het volk tegen Jezus opruiden; zij waren de oorzaak dat het oproer vermeerderde, totdat Pilatus het vonnis over Hem had uitgesproken “De overpriesters en de ouderlingen” zo luidt de tekst, “hebben de scharen aangeraden, dat zij zouden Bar-Abbas begeren, en Jezus doodden, Matth. 27:20. En nu zie, *een grote schaar der priesteren wordt den gelove gehoorzaam*.

O, mijn waarde lezers, hoe oneindig groot is de liefde van onzen Heere Jezus Christus, dat hij zich het lot van Jeruzalemse zondaars zo aantrekt! Dat Hij zulk een welbehagen vindt in het zoeken van arme verloren zondaren! Dat Hij niet slechts wil dat het evangelie aan hen wordt verkondigd, maar aan hen het eerst, voordat enig ander zondaar het zou horen.”Beginnende van Jeruzalem.”

Indien men deze leer geloofde, welke twijfel of vrees zou er dan nog bestaan voor de verlossing der ziel, als de zondaar boetvaardig is, hoe slecht hij ook moge geweest zijn, hoe velen zijn zonden ook waren? Maar deze genade is voor de ogen der mensen verborgen; de duivel verbergt ze voor hen. Want hij weet ze is verlokkelijk, hij weet dat ze een aantrekkende kracht in zich bevat. Want zij is het middel bij uitnemendheid om zielen tot God te brengen.

Ik kan er niets aan doen vrienden, ik moet nog een woordje zeggen. De eerste kerk, de Jeruzalemse kerk, van waar het evangelie over de gehele wereld moest gepredikt worden, was ene kerk, die samengesteld was uit Jeruzalemse zondaren. Die grote zondaars waren hier de heerlijkste toonbeelden van Gods alles overtreffende genade.

U ziet, dat ik de leerstelling heb bewezen; niet alleen door u aan te tonen dat het de handelwijze was van onzen Heere Jezus Christus gedurende zijn leeftijd, maar

ook door u te wijzen op de uiterste wilbeschikking van de Heere, toen hij wederkeerde tot zijn Vader, zeggende “Begin te Jeruzalem te prediken.” Inderdaad het bewijs wordt nog meer versterkt door de prediking van Zijn dienaars. De Heere Jezus voegde Zijn macht bij hun woord, zodat duizenden van zijn verraders en moordenaars, waaronder ook vele oproerige priesters, tot het geloof bekeerd werden.

Wij zullen nu verder gaan, en u aantonen:

Ten eerste. De redenen waarom Christus zo handelt.

Ten tweede zullen wij een toepassing van het geheel maken.

I. REDENEN WAAROM CHRISTUS ZO HANDELT.

Zo als u weet, hebben wij de opmerking gemaakt, dat Jezus Christus Zijn discipelen gebod genade aan te bieden, in de eerste plaats aan de grootste zondaren, aan de Jeruzalemse zondaren: “Predikt bekering en vergeving der zonden in Mijn Naam, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem.”

De redenen waarom Christus zo handelt zijn: *Omdat de grootste zondaars daaraan de grootste behoefte hebben.*

Hij, die in de grootste nood verkeert, zegt ons gezond verstand, moet het eerst geholpen worden. Ik bedoel, als er hulp is, en die is er nu. Want het evangelie der genade Gods is gezonden om de wereld te helpen, Hand. 16:9. Maar de grootste zondaar heeft daaraan de grootste behoefte. Daarom, wanneer genade van de hemel is neer gezonden, moet zij, redelijkerwijze, het eerst aan de slechtste der mensen worden aangeboden.”Begin van Jeruzalem.” Dit is de reden, die de Heere Jezus zelf aanvoert, waarom Hij, gedurende zijn leven, de braven verliet, en Zichzelf tot de slechtste keerde; waarom Hij zo los was van de rechtvaardigen, en de goddelozen zo opzocht. *Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.* Mark. 2:17.

In het voorgaande vers leest u dat de Schriftgeleerden en de Farizeeën aan Zijn discipelen vroegen: “Wat is het, dat Hij met de tollenaars en zondaren eet en drinkt?” Helaas! zij kenden de redenen niet; maar de Heere geeft hen er een, en wel zulk een die tegelijk natuurlijk en overtuigend is. Hij zegt: *Deze hebben de medicijnmeester van node, het meest van node.* Hun grote nood noopt Mij hen op de allervriendelijkste wijze te behandelen, en hen ‘t eerst Mijn liefde te tonen.

De Heere bedoelde hier mee niet, dat de overige inwoners zonder zonden waren, of dat die geen Zaligmaker nodig hadden. Maar alleen, dat de tollenaars en hun aanhangers de grootste zondaren waren; zij waren, zoals ieder wist, slechter dan de Schriftgeleerden. En daarom was het billijk en recht dat zij eerst moesten geholpen worden, omdat zij het meest behoefte aan enen Zaligmaker hadden.

Mensen, die aan de oever des doods liggen, hebben de Medicijnmeester meer van node dan zij, die nu en dan eens geplaagd worden met oprispingen. De

tollenaren en zondaren waren als het ware, tussen de kille kaken des doods, die hen langzamerhand inzoog. Daarom ontvangt de Heere hen het eerst; biedt hen het eerst genade aan.” Die gezond zijn hebben de Medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.” De zieke, zoals ik daar zei, is de grootste zondaar, hetzij hij zijn kwaal kent of niet. Hij is bevlekt van het hoofd tot de voeten, misvormd door duizenden zonden in gedachten, woorden en werken. Zulk een heeft, naar ieders oordeel, de grootste behoefte aan genade. Niets anders vergezelt hem, van het bed naar de tafel, en van de tafel naar het bed, dan de zichtbare kentekenen, en onmiskenbare voorboden van een eeuwige verdoemenis. Hij is daarom de man, die in nood verkeert, in de grootste nood, en moet daarom, naar alle recht en billijkheid, het eerst geholpen worden.

Zo stond het nu met hen waarvan in onzen tekst melding wordt gemaakt; zij waren de slechtste zondaars, Jeruzalemse zondaars, zondaars van de ergste soort. En daarom zulken, die de grootste behoefte hadden aan een Zaligmaker; derhalve aan hen moet genade aangeboden voordat het aan iemand anders op de wereld geschiedde.

“Begin van Jeruzalem”; biedt eerst aan de Jeruzalemse zondaar genade aan. Deze mens heeft de grootste behoefte, hij is het verst van God verwijderd, het dichtst bij de hel, en daarom een, die het meest genade van node heeft. De zonden van dezen mens zijn het grootste in getal, het zwaarste in gewicht, en zullen hem bijgevolg het eerst in de hel doen nederdalen. Daarom hij heeft de grootste behoefte aan genade. Deze mens zit vastgeklemd in Satans klauwen, en is met sterke boeien in de zonden gekluisterd: een mens, voorwie het zwaard der gerechtigheid gewet wordt om de draad zijns levens af te snijden. En daarom hij heeft behoefte, niet slechts aan genade, maar dat ze het eerst aan hem worde aangeboden opdat hij behouden worde eer het te laat is, te laat voor een onherroepelijke eeuwigheid!

Maar een weinig verder om u van deze reden het ware levensbeginsel te doen zien, te weten, *dat Jezus Christus wilde, dat aan de grootste zondaars het eerst genade zou worden aangeboden.*

TEN EERSTE: goedertierenheid welt op uit ontferming, en barmhartigheid uit meedogendheid en uit een gevoel van de toestand van hen die in ellende zitten. “Door zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost.” En wederom, “de Heere is zeer barmhartig en een Ontfermer”. Jes. 63:9. Jak. 5:11.

Nu, waar barmhartigheid en ontferming is daar is tedere liefde. En waar deze is, daar is ook bereidvaardigheid om hulp te verlenen. En ik zeg het nog eens, hoe deerniswaardiger en verschrikkelijker de toestand is, hoe eerder liefde en ontferming zich tot zulk een zullen wenden om hulp en verlossing aan te bieden. Dit alles vloeit voort uit het eerste bewijs van onze Schriftuurtekst: *Ik ben gekomen om te roepen hen, die Mij nodig hebben*; om hen eerst te roepen, terwijl de overigen verbaasd staan en murmureren. *Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm?* Efraïm was een

afvallige van God, een man die zichzelf aan duivelsdienst had overgegeven; een vereniging van mensen, de tien stammen, die de duivelen aanbaden, terwijl Juda zijn God getrouw bleef. *Maar hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm? U overleveren o Israë! Hoe zou Ik u maken als Adama? U stellen als Zeboim?* (en toch zijt gij slechter dan zij; Samaria ook heeft naar de helft uwer zonden niet gezondigd Ezech. 16:46-51.) *Mijn hart is in Mij omgekeerd al Mijn berouw is tezamen ontstoken.* Hos. 11:8.

Maar, waar vindt gij geschreven, dat ooit de ingewanden des Heeren rommelden van goedertierenheid over een eigengerechtig mens? Nee, nee, het zijn de tollaren en zondaren, de afgodendienaars en de Jeruzalemse zondaars, waarvoor Zijn hart zich in Hem omkeert en waarvoor zijn ingewanden rommelen van goedertierenheid in Zijn binnenste; want, toch, arme wormen, die ze zijn, zij hebben de grootste behoefte aan genade.

Had de barmhartige Samaritaan niet meer medelijden met de man, die onder de moordenaars viel ofschoon dit gebeurde, omdat hij de plaats der aanbidding verlaten had en naar Jericho, die goddeloze stad, gegaan was dan met enig ander mens behalve hem? Zijn wijn, zijn olie, zijn eigen beest, zijn geld, alles had hij voor die half-dode over. Want helaas! Worm, die hij was, hij had de grootste behoefte, hij was in de uiterste nood, in een hulpbehoevende en deerniswaardige toestand, Luk. 10:30-35.

Zachéüs, de tollenaar, de overste der tollaren, iemand die zich had verrijkt met het goed van anderen, werd door de Heere uitverkoren uit het midden van al zijn medezondaren, en dat in het gezicht van vele Farizeeën; ten aanhore van wie Jezus zei: "Heden is dezen huize zaligheid geschied", Luk. 19:1-8.

De vrouw die achttien jaren aaneen onder de macht des Satans gebonden lag, werd door zijn ontfermend oog gadeslagen; Hij verlost haar ziekte, ofschoon de omstanders Hem beschimpten en smaalden, Luk. 13:11-13.

Waarom werd de vrouw van Sarepta, en waarom werd Naäman de Syriër geholpen; om geen andere reden dan dat hun toestand de ellendigste was; zij waren het verst van hulp verwijderd, Luk. 4:25, 27.

Maar waarom juist deze genoemd? Waarom hebben wij niet een lijst van heiligen opgesomd, ten minste die heilig waren in hun eigen ogen en naar het oordeel van anderen? Helaas! Indien het heilig verhaal der Schrift ons enigen van hen meldt, op hoe schijnbaar koele wijze worden ze ons voorgesteld? Nicodémus, een nachtprofessor, en Simon de Farizeeër met zijn vijftig penningen, en hun grote onwetendheid van de wijze waarop de Heere handelt, hebben wij nu en dan aangehaald.

Barmhartigheid en genade schijnen uit hun eigenlijk kanaal getreden te zijn, wanneer ze zich met een eigengerechtig mens bemoeien. Maar wanneer ze zich tot de grootste zondaren richtten dan lopen ze met snelle en volle stroming. Omdat Gods genade niet afhangt van, of geregeld wordt naar de braafheid of vroomheid van een mens, en ook niet verkregen wordt door eens mans verdiensten of waardigheid, laat ons daarom niet veel schepen in zee brengen om eigengerechtigten te verlossen. Doch hierover spoedig meer.

Veroorloof mij u een vraag te doen: veronderstel, dat u langs een vaart wandelende, vier of vijf kinderen er in bespeurt, die allen in gevaar zijn van te verdrinken, maar een van hen is in groter gevaar dan al de anderen? Oordeel zelf, wie moet het eerst geholpen worden? Ik weet het wel, u zegt, en terecht: *die het eerste zinken zou*. Nu juist, dit is het geval; hoe groter zondaar, hoe groter het gevaar. Daarom hoe groter zondaar, hoe groter behoefte aan genade; inderdaad behoefte aan hulp, aan genade in de eerste plaats. En hiermee stemt onze tekst volkomen overeen, wanneer hij zegt: "Begin van Jeruzalem." Laat, zegt de Heere Jezus, 'de Jeruzalemse zondaar, het eerste aanbod, de eerste uitnodiging, de eerste aanbieding van Mijn genade en barmhartigheid ontvangen. Want hij is de grootste zondaar en heeft daarom het eerst behoefte er aan.'

TEN TWEEDE. *Jezus Christus wilde genade aangeboden hebben, in de eerste plaats, aan de grootste zondaars, omdat, wanneer zij, wie ook van hen, haar ontvangen, dit het meest de roem van Zijnen Naam verhoogt.*

Jezus Christus, zoals u bemerken kunt, heeft zich onder de naam van geneesheer geplaatst, een dokter die kwalen geneest, en u weet, dat dokters graag met roem en lof over zich horen spreken. Dat helpt hen aan patiënten. En het helpt de patiënten ook om zich met meer vertrouwen en gerustheid aan de behandeling van de dokter over te geven, ter genezing van hun kwaal. En de beste wijze waarop een dokter zich enen naam kan maken, is, in de eerste plaats, zulke zieken onder zijn behandeling te nemen, die door alle andere geneesheren reeds zijn opgegeven als onherstelbaar. Geneesheren worden geen mannen van naam door puistjes door te prikken, klapprozen te zoeken, of pleistertjes te leggen op speldekrabjes; dat kan jan en alleman doen. Als zij lof willen inoogsten, als zij een naam en opgang willen maken, dan moeten ze zo spoedig doenlijk ene grote en ongeneeslijke kwaal herstellen. Laat hen een dode tot het leven terugroepen; laat hen iemand die krankzinnig is zijn verstand weer schenken; laat hen een blindgeborene ziende maken; of een dwaas fijn vernuft schenken; dit zijn opmerkenswaardige genezingen, en hij die zo kan genezen, en die het zo 't eerst doet, hij zal de naam en de roem verkrijgen waarnaar hij streefde, al lag hij ook tot twaalf uur in zijn bed.

Nu, Christus Jezus vergeeft de zonde om een naam en roem te verwerven, en daarom verwekt Hij een goed gerucht in het hart der mensenkinderen. Daarom moet Hij, billijkerwijze, gewillig zijn, om genade het eerst aan de grootste zondaren aan te bieden."Ik zal al hun zonden, ongerechtigheden en overtredingen vergeven," zegt Hij, en het zal Mij zijn tot een vrolijken naam, tot een roem en tot een sieraad bij alle Heidenen der aarde, Jer. 33:8, 9. Vanhier is het, dat Jezus, bij zijn eerste verschijning, op zich nam om zulke grote werken te doen; Hij verkreeg er roem door, Zijn gerucht ging van Hem uit, Matth. 4:23, 24. Toen Christus het legio van duivelen uitgeworpen had uit de man van wie u leest in Markus 5, gebod Hij de man naar huis te gaan tot zijn vrienden, om hun te boodschappen wat grote dingen de Heere gedaan had. De Heere Jezus zoekt een naam te verwerven, en verlangt dat er gerucht van Hem uitgaat in de gehele

wereld. En om Zijn doel te eerder te bereiken, beveelt Hij dat genade in de eerste plaats aan de grootste zondaars moet worden aangeboden; omdat, indien Hij één van hen verlost, de ganse wereld er zich over verwondert.

Let op de man, die de Heere genas bij Zijn eerste optreden onder het volk. De man ging heen en begon te verkondigen in het land van Dekapolis, *wat grote dingen hem Jezus gedaan had. En zij verwonderden zich allen*, Mark. 5:20.

Toen Johannes aan Jezus vertelde, dat zij enen gezien hadden, die de duivelen uitwierp in Jezus Naam, en dat zij het hem verboden hadden, omdat hij hen niet volgde, wat was Jezus antwoord? *Verbiedt hem niet: want er is niemand, die een kracht doen zal in Mijnen Naam, en haastelijk van Mij zal kunnen kwalijk spreken*. Mark. 9:39. Neen, zij zullen eerder een oorzaak zijn, dat Zijnen lof verkondigd wordt, en dat Zijnen Naam wordt groot gemaakt, en zullen zodoende Zijn hoofd kronen met heerlijkheid en ere.

Maar wij zullen onze figuurlijke uitdrukking weer nader verklaren.

De Heere Jezus was, zoals ik zei, opgetreden onder de naam van geneesheer; bijgevolg was het Zijn wens, dat Zijn roem, betreffende de verlossing der zondaren, overal ruchtbaar werd, opdat de wereld zou kunnen zien wat Hij kon doen. En voor dit doel geeft hij bevel, dat in de eerste plaats genade zou worden aangeboden aan de grootste zondaren. De Schriften staan Hem ten dienste als aanbevelingsbrieven, waarin zelfs de namen van personen, en hun verblijfplaatsen worden opgegeven, en de grote kwalen waarvan zij genezen. Hier leest gij, zulk een en zulk een is door Mijn verzoenend lijden en sterven een toonbeeld van Gods genade geworden; zulk een en zulk een is door mijn gehoorzaamheid een erfgenaam der heerlijkheid geworden. De namen worden genoemd. Ik verlost Lot van de schuld en verdoemenis, die hij op zich geladen had door zijn bloedschande. Ik verlost David van de wraak die hem over 't hoofd hing, wegens zijn overspel en moord. Hier vindt u ook nog de namen van Salomo, Manasse, Petrus, Magdalena en vele anderen vermeld. Ja, hier ziet u hun namen, hun zonden, en hun reddingen te gelijk, opdat u kunt lezen en weten welk een Zaligmaker Hij is, en opdat gij Hem verheerlijken mag onder de mensen. Want waarom anders zijn deze dingen vermeld, dan om aan zondaars te tonen, wat Hij doen kan, tot verheerlijking en grootmaking van Zijnen nooit genoeg volprezen Naam? En het is opmerkelijk, zo als ik daar straks gezegd heb, wij vinden slechts weinig vermeld in Gods Woord van de verlossing van kleine zondaren. omdat zulks niet aan het doel zou beantwoord hebben, te weten, om eer, heerlijkheid en roem de Naam van Gods Zoon toe te brengen.

Wat zou toch de reden wel zijn, denkt gij, waarom de Heere zo gemakkelijk een afwijzing van de groten aanneemt, die toch de edelsten, de luister der wereld waren, en waarom Hij zo worstelt en zwoegt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, om landlopers en struikrovers tot Zijn erfdeel te maken, zoals toch die gelijkenis in Lukas 14 te kennen geeft; nergens anders om, dan om de rijkdom Zijner onuitputtelijke genade te tonen. Zij, die hun akker, hun juk ossen en hun huwelijksfeesten hadden, waren uitgenodigd om te komen; zij maakten hun

verontschuldigen, en dat was voldoende. Maar nu Hij met de slechtste te doen krijgt, zegt Hij tot Zijn dienstknechten: Ga uit en breng hen hier.” Ga haastelijk uit en breng in hier de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden.” “En zij deden als Hij bevolen had.” En Hij zei wederom: “Ga uit in de wegen en heggen, en dwing ze in te komen, opdat Mijn huis vol worde”, Luk. 14:18, 19 en 23. Deze armen, lammen, verminkten, blinden, landlopers en struikrovers moesten binnenkomen, moesten gedwongen worden om binnen te komen. Deze zullen, indien verlost, Zijn liefde alom vermelden.

Toen Jezus gekruisigd werd en hing tussen hemel en aarde, werden er twee moordenaars met Hem gekruisigd, en ziet, Hij grijpt een van hen in ‘t hart en wil hem deelgenoot maken van zijn heerlijkheid in de hemel. Was dit niet een eigenaardige handelwijs, en een tentoonspreiding van ongekeerde genade? Waren er niets dan moordenaars daar, of waren de anderen buiten Zijn bereik? Denkt u niet, dat Hij van het kruis zou hebben kunnen neerbukken om een eerlijker en braver mens te verlossen, indien Hij had gewild? Ja, ontwijfelbaar. O! maar dan zou Hij Zijn barmhartigheid niet zo ten toon gespreid hebben, dan zou Hij Zijn eigen plannen niet ten uitvoer gebracht hebben, nl. om Zich een naam en roem te verwerven; maar nu heeft Hij het gedaan met dit doel. Want wie, die deze geschiedenis leest, zal niet moeten bekennen, dat de Zoon van God vol van genade en liefde is. Want het bewijs liet Hij achter, toen Hij, hangende aan het kruis, de moordenaars met Zich voerde naar de plaats Zijner heerlijkheid. Deze daad van Jezus kan niet verborgen blijven; er zal van gesproken worden tot aan het einde der wereld, tot roem Zijner vrije genade.” Zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke daden, en uw grootheid, die zal ik vertellen.” “Zij zullen de gedachtenis Uwer goedheid overvloedig uitstorten, en zij zullen uw gerechtigheid met gejuich verkondigen. Zij zullen de heerlijkheid Uws Koninkrijks vermelden, en uw mogendheid zullen zij uitspreken. Om de mensen kinderen bekend te maken zijn mogendheden, en de eer der heerlijkheid Zijns Koninkrijks”, Ps. 145:6-12.

Toen het Woord van God kwam onder de kunstenaars en waarzeggers, waarvan u in Hand. 19 leest, en de overhand gekregen had over enigen van hen, zodat zij de genade van Jezus Christus aannemen, de Heilige Geest vermeldt het met roem, opdat het Zijnen lof mocht verhogen, zeggende: “Velen ook dergenen, die ijdele kunsten gepleegd hadden, brachten de boeken bijeen en verbrandden ze in allertegenwoordigheid. En berekenden de waarde derzelve, en bevonden ze vijftigduizend zilveren penningen. Alzo wies het Woord des Heeren met macht, en nam de overhand, Hand. 19:19, 20. Het Woord ontwong er sommigen aan de boeien des Satans, waarvan hij zich al zeker waande. Zo machtig wies het Woord van God. Het wies met kracht, en deed groten afbreuk aan het rijk des duivels. Het vervolgde hem, en ontnam hem zijn prooi; het dwong Hem zijn slachtoffer los te laten! Het bracht weg als gevangen enigen van de dapperste strijders uit zijn leger. Het haalde terug van de poorten der hel, als het ware,

enige zijner getrouwste dienaren, die een verbond met hem gesloten hadden. Het noodzaakte hen om te komen en hun slechte daden te belijden, en om hun boeken te verbranden voor aller ogen.” Zo machtig wies het Woord van God en had de overhand.” Daarom, nu ziet ge, waarom Christus genade wil aangeboden hebben, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren, zij hebben daaraan de grootste behoefte. En dit is de geschikteste wijze om de Naam te verhogen van “Hem, die op de wolken rijdt” ter onze hulp. Maar:

TEN DERDE. *Christus Jezus wilde hebben, dat genade zou worden aangeboden, in de eerste plaats aan de grootste zondaren, omdat, door hun vergeving en verlossing, anderen daarvan horende, te meer aangemoedigd zullen worden om tot Hem te komen om genade.* Want de geneesheer krijgt niet slechts enen naam, door ongeneselijke kwalen bij de eerste behandeling te genezen, maar verwekt zodoende ook moed in het hart van andere zieken, om met hun gebreken tot hem te komen. Vandaar, dat u van onze Heiland leest, dat, nadat Hij door zijn tedere liefde en ontfermende genade velen van hun kwalen genezen had, zijn roem uitging door het gehele land: “Zij brachten tot Hem allen, die kwalijk gesteld waren, met verscheidene ziekten en pijnen bevangen zijnde, en van de duivel bezeten, en maanzieken en geraakten. En Hij genas dezelve. En vele scharen volgden Hem na, van Galiléa en van Dekapolis en van Jeruzalem en van Judéa en van over de Jordaan”, Matth. 14:24, 25. Ziet, hier maakt Hij zich door werken eerst een Naam, beroemd, en wordt vermaard. En nu vatten de mensen moed, van alle oorden komen zij om hun zieken tot Hem te brengen, aangemoedigd door wat ze van Hem gehoord hadden, om te geloven, dat hun kwalen zouden genezen worden.

Nu, zoals hij deed met betrekking tot de uitwendige genezingen, zo doet Hij ook met de inwendige, zo handelt Hij ook in het aanbieden van barmhartigheid en genade. Hij biedt die aan in de eerste plaats aan de grootste zondaars, opdat ook anderen moed zouden vatten om tot Hem te komen, om behouden te worden. Ik zal u een paar teksten opnoemen. Het is mijn bedoeling, u aan te tonen, dat Jezus Christus, door te bevelen, dat Zijn genade in de eerste plaats aan de grootste zondaars worde aangeboden, daarmee een bedoeling heeft om anderen aan te moedigen en aan te sporen, om ook tot Hem om genade te komen.” God”, zegt Paulus, “die rijk is aan barmhartigheid, door zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, zelfs toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus (uit genade zijt gij zalig geworden).” Maar waarom deed Hij dit alles? Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus”, Efeze. 2:4-7. Ziet, hier is één bedoeling. God laat zijn barmhartigheid over Efeze uit met inzicht, om zelfs in de toekomstige eeuwen te betonen de uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus. En waarom, door dezen juist, de rijkdom Zijner genade in Christus Jezus aan de toekomstige eeuwen te betonen? Slechts om hen te lokken en hun kinderen met liefdekoorden tot Zich te trekken, opdat ook de

nakomelingen deelgenoten mochten kunnen worden van dezelfde genade, door Jezus Christus.

O, zondaar! valt neer voor uw Maker en Formeerder, en smeekt Hem om u bekwaam te maken, om de genade te ontvangen, die bereid is u te ontvangen.

Maar wie was Paulus, en wie waren de Efezische zondaars? Over Paulus zullen we op 't ogenblik spreken. Die Efezische zondaars, zij waren mensen, dood door de zonden. Mensen, die handelden in overeenstemming met de voorschriften en voorstellen des duivels; aanbidders van Diana, die wellustige godin. Mensen, die ver van God verwijderd stonden, inboorlingen en vreemdelingen van alle goede dingen, bijgevolg mensen, die in een jammerlijke toestand verkeerden. Gelijk de Jeruzalemse zondaars de slechtste waren onder de Joden, zo waren de Eféziërs de slechtste onder de Heidenen, Efeze. 2:1-3; Hand. 19:35.

Even als bij de Jeruzalemse zondaars, had Hij ook nu een bedoeling, waarom Hij hen eerst verlost; zijn bedoeling was deze: om door het roepen en verlossen der Eféziërs anderen aan te sporen om ook tot Hem om genade te komen. U ziet dus dat ook hier hetzelfde plan wordt uitgevoerd, in de roeping en bekering der Efezische zondaars; "Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemenden rijkdom Zijner genade", zegt hij, "door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus."

Daar is nog één opmerking achterwege gebleven. Wij hebben gelezen dat God hen verlost "door Zijn grote liefde." Dat staat, naar mijn mening, geschreven ter aanbeveling van zijn liefde, tot voortgang van zijn liefde in de harten en zinnen van hen, die nog komen moeten. Daar dezen, wanneer zij anderen hoorden zeggen: "God is mij genadig geweest, Hij heeft Zich over mij ontfermd," moed zullen vatten en redenen zullen hebben, om ook tot Hem te komen om behouden te worden. Wanneer God één grote zondaar verlost, dan doet Hij dat om andere grote zondaren aan te moedigen om tot Hem te komen om genade.

Hij verlost de moordenaar, om moordenaars aan te moedigen om tot Hem te komen om genade; Hij verlost Magdalena om andere Magdalena's aan te moedigen om tot Hem te komen om genade; Hij verlost Saulus om andere Saulussen aan te moedigen om tot Hem te komen om genade. En dit doet Paulus zelf ook. "Daarom," zegt hij, "is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven." 1 Tim. 1:16. Hoe eenvoudig zijn deze woorden! Christus heeft door mij te verlossen, aan de wereld een voorbeeld van zijn lankmoedigheid gegeven, opdat zij zouden kunnen zien, en geloven, en komen, en verlost worden; opdat zij die hierna het levenslicht zullen aanschouwen, zullen kunnen geloven in Jezus Christus ten eeuwigen leven.

En wie was Paulus? Wel, hij zegt het ons zelf; "Ik ben," zegt hij, "de voornaamste der zondaren." "Ik was," zegt hij, "een godslasteraar, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied." 1 Tim.1:13, 14. Inderdaad,

dat is heel goed voor *u*, Paulus; maar welk voordeel hebben *wij* daarvan? “O, zeer veel”, zegt hij; “want daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat eerst in mij Jezus Christus al Zijn lankmoedigheid zou betonen tot een voorbeeld dergenen, die hierna in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.” vs. 16. Daarom ziet u, dat deze derde reden er een is die sterkte geeft, namelijk dat Jezus Christus wilde hebben, dat in de eerste plaats genade zou worden aangeboden aan de grootste zondaren, opdat anderen van hun vergeving en verlossing horende spreken, te meer zullen worden aangemoedigd om tot Hem te komen om genade. Wij mogen daarom wel zeggen van onze Hemelse Vader: “Hij is een God die de ongerechtigheid vergeeft, en Hij heeft lust aan goedertierenheid.” Micha 7:18.

Maar wie gelooft, dat dit vanouds Gods weg was om barmhartigheid te betonen? Maar wie gelooft dat God ons al moed wilde inboezemen door zijn daden van genade, die Hij vroeger verrichtte? Wie kan het geloven dat Jezus Christus reeds in de grijze oudheid wilde, dat in de eerste plaats genade zou worden aangeboden aan de grootste zondaren, om ons die thans leven, uit de slaap der zonde wakker te schudden, en ons op te wekken om tot Hem te komen, om gewassen te worden van alle onze vuile en boze zonden? Dit kan de natuurlijke mens niet bevatten want: *Uw daden zijn niet onze daden, o God!* David smeekte van de Heere om verlost te worden van zijn bloedschulden, om uitdelging zijner ongerechtigheden, om vergeving voor zijn overspel, zijn moorden en zijn gruwelijke geveinsdheid.”Verlos mij”, zegt hij,”o Heere, zo zal ik de overtreders uw wegen leren. En de zondaars zullen zich tot U bekeren.” Ps. 51:7-13. Hij wist dat de bekering van zondaren een Gode welbehagelijk werk was, omdat God reeds van te voren dat plan gevormd had eer de bergen en de zeeën waren: waarom hij komt en zegt: “Verlos mij, o God; indien Gij mij slechts wilt redden, wil ik Uw plan ten uitvoer brengen; ik zal zoveel zondaren tot U brengen als ik kan. En Heere, ik ben zelfs gewillig om een verkondiger van Uw liefde te worden, want ik ben een groot zondaar geweest. Daarom indien Gij mij mijn ongerechtigheden vergeeft, zo zal ik een geschikt man zijn om van Uw wonderlijke genade tot anderen te spreken, ja Heere, ik durf plechtig beloven, dat, indien Gij U over mij wilt erbarmen, het ter verheerlijking Uwer genade zal zijn, en ook tot uitbreiding van Uw Koninkrijk. Want ik wil Uw liefde verkondigen, en zondaars zullen horen. En er is niets dat een horende zondaar zo boeit, dan dat heerlijke woord: “Genade!”

God is gewillig om u te overladen met weldaden.”Ik zal de overtreders uw wegen leren, en zondaars zullen zich tot U bekeren.

Jezus Christus wil ook niet hebben dat wij van Zijn lastbrief afschrappen: “in de eerste plaats aan de grootste zondaren.” U kent het werk dat de Heere wrocht in Samaria door die ene vrouw in het hart te grijpen. Zij stond bij allen bekend als de grootste zondares, ene overspeelster; ja, als ene, die op de snoodste wijze in ontuchtigheid leefde met iemand, die niet haar wettige man was. Maar toen zij, tengevolge van ene verandering van haar hart, in de stad kwam, en tot haar

buren zei: "Kom!" O, hoe snel liepen dezen! Hoe kwamen zij in grote menigte tot Jezus Christus! "Toen gingen zij uit de stad en kwamen tot Hem." "En velen der Samaritanen kwamen uit die stad (mensen, misschien zo goddeloos als zij zelf was) geloofden in Hem, om het woord der vrouw, die getuigde, Hij heeft mij gezegd alles wat ik gedaan heb." Joh. 4:39. Dat woord alleen: "Hij vertelde mij alles wat ik gedaan heb," dat was een sterk bewijs voor hen, dat zijn barmhartigheden vele waren. Want hierdoor kwamen zij tot de overtuiging, dat ofschoon de Heere haar kende als een onreine, Hij haar toch niet verwierp, en ook niet weigerde aan haar Zijn genade te schenken. En dit gevoel haalde eerst haar en daarna de anderen over.

Deze vrouw, zoals ik zei, was een Samaritaanse zondares, een zondares van de ergste soort, want de Joden achtten het voor een grote zonde met Samaritanen te doen te hebben; niemand anders dan zij was daarom geschikter om een der hemelse verlokkers gemaakt te worden, om anderen van dit Samaritaans gevogelte onder het net der genade van Jezus Christus te lokken. En dat werk verricht te zij uitstekend. De een vogel na de andere volgde haar tot onder het net, en werd gevangen door de liefelijke en harmonische klanken van het Evangelie."Wij geloven niet meer om uws zeggens wil, want wijzelf hebben Hem gehoord!" Het hart van de mens, ofschoon vertroeteld in de zonden, is geneigd om tot Christus te komen om verlossing, wanneer men het slechts heeft overreed dat God gewillig is zich over ons te ontfermen. Getuige die afvalligen van God waarvan gij leest in de profeet Jeremia. Want nadat zij drie of vier malen gehoord hadden dat er ook nog genade was voor afkerigen, toen brak hun het hart, en zij zeiden: "Zie hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de Heere, onze God. Jer. 3:22. Of zoals zij deden waarvan wij in Hosea lezen: "Immers zal een wees bij U ontfermd worden." Hos. 14:1-4.

Genade en de openbaring daarvan is het enige tegengif tegen de zonde. Zij is gelijk aan de warme zomerzon, zij doet de dikke ijskorst der zonde ontdooien, verbrokkelen, en laat haar liefelijk licht tot in het diepst des harten doordringen; ja, zij maakt zelfs de onwilligen gewillig om tot Christus te komen. Was het ergens anders om, denkt u dat Christus tot de overspelige vrouw, (en dat in het bijzijn van zovele zondaars,) zei, dat Hij haar niet veroordeelde, dan om haar, en allen die daar tegenwoordig waren moed in te spreken om tot Hem te komen om genezen te worden? De Heere schrikt haar niet af zoals de brave lui van onze tegenwoordige tijd, die zich zouden schamen om naast een bedelaar in Gods huis te zitten. Neen, Hij spreekt haar vriendelijk toe en zegt: "Vrouw, (niet overspeelster) indien gij de gave Gods kent, en wie Hij is die tot u spreekt, zo zoudt gij van Hem begeren levend water." Merkt u 't wel op, mijn lezers, de Heere verwerpt de vrouw niet, maar Hij biedt haar genade aan, en blijft met haar spreken tot verbazing Zijner discipelen.

Ziet zondaar, de bereidvaardigheid om u te verlossen? Och zondaar, wie u ook bent, ik smeed u in de Naam van Jezus Christus, buigt u in het stof voor uw

hemelse Vader, en vraagt Hem met allen ootmoed om u zó gewillig te maken om verlost te worden, als Hij gewillig is om u te redden.

Arme zondaar, geloof toch Gods Woord, Jezus heeft het zelf gezegd: “Ik ben niet gekomen om te oordelen, maar om te behouden! “En hadden dan nu de inwoners van Samaria niet alle recht om tot het besluit te komen, dat, indien de Heere een overspelige vrouw niet veroordeelde, er ook voor hen wellicht nog genade zijn zou, hoewel ook zij monsters van ongerechtigheid waren?

Een soldaat heeft mij verteld, dat, toen hij met zijn regiment voor een vesting lag, de belegerden vochten als leeuwen, zolang zij overtuigd waren dat hun vijanden hun geen gunst wilden betonen. Maar toen zij zagen dat een hunner makkers, in handen van de vijand gevallen zijnde, met liefde werd behandeld, toen liepen zij met versnelde pas de vesting uit en gaven zich over in de handen der vijanden. En ik ben er zeker van, dat, indien de mensen geloofden aan de bereidvaardigheid en gewilligheid van Jezus Christus om zondaren te verlossen, zoals Gods Woord ons toch duidelijk leert, zij zouden in menigten tot Hem komen en in zijn armen vallen. Maar de Satan heeft hen stekeblind gemaakt zodat zij de lankmoedigheid van Christus Jezus niet kunnen zien. Hoe het ook zij, Christus Jezus heeft, om anderen aan te moedigen, een bevel gegeven, dat genade het eerst zou worden aangeboden aan de grootste der zondaren. “*Begin van Jeruzalem,*” zo zegt Hij, en hiermede sluit ik mijn derde reden.

TEN VIERDE. *Jezus Christus wilde, dat genade zou worden aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren, daar dat het middel is waardoor het Koninkrijk van de vorst der duisternis het meest wordt verzwakt, en het best in bedwang wordt gehouden in alle eeuwen.*

De grootste zondaars, zij zijn de generaals en kapiteins van de Satan; de aanvoerders van zijn legers, en zij zijn het, die op de stoutste wijze tegen de Zoon van God de strijd aanbinden. Daarom, dezen moeten eerst veroverd worden, opdat het koninkrijk van de Satan zwak worde. Toen Isbóseth zijn Abner verloren had, was zijn koninkrijk zwak geworden en zijn troon waggelde. Zo is het ook, wanneer de Satan zijn sterke voorvechters verliest, die, machtig in het doen van goddeloosheden, behendig en sluw zijn in het verleiden van anderen; elke onderdaan aan hem ontwongen, verzwakt zijn koninkrijk. Daarom zeg ik, Christus biedt genade aan in de eerste plaats aan grote zondaren om het rijk des duivels te meer te verzwakken. Christus Jezus was verblijd, toen Hij de Satan als een bliksem uit de hemel zag vallen; dat is snel of plotseling. En het geschiedde gewis zo, door hem uit een sterke bezitting te verdrijven en een beruchte zondaar uit zijn weerhakige klauwen te verlossen. Luk. 10:17-19.

Toen Simson de tempel der Filistijnen ter neer wilde halen, vatte hij de twee hoofdpilaren aan, en door de val van deze stortte het gehele gebouw in een. Christus is gekomen om de werken des duivels te verbreken, zowel door opzoekende en veranderende genade, als door Zijn verzoenend lijden en sterven. Nu, in het hart van een groot zondaar wemelt het van zonde; zij hebben er hun legers en kazernen in. Daarom om het rijk der duisternis af te breken, moet men

in de eerste plaats beginnen met zulke zondaren, en wel door tot hen te spreken over het Evangelie en Christus verzoenend lijden en sterven.

Ik wil u dit door een voorbeeld toelichten, ofschoon het wellicht wat lomp kan zijn. Vooronderstel dat een huisgezin geplaagd wordt met ongedierte, en dat twee leden van dat gezin de telers er van zijn; om nu dat huisgezin van dat ongedierte te verlossen, gaat het vlugst door de huid, het hoofd, en de klederen van onreinsten te zuiveren. Ofschoon al de leden van het gezin in staat zijn dit ongedierte te broeden, zal men toch de plaag veel meer verzacht en het aantal van het ongedierte veel meer verminderd hebben door de onreinsten het eerst te reinigen. Nu, er zijn mensen die inderdaad broeinesten zijn van zonde en ongerechtigheid in de steden en plaatsen waar zij wonen. De plaats of stad waarin zij wonen moet noodwendig verschrikkelijk onrein zijn en als het ware verteerd worden van het ongedierte. Laat nu de Heere Jezus, in de eerste plaats, die grote broeinesten zuiveren, en u zult zien, dat de gruwelijke en vele ongerechtigheden, waarvan de stad, het dorp, of het gezin wemelde en krioelde, een knak hebben gekregen.

Ik spreek bij ervaring. Ik was een van die onreinen, een van die broeinesten; ik stak alle jongelingen aan in mijn geboortestad; ik was een van zulken, die naar ijdelheid jagen. De burens hielden mij er voor; mijn wandel leverde het maar al te treurige bewijs, dat zij gelijk hadden. Daarom greep Christus mij het eerst als een brandhout uit het vuur, en door mij eerst te reinigen, had Hij de besmetting der gehele stad verminderd. Toen de Heere mij aan 't zuchten en klagen maakte, wilden zij luisteren, en op zulk een uitvorsende wijze vragen: "wat scheelt er toch aan John?" Een ieder had zijn mond vol over mij en zeer verschillend en uiteenlopend waren hun gevoelens over mijn verandering. Maar zoals ik zei, tot roem van Gods genade, de zonde had een knak gekregen en had geen vat meer op mij zoals vroeger. Toen ik enen anderen weg ging bewandelen, en naar het Brood des Levens zocht, waren er enigen die mij volgden, en anderen die in diep gepeins zich bij hun haardsteden nederzetten. In mijn eersten tijd van verandering, is het menigmaal gebeurd dat de gehele stad leeg liep om mij te horen spreken waar en wanneer het ook was; werkelijk, jong en oud hadden voor enigen tijd een waas van vroomheid aangenomen, de gehele stad scheen hervormd. Toch waren er ook waarbij het niet alleen een opwelling des gemoeds, maar bij wie het waarlijk ernst was om tot God bekeerd te worden. Deze bemerkende, dat God de Heere zich over mij had ontfermd, kwamen ook tot Hem roepende en smekende om genade!

Maar waarom zal ik mij, arme worm, tot een voorbeeld stellen, waar Gods dierbaar woord zo vol is van treffende en hartroerende voorbeelden. Laat mij uw aandacht bepalen bij Manasse, de koning, zolang hij een voorganger was in zonde en ongerechtigheid, de afgodendienaar, en de generaal van het rijk des duivels, zolang werd het land overstromd van goddeloosheid. Want hij deed de inwoners zondigen, 2 Kron. 33, dat zij erger deden dan de Heidenen, die

rondom hen woonden, of die de Heere voor het aangezicht van hen verdelgd had. Maar toen God hem in het hart greep, hem staande hield op zijn boze weg en hem bekeerde, toen werd het gehele land hervormd. De hoogten werden geslecht, de altaren afgebroken, de beelden vernield, en de ware godsdienst weer ingevoerd.

U zult wellicht zeggen *dat de koning gebruik maakte van zijn macht.*

Mijn antwoord is: “zonder twijfel,” maar niet alleen zijn macht, ook zijn voorbeeld werkte krachtig mee, want het volk let nauw op hun voorgangers,” gelijk als hun vaders deden, zo deden zij.” 2 Kon. 17:41.

Een der redenen dus waarom de Heere in de eerste plaats de grootste zondaren tot bekering roept, is om daardoor het rijk des Satans het meest te verzwakken, en laag en arm te houden. En denkt gij niet, dat, indien God enigen der grootste zondaars in uw stad, of in uw dorp, of onder uw bloedverwanten in het hart greep, u deze zaak niet zou zien bevestigd worden voor uw aangezicht. Ja zeker, zou u zulks zien tot vreugd der gelovigen, tot grootmaking van Christus, en tot blijdschap der Engelen Gods. De hel zou er om zuchten, de hemel er om jubelen. De zonden zou verdwijnen voor het licht van Gods aangezicht. Dienaars van Gods woord, medewerkers in ‘s Heeren koninkrijk, laat ons toch zorgen dat dit werk zijn voortgang hebbe, laat ons het Koninkrijk Gods versterken door de grootste zondaren te overreden om tot Christus te komen om genade, in overeenstemming met mijn tekst: “Begin van Jeruzalem.”

TEN VIJFDE. *Het is de wil van Jezus Christus dat genade in de eerste plaats worde aangeboden, aan de grootste zondaren, omdat zij de beste helpers zijn in de kerk tegen verleidingen, en omdat zij de hechtste steun zijn voor de zwakken.*

Vandaar, dat u er gewoonlijk enigen aantreft bij de stichting van kerken, of kort daarna. Het zou er slecht met de kerk aan toe zijn, indien de Heere niet nu en dan zulke bekeerlingen onder de leden bracht. Zij zijn de steunpilaren der kerk, de toonbeelden van Gods liefde, waarin men het best de genade kan zien schitteren. Alleen de tegenwoordigheid van zulk een persoon in Gods huis, of slechts de gedachte aan zulk een, indien men hem niet kan te zien krijgen, verschaft dikwijls grote steun aan zwakgelovigen.

Toen de gelovigen, zegt Paulus, die in Juda waren, van mij hoorden, dat ik, die hen eertijds vervolgde, nu het geloof verkondigde, hetwelk ik eertijds verwoestte,” verheerlijkten zij God in mij.” Gal. 1:20-24. “Verheerlijkten God.” Hoe komt dat? Wel, zij maakten God groot en vatten moed om meer aan de genade te geloven, die er is in Christus Jezus, want wat ze niet verwacht hadden zien ze hier met beide ogen: “God had zich erbarmt over een monster van goddeloosheid! Zij verheerlijkten God “in mij”; zij staarden elkaar met verbazing aan, zij verwonderden er zich over, dat de goedertierenheid Gods zo groot was, dat Hij nog zo’n booswicht, zo’n onverlaat in het hart wilde grijpen. En om mijnentwil geloofde zij te meer in Christus.

Er zijn twee zaken, waarmee grote zondaars bekend zijn, die een sterke steun zijn voor hun geloof.

1. De worstelingen, die zij met de Satan hadden toen zij hem de scheidbrief gaven.
2. Hun kennis van zijn listen en geheimen.

1. De grootste zondaars hebben gewoonlijk een hete strijd te voeren met de Satan wanneer zij hem de gehoorzaamheid opzeggen. Dit is een steun voor de gewone gelovigen. Want dezen ondervinden naderhand wat de eersten in het begin van hun verandering ervaren hebben. Doch wanneer ze elkanders harten openleggen, dan komen ze spoedig tot het resultaat, dat in de hoofdzaak de een niets van de andere verschilt de een is tot troost en steun voor de andere. Een gewoon eerlijk burger, die tot God bekeerd wordt, ondervindt niet die hete kampstrijd voor dat hij enige tijd op de weg is. Maar de openbare zondaar moet hem dadelijk voeren, wanneer hij Satans leger verlaat. Daarom kan zo'n zondaar tot opbeuring en vertroosting zijn voor een gelovige, wanneer die moedeloos onder de strijd wordt. Hij kan zeggen: *man houdt moed, ik heb hetzelfde ondervonden.* De Satan verliest niet graag een van zijn trawanten. 'Wel, wel, zegt hij, mijn oude dienstknecht mijn beste man, wilt u mij gaan verlaten? Um die uzelfen zo menigmaal aan mij verkocht hebt, om een of ander goddeloos werk te verrichten, wilt gij mij thans vaarwel zeggen? Weet u dan niet dat alle hoop voor u is afgesneden, verwacht gij, rampzalige booswicht, verwacht gij nog genade? Bent u niet een moordenaar, een dief, een hoereerder, een tovenaer, een waarzegger, een zondaar van de ergste soort, en hoopt u nu nog op genade? Denkt u dat Christus Zijn heilige handen aan uw bezoedelde handen wil verontreinigen? Het is waarlijk verschrikkelijk genoeg, om de Engelen in de hemel te doen blozen, zegt Satan, wanneer zulk een monster als gij, aan de poorten des hemels staat te kloppen om genade; durft u zó doortrapt vermetel zijn, om nu nog op genade te hopen?'

Zo sprak de Satan mij aan, zegt een der grote zondaren, toen ik tot Christus kwam. En wat was uw antwoord, zegt de in verzoeking gebrachte ziel.

Wel, zegt de andere ik bekende, dat de beschuldiging waar was. En toen? Hebt u toen niet gewanhoopt?

'Welnee, zegt de andere, ik zei, ik ben Magdalena, ik ben Zachéus, ik ben de dief, ik ben de overspeler, ik ben de tollenaar, ik ben de verloren zoon, ik ben een van de moordenaren van Christus Jezus; ja, ik ben slechter dan een hunner. En toch, de Heere was zo ver van mij te verwerpen, dat naderhand ben ik te weten gekomen, dat er gezang en vreugde was in het huis mijns Vaders toen ik tot Hem wederkeerde. O! zegt de in de engte gebrachte ziel, God zij gedankt voor Zijn onuitsprekelijke genade, want nu is er ook bij mij weer een stille hoop, dat God mij aan zal nemen.'

Ja lezers, zoals ik gezegd heb, zulk een bekeerde zondaar, is een aanwinst voor de kerk, een toonbeeld van Gods genade waarin ieder Gods onpijlbare barmhartigheid kan bewonderen en aanbidden.

2. En wat betreft de geheimen van de Satan, zoals inblazingen om het bestaan van God, de waarheid van Zijn woord in twijfel te trekken, of gekweld te worden met helse godslasteringen. Niemand is daarmee beter bekend dan de grootste der zondaren bij zijn bekering; zij zijn daarom ook voorbereid om de kerk te hulp te komen in het schragen en troosten van anderen.

Ik zou hier ook melding kunnen maken van de kampstrijden en gevechten waarin zij geweest zijn, van de vuistslagen die zij van de Satan ontvangen hebben, meer dan enig ander gelovige. Wanneer de Satan, de ziel overvalt met duisternis, vrees, verschrikkelijk verschijningen of anderszins; dan zweten zij, dan bonst hun het hart, dan stijgen hun diepe zuchten hemelwaarts, dan worstelen zij om genade. De engelen dalen neer om dit schouwspel gade te slaan, en zijn blijde wanneer zij zien, hoe een nietig hoopje stof en as krachten, machten en oversten overwint. Maar zoals ik zei, wanneer deze wat tot rust gekomen zijn, dan zijn zij juist de geschikste personen om anderen te helpen, en zijn dan tot grote troost voor wanhopenden of twijfelmoedigen of zwaarmoedigen. Hun grote zonden geven de duivel moed om hen aan te vallen: en van deze verzoeken juist maakt de Heere gebruik om hen des te meer tot hulp te doen verstrekken aan de gemeenten.

De grootste zondaar, wanneer bekeerd, spreekt zelfs door zijn verschijning in het Godshuis. Het is alsof hij wil zeggen: 'Zie op mij, al gij mannen en vrouwen die vreesachtig, terneergeslagen, bekrompen of twijfelmoedig bent, want gij, omdat uw overtredingen weinige waren, hebt nooit het voorrecht gehad de oneindig grote liefde Gods zo te kennen. Aanschouw in mij, zeg ik, de grote rijkdom van Gods genade! Ik ben een voorwerp, hier voor u gebracht, waarop u mag zien en moed kunt vatten.'

Dit kan de grote zondaar zeggen tot troost van al de overigen. Daarom wanneer de Heere een plaats van gelovigen wil voorzien, en die plaats wil vervullen, en doen bloeien met de rijkdom Zijner genade, dan begint Hij gewoonlijk met enige in de omtrek wonende beruchtste zondaars te bekeren, en stelt deze als een voorbeeld, om anderen te lokken, en om anderen in hun geloof te versterken. Paulus was het, die naar de heidenen moest gaan, omdat hij vóór zijn bekering, de grootste zondaar onder de apostelen was. Ja Petrus was de man, die na zijn val, weer bekeerd zijnde, de geschiktste was om de broeders te troosten en te sterken, Luk. 22:31, 32.

Sommigen moeten pilaren in de gemeente des Heeren zijn. En indien zij pilaren van cederhout zijn, dan moeten ze staan, omdat ze, toen ze nog niet geveld waren, als duurzame en stevige bomen in het woud stonden. Niemand, wanneer hij een huis bouwt, maakt de hoofdbestanddelen van dun en licht timmerhout, dat onder de last breken zou, maar van hecht en zwaar hout, van dikke boomstammen. De Heere Jezus handelt op dezelfde wijze, van de grootste zondaars maakt Hij dragers en steunders voor de anderen. Dit kan ook nog een reden zijn waarom de Heere gebiedt, dat in de eerste plaats genade moet worden

aangeboden aan de grootste der zondaren. Omdat deze, wanneer zij bekeerd zijn, tot steunpilaren dienen in Gods gemeente, tot sterkte en troost voor de bekommerden, tot opbouw van zwakgelovigen.

TEN ZESDE. Nog een reden waarom de Heere Jezus Christus wilde, dat genade zou worden aangeboden in de eerste plaats, aan de grootste zondaren: *Zij zijn, indien bekeerd, geneigd Hem het meest te beminnen.*

Dit stemt overeen met de Schrift en met ons gezond verstand. De Schrift zegt: "Aan wie veel vergeven wordt, die heeft veel lief, maar dien weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief, Luk. 7:47. Ons verstand leert ons dit ook. Want zo onredelijk als het zou zijn liefde met haat te vergelden, en vergeving met ongehoorzaamheid, zo belachelijk zou het zijn om te denken dat het bewijs van een kleine vriendelijkheid even veel verplichting oplegt als een groot gunstbewijs. Het ligt niet in mijn bedoeling een oneerbiedige vergelijking van de liefde van Christus te maken, of haar gering te schatten. Ik weet het wel, het geringste greintje van liefde, wanneer zij zich tot vergeving uittrekt, is groter dan al de liefde, die er op aarde betoond wordt, maar vergelijkenderwijs zijn de liefdeblijken van Christus groter voor de enen zondaar dan voor de anderen. Hij die de meeste zonden begaan heeft, gevoelt het meest de liefde van Christus, wordt deelgenoot aan de grootste genade en ondervindt de grootste barmhartigheid.

Ik weet wel, dat er sommigen zijn, die zullen zeggen: "Laat ons kwaad doen opdat het goede er uit voortkome en de genade Gods des te groter worde". Zij stapelen de een zonde op de andere en schroeien hun geweten met een brandijzer toe. Maar over deze zal ik hier niet spreken, want die zijn evenmin door genade te beheersen als door reden. De Genade zou zulken onderwijzen, dat zij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden moesten verzaken. En zo zou ook de reden spreken, indien ze waarlijk de liefde van God konden beseffen, Tit. 2:11, 12; Rom. 12:1.

Zou het in overeenstemming met ons gezond verstand of in overeenstemming met de liefde zijn, om zijn vriend te beledigen? Omdat Christus voor de mensen stierf, moet ik Hem daarom in het aangezicht spuwen? Het brood en water, dat Eliza aan zijn vijanden gaf, die het land binnengedrongen waren om hem gevangen te nemen, had zulk een invloed op hun harten, hoewel ze heidenen waren, dat ze naar hun haardsteden terugkeerden zonder hem enig leed te doen. Ja, het weerhield hen om ooit weer met vijandige bedoelingen in het land der Israëlieten terug te komen, 2 Kon. 6:19-23.

Maar laat ons nog een ogenblik hierbij stilstaan om dit te verduidelijken. een reden waarom Christus genade bewijst aan zondaren, is om hun liefde te winnen, om hun lage geneigdheden tot kwade bedoelingen te veranderen in heiligen ijver voor Hem.

Nu, indien Hij er van houdt dat Hij een weinig bemind wordt, dan houdt Hij er ook van dat Hij zeer bemind wordt. Maar er zijn geen anderen die Hem meer

kunnen beminnen dan zij, wie veel vergeven is. Vandaar dat van Paulus wordt gezegd, dat hij meer deed dan allen, te weten, uit liefde, een liefdearbeid, omdat hij meer gezondigd had tegen Christus dan al de anderen, 1 Kor. 15. Hij was het die de gemeente Gods vervolgde en verwoestte Gal. 1:13. Hij was van allen de enige razende en tierende tegen de gelovigen."En bovenmate tegen hen woedende", zegt Hij,"heb ik hen vervolgd zelfs tot in de buitenlandse steden, Hand. 26:11. Deze woedende, die eens zo was, is nu de man die zegt: *Ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen, overvloediger voor Christus dan zij allen.*

Maar wat bewoog Paulus zo te arbeiden? *De genade van Christus*, antwoord hij. *Ik was het niet, maar de genade Gods die met mij is.*

Als iemand, die zegt, o God aller genade; het was zulk een grote barmhartigheid mij te verlossen! Het was zulk een verwonderlijke genade, dat Gij uit de hoge hemel op mij arme aardworm in gunst neerzag, en mij beveiligde tegen de toekomstige toorn, dat ik verbaasd sta en wegzink in aanbidding over de rijkdom der genade. Vandaar mijn ijver, vandaar mijn werken. Want hoe zou ik anders kunnen handelen, sedert God mij van de zonde en mijn kwade gezelschappen afgescheiden heeft, sedert Hij al de krachten mijner ziel geheiligd heeft tot Zijn dienst? Ik word daarom angevuurd door deze onuitsprekelijke liefde om te arbeiden zoals ik heb gedaan tot op dit ogenblik; *doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is.* O! ik zal zijn liefde niet vergeten, noch de omstandigheden waarin Hij mij in het hart greep.

Ik ging naar Damascus met brieven van de hogepriester, om Gods volk te verdelgen, zoals ik al op andere plaatsen gedaan had. Deze bloedige taak was mij niet opgedragen, of opgedrongen, maar uit eigen beweging wendde ik mij tot de hogepriester en begeerde brieven van hem naar Damascus, en toch was de Heere mij genadig, toch verlost Hij mijn ziel van het eeuwig verderf, Hand. 9:1, 2. Ik was een van de mannen die een welgevallen had aan de moord van Stefanus, en toch ontfermde Hij zich over mij! Ik was als een bloeddorstige hond, ik was de schrik van allen die God vreesden, mijn naam deed hem rillen en sidderen. Ja, Ananias, die goede man, viel voor God op zijn knieën met vele verzuchtingen tegen mij. Toch wilde God zich over mij ontfermen, ja voegde genade bij genade, totdat hij mij tot een toonbeeld van genade had gemaakt. Hij maakte mij een heilige, en overtuigde mij dat mijn zonden uitgedelgd waren.

Toen ik begon te prediken, ontzetten zich allen die mij hoorden, zeggende: "Is deze niet de degene, die te Jeruzalem verstoorde, wie de naam van Jezus aanriepen, en daarom hier gekomen is, opdat hij dezelve gebonden zou brengen tot de overpriesters?" De hel weet dat ik een zondaar was; de hemel weet dat ik een zondaar was; de wereld weet dat ik een zondaar was, een zondaar van de ergste soort. En toch ontfermde God zich over mij, toch schonk Hij mij genade. Hand. 9:20, 21. Zal dit geen verplichting op mij leggen? Moet de grootste liefde niet gediend worden? Rust er gene verplichting op mij? Is de liefde niet machtiger dan de dood, wreder dan het graf, en heter dan het heetste vuur? Heeft ze niet een hevige vlam? Kan het water haar uitdoven? Kunnen de stromen haar wegslingeren? Ik ben onder de macht der liefde, en dit is mijn gedurig

geroep: *wat zal ik de Heere vergelden voor al deze weldaden waarmee Hij in zijn oneindige liefde mij overlaadt.*

Ja, zeker, Paulus! dit wil wat zeggen; gij spreekt als een man, een man bewogen en verslonden door de liefde Gods.

Nu, dit gevoel, deze overgegevendheid, en dit werk is voor Christus de liefde waarnaar Hij zoekt. Maar Hij kon wel twintig kleine zondaars bekeerd hebben, en toch voor al de genade die Hij schonk, noch niet zoveel liefde gevonden hebben in hen allen. Ik ben wel nieuwsgierig, hoelang men onder de kleine zondaars zou moeten zoeken, eer men er een gevonden had, die Paulus een weinig evenaarde. Wie is er die zo door de liefdepijlen van Christus getroffen is als Paulus? Uitgezonderd een klein aantal, kunt u de hele wereld rond zoeken zonder er één te vinden. Maar zoals ik zeg, er zijn er, en zo zijn er in elk tijdperk der gemeente van Christus geweest; grote zondaars, die veel vergeven is en die daarom ook veel liefhebben. Jezus Christus weet dus wel wat Hij doet wanneer Hij grote zondaars in het harte grijpt. Hij weet, dat zulken Hem meer zullen beminnen dan velen, die niet half zoveel zonden begaan hebben.

Ik zal u een geschiedenis vertellen, die ik van Martha en Maria gelezen heb. In welk boek weet ik niet meer. Maar dat doet er minder toe als ze maar strekt tot onze stichting en lering. De geschiedenis is als volgt:

Martha, zegt de schrijver, was een zeer godvruchtige vrouw, nog al veel gelijk Lazarus, haar broeder. Maar Maria was een los en lichtzinnig schepsel. Martha ontbrak zelden bij goede preken of lezingen, wanneer zij te Jeruzalem kon komen. Maar Maria placht de huizen van gemakkelikheden te bezoeken, en het gezelschap der ontuchtigste mannen bij te wonen voor zingenot. En hoewel Martha dikwijls gewenst had dat Maria met haar zou meegaan om haar predikers te horen, ja haar soms met tranen in de ogen had gesmeekt, toch kon zij haar nooit overhalen. Want voortdurend bracht Maria verontschuldigen in, of weigerde in verontwaardiging over de ijver en stiptheid van Martha in zake de godsdienst, ja beschuldigde zelf Martha van geveinsdheid en dweepzucht.

Nadat Martha lang gewacht had, en alle pogingen, die zij aangewend had om Maria tot het goede te brengen vruchteloos schenen, beproefde zij nog een laatste om, ware het mogelijk, Maria van haar boze weg af te brengen. Zij spreekt haar aldus aan: "Zuster", zegt ze, "gaat toch vandaag eens met mij mee, om iemand in de tempel te horen spreken." "Wat is het voor een prediker?" vraagt de andere. Martha antwoordde: "Het is een zekere Jezus van Nazareth, de schoonste Man die je ooit gezien hebt. O, hij schittert van schoonheid, en is een allerheerlijkste prediker."

Nu, wat denkt u wel, dat Maria doet na een ogenblikje pauze. Zij gaat naar haar kamer, met haar spelden en todden, en pronkt zich zo mooi op als zij met mogelijkheid maar kan. Dit gedaan, begeeft zij zich, zo geheimzinnig mogelijk,

zonder haar zuster, naar de tempel, niet om de preek te horen, maar zoals u begrijpt om de prediker te zien.

Het uur der samenkomst naderende, zoekt zij zo lang naar een plaats, totdat zij er een gevonden heeft, waaruit zij de prediker in al Zijn bewegingen kan gadeslaan en al Zijn schoonheid bewonderen. De Prediker treedt binnen, haar oog valt op Hem, en Hij behaagt haar. Jezus vangt met Zijn preek aan, en met allen ernst bestudeert zij Zijn Persoon. Nu, op die tijd zegt de schrijver, *predikte Jezus over het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon*. En toen de Heere aantoonde welk een zorg de Herder had over het verloren schaap, en hoe de vrouw het huis keerde met bezemen om dien één penning weer te vinden, en toen Hij de vreugde schilderde die er was bij het vinden van de verloren penning.

Toen werden haar oren geopend; zij vergat waarom ze gekomen was, en begon zich te verwonderen wat de prediker daar toch wel van maken zou. Maar toen de prediker in zijn toepassing er op wees, dat door het verloren schaap een groot zondaar moest verstaan worden; door des herders liefde, de liefde van God voor grote zondaren. En door de vreugde der burenen de blijdschap der Engelen in de hemel over een zondaar, die zich bekeert, toen werd haar hart geopend. En als Hij deze laatste woorden uitte, werd het haar alsof Hij Zijn onschuldige ogen juist op haar richtte. Haar hart klopte, beefde van droefheid en angst; zij barstte uit in een vloed van tranen. Zij werd genoodzaakt haar gezicht te bedekken met haar zakdoek, en zo zat zij schreiende en snikkende tot aan het einde der predikatie.

De preek is uit, zij staat op, gaat weg, en onderzoekt naarstig, waar die Jezus vandaag het middagmaal zal houden? Men zegt haar: bij Simon de Farizeeër. Ijlings gaat zij naar haar kamer, trekt haar ijdele tooi uit, valt op haar knieën en vraagt God vergeving voor al haar zonden en ongerechtigheden. Nu niet meer de todden en prullen om zich op te dirken, maar een eenvoudig stemmig kleed trekt zij aan om die Jezus te ontmoeten, die haar in het hart getroffen heeft met zijn scherpe liefdepijlen. Zij gaat naar het huis van Simon de Farizeeër, en vindt Jezus etende het middagmaal, zij gaat achter hem staan, weent, laat haar tranen op Zijn voeten vallen in stromen, wast Zijn voeten met haar zilte tranen, en droogt ze met het haar van haar hoofd af. Ook kuste zij Zijn voeten, en zalfde die met zalf. Simon de Farizeeër bemerkt wat de vrouw doet! En daar hij niet recht wist wat het zeggen wilde vergeving voor vele zonden te ontvangen, (want hij had maar vergeving voor vijftig penningen ontvangen), begint hij bij zichzelf te denken, dat hij zich in Jezus vergist had, omdat Hij een zondares, als deze vrouw, toeliet Hem aan te raken, "Zeker", zegt hij, "indien deze Man een Profeet was, en wist wie deze vrouw was, Hij zou haar niet toestaan Hem aan te raken, want zij is een zondares."

Zo onbekend zijn alle eigengerechtigden met de weg, die de Heere met de zondaren houdt.

Maar opdat Maria niet ontmoedigd zou worden door een trotse en verwaande houding van Simon de Farizeeër, en zo haar goed begin weer zou staken, begint Jezus aldus met Simon: "Simon", zegt Hij, Ik heb u wat te zeggen."

En hij sprak: Meester! zeg het.

Er was, zegt Jezus, een zeker schuldeheer, die twee schuldenaars had; de een was schuldig vijf honderd penningen en de andere vijftig. En als zij niet hadden om te betalen schold hij het hun beiden kwijt. Zeg mij nu, welke van de twee zal hem het meest beminnen?

Simon antwoordde en zei: “Ik acht, dat hij het is, dien hij het meest heeft kwijt gescholden.”

En Hij zei tot hem: gij hebt recht geoordeeld. En Hij keerde zich om naar de vrouw, en zei tegen Simon: ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen, water hebt gij mij niet tot mijn voeten gegeven. Maar deze heeft mijn voeten met tranen nat gemaakt, en met het haar van haar hoofd afgedroogd. Gij hebt mij geen kus gegeven. Maar deze van dat zij ingekomen is, heeft niet nagelaten Mijn voeten te kussen. Met olie hebt gij Mijn hoofd niet gezalft. Maar deze heeft Mijn voeten met zalf gezalft. Daarom zeg ik tot haar: haar zonden, die vele waren, zijn haar vergeven, want zij heeft veel liefgehad. Maar die weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief. En Hij zei tot haar: *uw zonden zijn u vergeven*, Luk. 7:36-48.

Hier hebt u nu de geschiedenis. Indien ik tekort schiet in enige omstandigheid of in enig voorval, ik vraag vergeving aan hen, die mij kunnen verbeteren. Het is nu twee of drie en twintig jaar geleden, sedert ik het boek gezien heb; toch voor zo ver mijn geheugen strekte heb ik u de geschiedenis weergegeven. Echter zoals u ziet, Lukas geeft de bron voor het verhaal.

Helaas! Christus Jezus ontvangt slechts weinig dank voor het redden van kleine zondaars; “dien weinig vergeven is, heeft weinig lief.” Er is overvloed van Christenen met droge ogen, en ook overvloed van plichten, die met droge ogen vervuld worden; plichten, die nooit besproeid werden met tranen van kommer en berouw, nooit gezalft uit des zondaars zalfpot. En de reden is, dat zulke zondaren geen grote zonden hebben om van verlost te worden, of indien zij ze hebben dan beschouwen zij ze door een verkleinglas. Ik geloof dat de mensen in onze tijd wezenlijk wel eens recht gevoelen mogen wat en wie ze zijn. Want er zijn er velen die voor en na hun bekering lichtzinnige daden verrichten. Al slaan zij hun ogen neer, en lopen naar Gods huis met neer ebogen hoofden, het zal alles niet baten, indien zij geen gevoel hebben van hun grote schuld, indien zij niet aan God en mensen tonen, dat zij berouw hebben over hun vroeger leven, indien zij nog steeds in de nevel van eigengerechtigheid rondtasten. Het hart van dezen is te goed om genade te ontvangen; ze laten Christus en zijn dienaren zaaien, maar brengen nooit vruchten voort.

Daarom gaat de Heere dikwijls naar andere plaatsen, naar Jericho, naar Samaria, naar het land van de Gadarenen, naar de kusten van Tyrus en Sidon, en ook naar de berg Golgotha, waar grote zondaren wonen, die Hem zullen liefhebben naar Zijn verlangen, Luk. 19:1-11; Joh. 4:3-11; Mark. 5:1-20; Matth. 15:21-29; Luk. 23:33-43.

Maar dit zij genoeg ter staving onzer zesde reden, dat Jezus wilde, dat genade zou worden aangeboden, aan de grootste zondaren in de eerste plaats, omdat zij de geschiktste voorwerpen zijn om Hem te beminnen. De Jeruzalemse zondaars waren zij, die, indien ze bekeerd werden, in sommige dingen, al de gemeenten onder de Heidenen overtroffen. “Zij waren een hart en een ziel, en niemand zei, dat iets van hetgeen hij had zijn eigen ware.” Er was ook niemand onder hen die gebrek had: want zo velen als er bezitters waren van landen of huizen, die verkochten zij, en brachten de prijs der verkochte goederen, en leiden dien aan de voeten der Apostelen”, Hand. 4:32, 35. Nu, noem mij eens meer zulken op, als u kunt. Maar, waarom deden zij dan zo? O! Zij waren Jeruzalemse zondaars. Zij waren het, die kort te voren de Vorst des Levens gedood hadden, en tot wie Hij, niettegenstaande hun grote zonde, het eerste aanbod van genade en ontferming zond. Het gevoel van de liefde Gods voerde hun weg in verrukking, en leidde hen langs wegen, die nimmermeer door iemand kunnen bewandeld worden zoals zij zoiets deden. Zij spreken over de gemeente te Rome en stellen haar in haar eerste staat, als een voorbeeld en moeder voor alle gemeenten. En het is waar, zij waren de Jeruzalemse zondaars, die, wanneer bekeerd, al de gemeenten overtroffen die ooit bestonden.

TEN ZEVENDE. *Christus Jezus wilde, dat genade in de eerste plaats werd aangeboden aan de grootste der zondaren, omdat de genade, aan zulken geschonken, bij hen meer brandstof vindt om een liefdevuur te ontsteken, dan bij andere zondaren.*

Grote zondaars zijn als droog hout, of als grote kandelaars, die het best branden en het grootste licht afgeven. Ik stel dit hier niet voorop, zoals ik bij de andere redenen heb gedaan, om aan te tonen, dat, wanneer grote zondaars bekeerd worden, zij ook hierin tot aanmoediging van anderen zullen zijn, ofschoon het ontegenzeggelijk waar is. Maar om aan te tonen dat Christus verblijd is, wanneer wij de genade, die wij ontvangen, laten schijnen. Wij houden er van dingen te zien, die een goeden glans hebben; ja, bij voorkeur schaffen wij die stoffen aan, die, als wij er van gemaakt hebben wat we wensen, dien luister zullen hebben, dien wij ons voorstelden. Kaarsen, die geen helder licht verspreiden, vallen niet in onze smaak. Nat hout zal eerder walmen, en knetteren, en smeulen, en kraken, en sprankelen, dan een helder licht en een aangename hitte afgeven. De groten der wereld stellen daarom niet zoveel prijs op zulk soort van dingen, die niet zo goed aan hun doel beantwoorden.

Daarom begeert Christus de grootste zondaars; in hen zijn stoffen om mee te werken, te weten, zeer vele zonden. Want zoals de vlam der kaars helderder brandt door middel van het vet, zo schijnt de genade klaarder door de zonden in het hart. Kleine kaarsen geven weinig licht, want er ontbreekt brandstof voor het vuur. Maar in de groten zondaar is meer stof voor de genade om te bearbeiten. Het Geloof, wanneer het tot Christus leidt, schijnt door de wanden van vele en grote zonden heen, en zo doet de liefde ook, want er is veel vergeven. En welke stof kan er voor de ootmoed gevonden worden om beter mee te werken, dan het gevoel, dat ik was en ben een onreine zondaar? En hetzelfde kan men zeggen van

geduld, zachtmoedigheid, goedertierenheid, zelfverloochening, of elke andere vrucht des Geestes.

Door de onreinheid van de zondaar, schittert de genade met des te heerlijker glans, even als door de hevigheid van een zeer ernstige ongesteldheid of ziekte de deugd der geneesmiddelen het best geopenbaard wordt."Waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest" Rom. 5:20. Een zwart snoer maakt, dat de nek witter schijnt; grote zondaren doen de genade des te helderder voor de dag komen. Er zijn er, die zeggen, dat, wanneer de genade bij een goeden inborst wordt gevoegd, deze twee degelijke Christenen maken. Maar ik zeg, wanneer de genade aan het hart van een groot zondaar verheerlijkt wordt, en zij dien onderwerpt, en heerst in zijn hart over al de uitgangen, dan hebben we een degelijk Christen; getuigen alle dezen waarvan we hierboven gesproken hebben.

Abraham was onder de afgodendienaars, toen hij in Assyrië was, en diende met zijn maagschap de afgoden, over gene zijde der rivier. Joz. 14:2. Gen. 11:31. Maar toen hij geroepen was, wie was er toen in de wereld in wie de genade heerlijker uitblonk dan in hem? De Thessalonicensen waren afgodendienaars vóór het Woord van God tot hen kwam, maar toen zij het aangenomen hadden, werden zij voorbeelden al de gelovigen in Macedónië en Achaje. 1 Thess. 1:6-10.

God de Vader, en Jezus Christus Zijn Zoon, zijn er voor, dat dingen gezien worden; dat het Woord des levens gepredikt worde. Men steekt geen kaars aan, opdat die onder een korenmaat of onder een bed gezet worde, maar op een kandelaar, opdat allen, die binnen komen het licht kunnen zien. Matth 5:15; Mark. 4:21; Luk. 8:16; 11:33. En ik herhaal het nog eens, bij wie zal de genade heerlijker uitblinken dan bij de grootste zondaar?

Toen de Joodse Farizeeërs met het Evangelie schertsten, dreigde Christus het van hen weg te nemen, en het aan de blinde heidenen en afgodendienaars te geven. Waarom? Omdat deze, zo zegt de Heere, vruchten zullen voortbrengen op hun tijd. Daarom zeg ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt Matth. 21:43.

Ik heb dikwijls verwonderd gestaan over onze jongelieden, en tot mijzelf gezegd,"wat zou toch de oorzaak wel zijn, dat onze jeugd in de tegenwoordige tijd over het geheel zo losbandig is? Men schaamt zich voor 't slechtste niet meer; men ontheiligt de sabbatdag, men zwelgt, men tiert, men dobbelt, men hoereert, men staat tegen de ouders op, men vertreedt de geboden van God, Wiens Woord men verguist, Wiens dienaars men beschimpt; ja, menigmaal roep ik bij mijzelf uit: *Heere God ik ben verbaasd, dat Uw lankmoedigheid zo oneindig groot is, dat U ons niet allen van voor uw aangezicht verdelgt!* Waarom zou God dit alles toch toelaten? Dan dacht ik dit, dan weer, wat anders, ten laatste kwam de gedachte bij mij op, hoe zou dit wel zijn als God de Heere, Wiens wegen ondoorgrondelijk

zijn, dit alles nu eens toeliet, opdat Hij van enigen van hen des te heerlijker Christenen hierna zou kunnen maken?

Ik weet dat de zonde uit de duivel is, maar dit weet ik ook, dat ze niet in de wereld werken kan dan onder toelating. En indien het zo is, zoals ik gedacht heb, het zou niet de eerste keer zijn, dat God de Heere de Satan in zijn eigen strikken vangt. Ik voor mij, geloof dat de tijd nadert, dat er meer en betere gelovigen in de wereld zullen zijn dan in onze dagen. De goddeloosheid en onreinheid, die onze jeugd thans verderft, is een der redenen waarom ik zo denk. Want uit hen, uit hun midden, wanneer God er zijn hand aan legt, als vanouds, u zult het zien, welke boetvaardige, welke berouw hebbende zondaars, welke aanbidders van Gode genade, het evangelie van Christus zullen belijden tot verheerlijking van God, in Christus Jezus onze Heere!

Helaas! wij zelf zijn afgeleefde Christenen; onze maan is aan het afnemen; wij zijn meer zwart dan wit, eer donkerder dan lichter; wij schijnen nog maar een wijle tijds; in de meeste van ons is het liefdevuur verdoofd. Gelijk de verwelkte bloem zijn kopje treurig naar beneden laat hangen, zo buigt ook ons hoofd met de stramme leden reeds ter aarde. De ijver verdort en het vuur, waarvan eenmaal de vlammen ten hemel stegen, zal nog slechts korten tijd glimmen, en wij zijn niet meer dan stof en as. Maar Ik zeg, wanneer zij, die uit deze losbandigen zullen binnengebracht worden wanneer zij, die eerder op duivels dan op mensen gelijken, tot Christus zullen bekeerd worden (en ik geloof verscheidenen van hen zullen), dan zal Christus verhoogd, Zijn genade verheerlijkt, zijn Woord geprezen, en de weg naar Sion beter bewandeld worden. De mensen zullen de zaligheid najagen, tot verbazing van allen, die dan nog van ons zullen zijn overgebleven.

Juist voor dat Christus de gestalte eens dienstknechts had aangenomen, was de wereld even verdorven als zij nu is. De inwoners van Jeruzalem waren of vermaard en berucht geworden door schijnheiligheid, of verdorven en onrein door een slecht leven. De duivel was losgebroken, ging rond als een briesende leeuw, en lijfde op de gruwelijkste wijze velen der inwoners als slaven bij zijn koninkrijk in. Ik geloof niet dat er vóór noch na dien tijd, ooit zulk een volk geweest is, dat onder zich had zovele bezetenen van duivels, misvormden, lammen, blinden, verminkten, en mensen met ongeneeslijke kwalen, besmettelijke ziekten, als dat volk. Maar wat was daarvan de oorzaak, ik bedoel de oorzaak bij God? Wel één - we kunnen er meer uit afleiden uit het antwoord dat de Heere Jezus tot Zijn discipelen gaf omtrent de blindgeborene - één oorzaak was," opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden," en "opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt zou worden. Joh. 9:2, 3; 11:4.

Nu, indien die kwalen en duivels, waarvan de mensen toen bezeten waren, de weg banen en medewerken moesten voor de komst van Christus in het vlees, en om zijn macht te verkondigen, waarom mogen wij dan ook nu niet veronderstellen, dat de Heere gereed staat, om door de Heiligen Geest en Zijn

Woord velen van onze hedendaagse losbandigen in het hart te grijpen, en hen van hun ongeneeslijke kwalen te genezen?

Ik kan niet geloven, dat zij allen genade zullen ontvangen, want er zijn maar weinigen die behouden worden. Maar er zijn er dan toch enigen, zelfs van de slechtste der zondaren, die zalig zullen worden. Maar, o lieve vrienden, wat zullen zulken dan schitteren en blinken! Zij zullen de steunpilaren der gemeenten zijn, als banieren in het land. De Heere hun God, zal ze te dien dage behouden als zijnde de kudde zijns volks: *want zij zullen zijn als gekroonde stenen in zijn land, en als opgerichte banieren*, Zach. 9:16. Maar wie zijn dat? Zelfs het afgodische Efraïm, en het afkerige Juda, vers 13.

Ik weet, dat er grond voor is, om te vrezen, dat de goddeloosheid van het opkomend geslacht gevolgd zal worden door zware oordelen. Maar die zullen geen beletselen zijn om de zondaren tot God te brengen, en dus ook onze veronderstelling niet omver werpen. God verkoos Zich een heerlijke gemeente uit dat afgevallene en bloeddorstige Jeruzalem, ja, zelfs uit de slechtste der zondaren, en de overigen liet Hij staan, om gevangen genomen, om verkocht te worden, dertig voor een penning, in het land waar zij gevangen waren. Al worden de slechtste bekeerd in een stad of dorp, dit geeft volstrekt geen waarborg, dat de overige bewoners ook gelovigen zullen worden, maar dreigt hen eerder met hevige en zware oordelen, die boven hun hoofd hangen. Dit wordt zonneklaar bewezen uit hetgeen wij u hierboven hebben meegedeeld. Maar in het beschermen beschermt Hij Zijn volk, en in het verlossen verlost Hij Zijn erfdeel. Dit is ook volstrekt geen troost voor verwaterde en verweerde Christenen. Want de volgende keer wanneer de Heere op de bazuin van het evangelie blaast laat Hij zulken achter. Maar ik zeg u, Christus staat gereed om Zijn licht aan te steken in de wereld; ja, Hij vermaakt Zich, wanneer Zijn genade schijnt. En daarom beveelt Hij dat Zijn evangelie moet verkondigd worden, in de eerste plaats aan de grootste zondaars. Want bij grote zonden schijnt de genade het meest. Daarom zegt hij: *“Begin van Jeruzalem.”*

TEN ACHTSTE. Christus wil hebben, dat genade wordt aangeboden in de eerste plaats aan de grootste der zondaren, *opdat de onboetvaardigen, die verloren zullen gaan, in de dag des oordeels, geen enkele verontschuldiging zullen hebben.*

Gods Woord is een tweesnijdend zwaard; het snijdt aan beide kanten. Indien het u geen goed doet, dan doet het u leed. Het is “een reuk des levens ten leven, voor hen die het geloven”, maar een reuk des doods ten doden voor hen die het verwerpen. 2 Kor. 11:15, 16. Maar dit is alles niet; het aanbod van genade aan de grootste zondaars, zal hen, die het verwerpen niet alleen in een jammerlijken staat achterlaten, maar hen ook de mond stoppen, en alle aanspraak op verontschuldiging, in dien dag, ontnemen. Christus zegt, *indien Ik niet gekomen ware en tot hen gesproken had, zij hadden geen zonde. Maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.* Joh. 15:22. Maar wat sprak Hij tot hen? Wel, hetzelfde dat ik tot u gezegd heb; n.l. dat Hij een welbehagen heeft in het verlossen van de grootste zondaren. Dit liet Hij gedurig in Zijn woorden uitkomen; zelfs nog bij

het einde van Zijn leven, in doodsangst zijnde, nog een ogenblik voor Hij de laatste adem uitblies, riep Hij uit: *Vader! vergeef het hun.* Luk. 23:34.

Nu, daar dit zo is, wat kunnen de verdoemden in de dag des oordeels nog ter hunner verontschuldiging inbrengen, opdat het vonnis niet over hen worde uitgesproken? Ik vraag het u wat zullen ze kunnen antwoorden, wanneer hun gevraagd wordt, waarom zij in de dag der zaligheid niet tot Christus kwamen, om behouden te worden? Zullen ze er grond voor hebben om te zeggen tot de Heere: *U wilde slechts kleine zondaars bekeren?* Zullen ze er grond voor hebben om te zeggen, wij durfden niet tot u komen, omdat we grote zondaars waren? zullen ze er grond voor hebben, om te zeggen ik ben van wanhoop gestorven, omdat gij U niet ontfermt over grote zondaren? Zullen dit rechtmatige verontschuldigen zijn voor hen, denkt ge? Is dit niet in strijd met elke bladzijde van Gods Woord, waarin wij zeer vele beloften, uitnodigingen, en voorbeelden vinden opgetekend? Helaas! helaas! duizenden zielen zullen er zijn, - o! halstarrige en hardnekkige zondaar, - die uw verontschuldiging een leugen zullen noemen, en uw voorwendsel zullen wederleggen.

Duizenden, die op zullen staan en tot u zullen zeggen, o! bedrogen wereld, de hemel is vol van zulken, die veel slechter waren dan gij, toen ze nog op deze aarde woonden. Nu dit zal alle verontschuldiging of verweer ontzenuwen, waarom zij niet verloren zouden gaan in hun zonden; ja de bijbel zegt, zij zullen hen er zien."Daar zal zijn wening en knersing der tanden wanneer gij zult zien Abraham en Izak en Jakob, en al de profeten, in het koninkrijk der hemelen, maar *uzelven* buiten uitgeworpen". En zij zullen komen van oosten, en westen, van noorden en zuiden, en zullen aanzitten in het koninkrijk Gods. Luk. 13:28, 29. Uit zo'n groot aantal valt het gemakkelijk er zulken uit te nemen, die somwijlen nog slechter waren dan de slechtste der zondaren, die nu op Gods aardbodem wonen. Wat denkt u van de eerste mens, door wiens zonden duizenden bij duizenden naar de hel gegaan zijn? Wat denkt u nog van duizenden behalve dezen?

Maar indien zij Gods woord niet geloven willen, het gezicht van die duizenden zondaren, die door God gered zijn zal hun alle bewijs uit de handen slaan.

Daar komt een ontuchtige voor de vierschaar en zegt, dat de grootheid zijner zonden een struikelblok was voor hem, om het Evangelie aan te nemen. Maar zal zijn mond niet gestopt worden, wanneer Lot en de ontuchtige Korinthiërs voor hem geplaatst zullen worden? Gen. 19:33-37. 1 Kor. 5:1 en 2.

Daar komt een dief en zegt: "Heere mijn diefstal was zo groot dacht ik, dat Gij ze mij niet kondet vergeven!" Maar wanneer hij de moordenaar, die aan het kruis hing, onder de verlost en zal zien, wat zal hij dan nog kunnen zeggen ter zijner verontschuldiging? Ja de Heere zal zijn vele duizenden heiligen op de wolken doen komen, die elk op deze wijze gericht zullen houden "tegen alle goddelozen vanwege al hun goddeloze werken die zij goddelooslijk gedaan hebben en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken

hebben.” Judas 1:15. En dit zijn harde woorden tegen Hem, te zeggen dat Hij niet kon of niet wilde redden, omdat zij zulke grote zonden hadden, of te zeggen, dat zij ontmoedigd waren, om zich te bekeren, daar hun overtredingen zo schandelijk waren. Deze dingen, ik zeg het u, zij zullen allen tegengesproken worden. Hij komt met zijn vele duizenden heiligen om al hun tegenwerpen omver te stoten en om hunnen mond vol van verontschuldigen tegen hun eigene eeuwige verdoemenis, te stoppen.

Hier is Adam de verwoester der wereld; hier is Lot, die bij zijn beide dochters lag; hier is Abraham, die voor enigen tijd een afgodendienaar was. En Jakob, die een onderkruiper was. En Ruben die bij zijns vaders bijwif lag. En Juda die bij zijn schoondochter lag. En Levi en Simeon, die de Sichemieten schandelijk versloegen. En Aäron, die een gouden kalf maakte om aangebeden te worden. Hier is ook Rachab de hoer en Bathséba, die David een onechte zoon baarde. Hier is Salomo die grote afvallige. En Manasse een man des bloeds. De tijd zou mij ontbreken om u de geschiedenis van een Maria Magdalena, van een Matthéüs de tollenaar en van Gideon en van Simson en nog van duizenden meer te verhalen.

Helaas! Helaas! wat zullen deze zondaars doen, die door hun ongeloof de zon van Gods genade verduisterd hebben en zich hebben overgegeven aan de grootste wanhoop, omdat zij meenden, dat hun zonden een belemmering waren tot de weg der zaligheid? Want al de gelovigen, die nu bewoners zijn van het hemels Jeruzalem, waren soms zondaars van de ergste soort, ja soms de befaamste booswichten; nu nochtans zijn zij in hun blinkende en hemelse klederen voor de troon van God en van het Lam, lovende en prijzende tot in alle eeuwigheid de Zoon van God, die voor hen aan het vloekhout Zijn leven heeft gelaten. Zij staan verbaasd, verbaasd en ontsteld, dat het ooit in hun hart is opgekomen, om door Christus met God verzoend te worden; zij vallen neer in aanbidding voor het geslachte Lam Gods Jezus Christus onze Heere, die hun ogen heeft geopend, om zijn Woord te leren verstaan, om zijn waarheid te geloven, om zijn Evangelie te omhelzen, om zijn aanmoedigingen te zien. Zonder dewelke zij ongetwijfeld terug zouden gedeinsd hebben en in vertwijfeling en wanhoop, als hun medezondaars, in de poel des verderfs zijn neergeploft. Maar nu zijn zij getuigen voor God en voor Zijn genade tegen een ongelovige wereld. Want zoals ik gezegd heb, zij zullen komen, om de wereld te overtuigen van al de harde en ongelovige woorden, die zij gesproken hebben tegen de genade van God en tegen het verzoenend lijden en sterven van onze gezegende Heiland Jezus Christus.

En denkt gij niet dat zulks op wonderlijke wijze op al zulke gedachten en woorden en redeneringen van de goddelozen voor de vierschaar van God het zwijgen zal opleggen? Ongetwijfeld; ja het zal hen niet alleen doen verstommen, maar het zal hen van zijn tegenwoordigheid wegzenden met de grootst mogelijke schuld, waarmee het geweten des mensen bezwaard kan zijn.

Want wat zal het geweten meer knagen dan dit? ”Ik heb mijzelf in het eeuwig verderf gestort door mijn dwaasheid, omdat ik de liefde van Christus gering

geacht heb en Zijn lijden en strijden te laag heb geschat om mij te behouden. Het is waar, ik was een monster van ongerechtigheid; van de honderd was er niet een die zo'n losbandig leven leidde als ik. Maar dit had mij niet terug moeten houden van Christus. Nu zie ik, dat er duizenden in de hemel zijn, die even slecht waren als ik was. Maar zij zijn behouden, omdat zij geloofden, en ik ben veroemd, omdat ik niet geloofde. Ongelukkige die ik ben! Waarom heb ik het bloed van Jezus Christus gering geacht? Waarom heb ik mij niet in ootmoed aan de voetbank zijner voeten neergeworpen, om genade van Hem te begeren! Waarom heb ik zijn macht, om mij te redden, geoordeeld naar de ingeving van mijn bekrompen verstand en mijn schuldig geweten? Waarom heb ik niet mijn toevlucht genomen tot het heilig woord van God? Waarom heb ik niet gelezen en gebeden, opdat ik het woord mocht verstaan, daar ik nu bemerk, *dat God gezegd heeft, dat Hij mildelijk geeft en niet verwijt?* Jak. 1:5.

Is het niet te bevroeden, dat bij zulke overdenkingen, de ongelovigen handenwringend bevende en sidderende voor de vierschaar Gods zullen staan? Inzonderheid zij, die op zulke plaatsen gewoond hebben waar zij in de gelegenheid waren, om Gods Woord te horen en over Zijn genade te horen prediken? O! dan zal men te laat verstaan: "Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels dan ulieden." Luk. 10:8-12. Dit staat dus vast, dat Christus wil, dat genade in de eerste plaats worde aangeboden aan de grootste der zondaren, opdat in de dag des oordeels niemand enige verontschuldiging zal kunnen inbrengen. Niemand zal kunnen zeggen, mijn zonden waren te groot; ik wist, dat gij een rechtvaardig God zijt, die het kwade niet kan aanschouwen. Niemand zal kunnen zeggen, mijn overtredingen waren te groot in getal. Want het bloed van Jezus Christus reinigt ons van *alle* zonden, en God is een God, die mild geeft en niet verwijt. Niemand zal kunnen zeggen, ik wist niet, dat ik zoveel zonden begaan had, want wij *allen* hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. Niemand, niet één zal iets kunnen zeggen ter zijner verontschuldiging.

Ik heb dikwijls over de oordeelsdag nagedacht, en hoe God, op die dag met zondaars zal handelen, en ik geloof, dat het met zulk een zachtheid, met zulk een gelijkheid, met zulk een hemelse rechtvaardigheid zal gedaan worden, dat zij, die veroemd worden, reeds vóór dat het gericht is afgelopen, zó overtuigd zullen zijn van de rechtvaardigheid van het vonnis, dat over hen wordt uitgesproken, dat zij tot het besluit zullen komen, dat het volkomen rechtvaardig is, dat zij uit de hemel worden buitengesloten, en geworpen worden in de poel des vuurs. "Deze zullen gaan in de eeuwige pijn." Matth. 25:46.

Slechts dit zal hen kwellen, slechts dit zal hun geweten doen wroegen, dat zij de genade verbeurd hebben, en de eeuwige verdoemenis zijn ingegaan, omdat zij niet geloofden, vanwege hun ongeloof. Maar zij hebben het aan zichzelf te wijten; zij zullen knarsen op hun eigen tanden, want de genade die hun was aangeboden, ja zelfs aan de goddelooste onder hen, hebben zij verworpen; zij zullen veroemd worden om hun eigen schuld. Zij hebben Gods woord niet geloofd, en Zijn genade gering geacht.

Ik heb u acht redenen opgenoemd waarom de Heere wil dat genade worde aangeboden in de eerste plaats aan de grootste der zondaren. Thans wil ik met een woord van toepassing sluiten.

TOEPASSING

TEN EERSTE. Wilde Jezus Christus dat genade werd aangeboden aan de grootste der zondaren: *Dit toont ons de liefde, die Christus in Zijn hart heeft voor de mensen.*

Door vele dingen kunnen wij ons tot ons voordeel een denkbeeld vormen van de liefde, die in zijn hart is. Vooreerst door zijn menswording; ten tweede door Zijn lijden en sterven voor ons, ten derde door Zijn Woord en zijn dienaars die Hij tot ons zond, en dat alles, opdat wij zalig zouden kunnen worden. Maar Zijn gebod, om eerst aan de Jeruzalemse zondaars het Evangelie te verkondigen overtreft alles, want dit is niet alleen een bewijs voor ons, dat liefde de oorzaak was, dat Hij voor ons stierf, maar het doet de rijkdom zijner genade ook des te meer in het oog springen. Hij zou voor ons hebben kunnen sterven, en toch zijn liefde slechts tot weinigen uitgestrekt kunnen hebben, om zo te zeggen, tot de beste zondaars, tot zulken, die ofschoon ze zwak waren en niets anders deden dan zondigen, toch geen beroep er van maakten; tot hen, die niet roekeloos waren in het zondigen, die niet in het openbaar uitspatten.

Er zijn mensen op aarde, die men matige, *halve zondaars* zou kunnen noemen; mensen die vroomheid en wereldzin door elkaar mengen; de zondaars die, ofschoon zondaars zijnde, toch al het hun doen - sommigen die blind zijn zouden zo denken - om zalig te worden. Het zou liefde, grote liefde geweest zijn, indien Hij voor niemand anders gestorven was dan voor zulken, en voor niemand anders Zijn liefde geopenbaard had. Maar, dat Hij vredesvoorwaarden zou zenden aan de grootste zondaren; ja, dat zij aan hen het eerst zouden worden aangeboden; (want dit is zijn bedoeling wanneer Hij zegt: "begin van Jeruzalem") dat doet onze verwondering ten top stijgen! Dat is onbegrijpelijke liefde! Dat is nu het hart van Christus, en zo ook is het hart van God de Vader blakende van liefde, die Christus tot ons heeft gezonden, om zo te handelen.

Niets is meer eigen aan de mens, die uit zijn sluimering is wakker geschud, dan verkeerde gedachten van God te koesteren- gedachten die bekrompen zijn en die Zijn genade verkleinen en beperken tot een nietig en vrekking besluit, en harde wettelijke voorwaarden; vooronderstellende, dat het onbeschoft is en dat men inbreuk maakt op zijn Majesteit, wanneer men uit zichzelf tot Hem komt of anderen uitnodigt, voor dat men zich gekapt, gewassen en gekleed heeft en zoveel mogelijk het vuil heeft weggeveegd, om toch te maken, dat men ten minste een beetje fatsoenlijk en knap er uit ziet, om voor God te verschijnen. Zulke hebben nooit geweten, wat de volgende woorden betekenen: "Begin van Jeruzalem". Ja,

inderdaad zulke vergelijken de Vader en Zijn Zoon bij ellendige gierigaards, die nog eerder afstand doen van hun bloed dan van hun geld. Het is waar, zeggen ze, God heeft genade, maar Hij scheidt er niet graag van; men moet Hem wel terdege behagen, om een greintje genade van Hem te ontvangen. Hij is niet zo mild, als velen veronderstellen en Hij is ook niet zo gewillig om te verlossen, zoals sommige Evangelisten ons voorspiegelen.

Maar ik vraag zulke, indien de Vader en de Zoon niet onuitsprekelijk mild waren in het betonen der genade, waarom heeft God ons dan opgedragen het Evangelie te verkondigen? Ja, waarom zei Hij dan: "Begin van Jeruzalem".

Want, ofschoon er mensen zijn, die door de bekrompenheid van hun verstand hebben getracht andere redenen aan te voeren, waarom zij het eerste aanbod van genade zouden hebben, ik kan met onloochenbare bewijzen staven, dat de bewoners van Jeruzalem, aan wie de Apostelen overeenkomstig het bevel van Jezus Christus, het eerste aanbod van genade moesten doen, de grootste zondaars waren, die ooit op Gods aardbodem geleefd hebben (de onvergeeflijke zonde er buiten gerekend); waarop mijn leerstuk staat als een rots, dat Jezus, de Zoon van God, wilde hebben, dat genade werd aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste der zondaren. En indien dit niet een bewijs is, dat het hart van de Vader en van de Zoon oneindig mild is in het schenken van genade en vergeving van zonden, dan heb ik mij geheel en al vergist.

Er is ook behalve dit geen ander bewijs, dat zo sterk is, om u de bereidvaardigheid van Christus aan te tonen, om zondaren te behouden; want, zoals ik te voren gezegd heb, al de overige blijken van Christus barmhartigheid zouden beperkt hebben kunnen worden tot vrome zondaars, die, hoewel zondaars zijnde, toch niet in het openbaar uitspatten. Maar wanneer Hij zegt: "Begin van Jeruzalem", dan breidt de grens zich uit tot aan de uiterste einden der aarde. Niemand kan zich de genade van God te groot voorstellen. En het is grote dwaasheid de grens van Gods genade te beperken, te verkleinen en haar te doen inkrimpen tot de grootte van een schaapskooi. Want Jezus zegt duidelijke: "Begin van Jeruzalem." Daar vindt u de grootste zondaar; de grootste zondaar is de Jeruzalemse zondaar.

Het is waar, zegt Hij, dat berouw en vergeving van zonden hand aan hand moeten gaan, maar toch is vergeving aan de voornaamste, aan de Jeruzalemse zondaar geschonken; het berouw vermindert ook in 't geheel niet de misdaden van de Jeruzalemse zondaar; het verkleint niet één van zijn overtredingen, en veroorzaakt ook niet dat er zoveel als een halve zonde minder zou zijn; het houdt hem slechts staande op de loopbaan zijner zonden, en maakt hem gewillig om niet uit genade zalig te worden. En in 't vervolg van tijd, dat woord als zijn richtsnoer te nemen, dat hem de tijding van goede dingen gebracht heeft. Bovendien, niemand is gewillig om zich te laten zaligen, die geen berouw heeft over zijn zonden. Want hij die voortgaat op de weg der ongerechtigheid, hij die blijft volharden in de zonde verklaart openlijk dat hij bereid is een eeuwig verderf op zich te laden, en dus zijn eigen verdoemenis na te jagen.

Leer dan toch de liefde, die er in het hart van de Vader en in het hart van Zijn Zoon Jezus Christus is te beoordelen naar Zijn woord. Oordeel er niet over naar uw eigen gevoel of naar de ingevingen van uw geweten; het geweten bedriegt zich hierin dikwijls en is menigmaal de oorzaak, dat wij buiten het Woord gaan. David oordeelde zonder het woord, toen hij zei “ik ben afgesneden van voor Gods ogen en zal een der dagen door Sauls hand omkomen,” Ps. 31:22; 1 Sam. 27:1. Het woord had hem een andere zaak gezegd; namelijk dat hij koning zou worden in Sauls plaats. Onze tekst zegt ook, dat Jezus Christus de predikers gebiedt bekering en vergeving van zonde te prediken, maar van Jeruzalem te beginnen; daarmee te kennen gevende de oneindige liefde van het barmhartige hart van God en Zijn Zoon tot de zondige mensen. Oordeel dus over de goedheid van het hart van God en van Zijn Zoon naar deze tekst en naar anderen van dezelfde strekking, dan zult u de genade van God niet onteren, ook uzelf niet nodeloos schrik aanjagen, noch uw geloof doen wankelen, noch de duivel behagen, noch de zegen van Gods Woord verliezen. Ik spreek nu tot de zwakgelovigen.

TEN TWEEDE. Wilde Jezus Christus hebben dat genade werd aangeboden in de eerste plaats, aan de grootste zondaren, aan de Jeruzalemse zondaren? *Ja, en hieruit moet u leren oordelen over de algenoegzaamheid van de verdiensten van Christus.*

Ik bedoel niet, dat de verdiensten van Christus door ons begrepen kunnen worden, want zij zijn boven het begrip van de gehele wereld, genoemd wordende “de onnaspeurlijke rijkdom van Christus;” maar toch kunnen wij ze tot op zekere hoogte leren verstaan. Wij kunnen ze het best leren verstaan door de aanbiedingen van genade, die Hij na Zijn opstanding aan zondaars heeft laten doen, te beschouwen. Want wees er zeker van, Hij zal geen aanbod doen boven de waarde van zijn verdiensten. Want evenals liefde de oorzaak is van Zijn verdiensten, zo zijn Zijne verdiensten ook de basis en de fondamenteen waarop Zijn genade rust, die aan zondaars wordt aangeboden. Beveelt Hij dan, dat Zijn genade in de eerste plaats aan de grote zondaren wordt aangeboden? het geeft te kennen dat er is een algenoegzaamheid in Zijn bloed om de grootste zondaren te verlossen.”Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.” En wederom,” zo zij u dan bekend mannen broeders! dat door dezen man (n.l. door Zijn verdiensten) u vergeving der zonden verkondigd wordt. En dat door Hem allen, die geloven gerechtvaardigd worden van alles waarvan zij niet konden gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes. Hand. 13:38.

Houdt dus het voorschrift van het Evangelie in het oog, om een oordeel te vellen over de algenoegzaamheid van het gezegend lijden en sterven van uw Zaligmaker. Indien Hij geen macht gehad had, om de grootste zondaren door Zijn bloed met Zijn Vader te verzoenen, dan zou Hij zijn discipelen niet geboden hebben, om tot hen in de eerste plaats van vergeving der zonden te spreken. Want vergeving der zonden is door het geloof in het bloed van Jezus Christus. *Wij worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is.* Op het fundament, (vergun mij de uitdrukking) van het bloed van Jezus Christus,

handelt de genade en biedt vergeving van zonden aan. Rom. 3:24; Efeze 1:7; Efeze 2:13, 14; Col. 1:20-22. Hieruit moeten wij besluiten dat het bloed van Jezus Christus een oneindig grote waarde heeft, want het biedt genade aan, aan de grootste zondaren. Verder nog, daar Hij genade aanbood, in de eerste plaats aan de grootste zondaren, - niet vergetende, dat Hij deze eerste daad verrichte, opdat de wereld er acht op zou slaan – en daar Hij een onveranderlijk God is, mogen wij verwachten dat Hij zo zal blijven handelen tot aan het einde der wereld. De man dus, die zijn eigen zaligheid zoekt te verwerven in een vlaag van godsdienstige aandoeningen, die hij toch niet vol kan houden, verergert zijn toestand, ziehier het bewijs van onze Heere en Heiland, Die zei: *Deze mens heeft begonnen te bouwen en heeft niet kunnen voleindigen.* Luk. 14:30.

Indien u iemand hoorde zeggen: Ik ben besloten om mild jegens de armen te zijn en gij zaagt, dat hij begon gouden tientjes bij handenvol weg te geven, zou u niet denken dat hij òf verbazend rijk moest zijn òf spoedig zijn handen dicht moest knijpen òf zeer spoedig op de bodem van Zijn schatkist zijn zou? Welnu, dit is het geval, Christus heeft bij Zijn Opstanding gezegd, dat Hij vriendelijk jegens de zondaars wilde zijn. En met de bedoeling, om hen genade te schenken, het eerst de blijde boodschap aan de grootste zondaren zou laten verkondigen. Nu, de grootste zondaars kunnen niet verlost worden, dan door de overvloed der genade; het is geen kleine genade, die grote zondaars redden zal Rom. 5:17. En ik zeg het nog eens, daar de Heere Jezus in het eerst zo mild was en Zijn Woord aan de Jeruzalemse zondaars zond, opdat zij eerst deelgenoten van Zijn genade konden worden, moet hieruit volgen dat Hij òf een onnaspeurlijke rijkdom van genade bezit, òf dat Hij zijn handen spoedig sluiten moet, òf dat Zijn genade uitgeput zal zijn voor het einde der wereld.

Maar lieve lezers, geloof het toch zo zeker als ik het u zeg Hij is nog even rijk als ooit te voren. Hij is nog geen greintje armer geworden door al de genade en door al de vergeving, die Hij aan grote zondaars geschonken heeft. Hij is nog even mild, als in de eerste tijd. Want Hij heeft deze woorden nog niet teruggetrokken: “begin bij de Jeruzalemse zondaars”. En zoals ik gezegd heb, daar Zijn genade zich uitgebreid heeft overeenkomstig de waarde Zijn verdiensten, komen wij tot het besluit, dat Zijn lijden en sterven ook nu, even als vroeger, dezelfde kracht heeft om zondaren te verlossen. O! onnaspeurlijke rijkdom der genade van Christus Jezus! O! kostbaar bloed van Jezus Christus!

TEN DERDE. Was het de wil van Jezus Christus, dat genade zou worden aangeboden in de eerste plaats aan de grootste der zondaren, *dan is dit ook een aanmoediging voor ulieden, die meent dat uw gelijke in onreinheid op deze aarde niet bestaat, om nog tot Hem te komen.*

Er zijn mensen die bang zijn dat de Heere Jezus Christus hen zou verwerpen, omdat zij zo vol zonden zijn; nu, hier ziet ge, dat ook zulke gevraagd worden, om tot Jezus Christus te komen om genade; “Begin van Jeruzalem.” Nooit in de wereld pasten twee dingen zo goed bij elkaar, als deze tekst past bij zondaren, bij

grote zondaren. Wat kan iemand nog meer zeggen, dan dat hij staat in de rij van de grootste zondaren. Laat hem denken wat hij wil, hij kan zichzelf nooit goddelozer denken dan een van de grootste zondaren. En indien hij dit dan denkt, wat dan? Dat zegt deze tekst tot hem: 'Christus biedt genade aan, aan de grootste zondaren, zelfs aan de Jeruzalemse zondaren.' Wat kan men nog meer tegenwerpen? Immers niets. Hij biedt niet slechts genade aan, aan zulken, maar Hij heeft ook bevolen, dat genade aan hen in de eerste plaats moest worden aangeboden: "Begin van Jeruzalem." "Predikt bekering en vergeving van zonden onder alle volken: "Beginnende van Jeruzalem." Is dit geen aanmoediging voor hen, die denken, dat zij de grootste kwaaddoeners en booswichten zijn en dat zij huns gelijken niet op deze wereld hebben?

Tegenwerping. Maar ik heb een hart zo hard als steen.

Antwoord. Welnu, dit bewijst niets meer, dan dat u een van de grootste zondaren bent.

Tegenwerping. Maar mijn hart staat gedurig tegen God op.

Antwoord. Welnu, dit is slechts een bewijs, dat u een groot zondaar bent.

Tegenwerping. Maar ik heb steeds een zondig leven geleid.

Antwoord. Ook gij kunt u slechts onder de grootste zondaren rekenen.

Tegenwerping. Maar mijn hoofd is grijs geworden in de ongerechtigheid.

Antwoord. Wel, u kunt ook niet anders doen, dan u bij de grootste zondaren vergelijken.

Tegenwerping. Daar ik heb niet alleen een verdorven hart, ik heb van mijn jeugd af aan losbandig geleefd.

Antwoord. Ga u ook bij de grootste zondaren staan. En dan? Wel, de tekst bedoelt u allen. U kunt uzelf er niet buiten sluiten. De tekst heeft een bijzondere boodschap aan de grootste zondaren. een boodschap aan u allen.

Tegenwerping. Maar ik ben een verworpeling, voor mij is geen genade meer.

Antwoord. Nu, u spreekt als een dwaas, die zich met zaken inlaat, waarvan hij toch geen verstand heeft; geen zonden, behalve de verloochening van de Heiligen en Rechtvaardigen, kunnen de mens zo diep doen vallen, dat hij een verworpeling wordt.

Ik ben er zeker van, zo ver bent u nog niet gekomen; daarom, gij verstaat niet wat u zegt, en maakt gevolgtrekkingen, die van alle grond ontbloeit zijn.

U zegt, dat u een zondaar bent, en ik zal het volkomen met u eens zijn. U zegt, dat u een grote zondaar zijt, ik zal hetzelfde zeggen. Ja, u zegt, dat u een der grootste zondaars bent. Nu, spaar uzelf niet. Want de tekst gaat nog verder, is

nog tussen u en de hel in. “Begin van Jeruzalem” lacht u nog toe, kan u nog moed inboezemen.

U spreekt, als of u een verworping bent, en zegt, dat uw zonden het bewijs leveren. En de inwoners van Jeruzalem waren dat nog niet, die toch groter zonden begaan hebben dan gij. Ik durf beweren, dat gij niet in staat zijt zulke gruwelijke en verfoeilijke zonden te begaan als de Jeruzalemse zondaars, tenzij gij nu, na de overtuiging ontvangen te hebben, dat Jezus Christus de enige Zaligmaker der wereld is, uzelf van Hem afkeert, en besluit, dat gij Hem niet kunt vertrouwen en alzo Hem op nieuw kruisigt door uw ongeloof, als een bedrieger. Dit, ik moet het bekennen, brengt een mens onder de macht van de duivel, en brengt hem in gevaar van een eeuwige verdoemenis. Hebr. 6:7; 10:8, 9. Dit is de Zoon van God onder de voeten treden, en Zijn bloed een onheilig ding achten. Zo deden zij in Jeruzalem, maar zij deden het in hun onwetendheid, in hun ongeloof, en daarom waren zij nog vatbaar voor genade. Maar dit tegen beter weten in te doen, en daarin te volharden, dat maakt een mens verwerpelijk. Zulke staan buiten de tekst. Hand. 3:14-17, 1 Tim. 1:13.

Maar ik vraag het u, hoe kan dit iemand in de weg staan, die graag zalig wordt? Zijn zonden kunnen nooit zo verfoeilijk zijn als die, waaraan de Jeruzalemse zondaars schuldig waren, waarvoor de tekst bestemd was. Hij, die verlost wil worden, heeft eerbied en achting voor Jezus Christus, maar de Jeruzalemse zondaars verkozen enen moordenaar boven Hem. En aangaande Hem riepen zij uit: *weg met Hem, weg met Hem! Hij is niet waard dat Hij leeft!*

Misschien zult u mij tegenwerpen, dat gij menigmaal de vuilste en onreinste zonden boven Hem verkoos. Nu, laat dat zo zijn; dit is alle mensen eigen. De Heere Jezus maakt er geen sluitboom van, om u te beletten tot Hem te komen, of om Zijn genade aan u te onthouden. Belijdt uw schuld, en de Heere Jezus biedt u genade aan om niet, daar u tot de Jeruzalemse zondaren behoort.

Vat moed, zondaars; genade wordt gepredikt in onzen tekst aan de grootste zondaren; wees niet bevreesd uzelf een der slechtste te noemen, opdat u te eerder genade zult kunnen ontvangen, en niet achteraan zult behoeven te staan, tot de grootste zondaren eerst geholpen zijn. Want de grootste zondaars worden eerst genodigd; bijgevolg, indien ze komen, worden ze ook het eerst geholpen. Zo was het met Jeruzalem. De Jeruzalemse zondaars werden het eerst genodigd. En degenen, die het eerst kwamen, -en er kwamen er drieduizend op de eersten dag, toen zij genodigd werden. Hoeveel er naderhand nog gekomen zijn weet niemand, - zij werden het eerst geholpen.

Vul uw naam in, onder de grootste zondaren, opdat u niet zult behoeven te wachten, totdat deze eerst geholpen zijn. Er zijn enige mensen, die denken, dat ze zeer vernuftig zijn, omdat zij in hun gebeden hun namen opnoemen onder hen, die veinzen, zeggende: “God ik dank u, dat ik niet zo slecht ben als de slechtste.” Maar geloof het, als zij nog zalig worden, dan zijn ze de laatsten. Die de eersten zijn in hun eigene ogen, zullen het laatst verlost worden, en de laatsten of de

slechtste zullen de eersten zijn. De tekst geeft het te kennen, "Begin van Jeruzalem", en de reden staft het, want zij hebben er de grootste behoefte aan.

Zie, hoe ver Gods wegen boven de onze verheven zijn; wij helpen de slechtste het laatst God helpt hen het eerst. De man, bij het badwater te Jeruzalem, was, naar mijn gissing, het langst ziek geweest, en was de hulpelooste; hij werd het eerst genezen; ja, hij alleen werd hersteld. Want wij lezen, dat de Heer *hem* genas, maar wij lezen niet, dat Hij daar nog meer zieken genas! Joh. 5:1-10.

Daarom, indien u het eerst genezen wilt worden, schaam u niet, uw naam onder de aller-slechtste der zondaren te noemen. Zeg, wanneer u op uw knieën ligt: 'Heere! hier is een Jeruzalemse zondaar! Een zondaar van de ergste soort! Een, wiens last het grootst en het zwaarst is! Een, die niet lang kan staan, zonder Uw hulp, of hij zal in de hel neerzinken! Wees niet verre van mij, o Heere! O mijn Sterkte! Haast u tot mijn hulp!' Ps. 22:20.

Ik zeg het u, plaatst gerust uw naam onder Magdalena, onder Manasse, opdat het u moge gaan als een Magdalena, als een Manasse.

De man in het evangelie maakte van de wanhopende toestand van zijn kind een reden voor Jezus, om de genezing te verhaasten: "Heere!" zegt hij, "kom af, eer mijn kind sterft", Joh. 4:49. Christus sloeg acht op zijn spoed, zeggende: "Ga heen, uw zoon leeft", vers. 50.

Spoed vereist spoed. David was ook voor spoed; "Red mij haastelijk"; "haast U, verhoor mij"; "verhoor mij haastelijk"; Ps. 31:3 59:17; 102:3. Maar, waarom haastelijk? Ik ben in "het net"; "mij is bange"; "want mijn dagen zijn vergaan als rook." Ps. 31:5; 59:17; Ps. 102:4. De diepte roept tot de diepte. Nood roept om hulp; grote nood om ogenblikkelijke hulp. Waarom ik zeg, laat u in deze zaak door mij leiden; veinst niemand anders te zijn, indien gij een onreine zondaar zijt, maar gaat in uw lompen tot Christus, reken uzelf onder de onreinsten en laat het aan Hem over, om u onder de kinderen te zetten". Jer. 3:19. Belijdt alles wat u weet van uzelf. Ik weet wel, dat u het wel een moeilijk werk zult vinden om dat te doen, inzonderheid als uw verstand wettisch is. Maar doe het, of het u zwaar valt of niet, opdat u niet met de kleine zondaars achteraan moet blijven, totdat de groten hun aalmoezen gehad hebben.

Wat denkt u, dat David anders van plan was, toen hij zei, dat zijn etterbuilen stonken en vervuild waren geworden, dan zich tot God te spoeden, opdat Die Zich over hem mocht ontfermen en zijn genezing niet zou uitstellen? "Heere", zegt hij, "ik ben krom geworden, ik ben uitermate zeer terneder gebogen, ik ga de gansen dag in het zwart." "Ik ben verzwakt en uitermate zeer verbrijzeld; ik brul van het geruis mijns harten". Ps. 38:3-8. David wist, wat hij deed; hij wist dat hij, door zijn geval op het ergst voor te stellen, zeker kon zijn van spoedige hulp, en dat, wanneer hij de zaak voor God ontveinsde en trachtte te bedekken, dit de naaste weg was, om zijn vergiffenis in het onzekere te houden.

Ik heb nog één ding aan te bieden, ter aanmoediging van hen, die denken, dat zij een van de grootste zondaars zijn. En dat is, gij wordt als het ware bij uwen naam genoemd, in de eerste plaats, om tot Christus te komen om genade. Gij mannen

van Jeruzalem, luistert naar de roepstem. Wanneer men op het gerechtshof is, dan hoort men dadelijk, wanneer de mensen geroepen worden, dat ze zeggen: *Hier ben ik! Present!* En dan duwen en dringen zij en zeggen: *Gaat toch op zij, ik moet voor komen.*

Welnu, Jeruzalemse zondaar, dit is juist uw zaak; wees welgemoed, *Hij roept u.* Mark. 10:46-49. Waarom zit gij stil? Sta op; waarom staat u stil? Komt, man, de roepstem moest u kracht geven om te komen. "Begin van Jeruzalem", dat is de roepstem, en dat geeft u recht om te komen. Daarom sta op en dring vooruit. Zeg: gaat uit de weg duivel, Christus roept mij; ga opzij, ongelooft, Christus roept mij; ga weg alle ontmoedigende ingevingen, want mijn Zaligmaker roept mij tot Zich, om mij genade te schenken."

Zo doen de mensen in de gerechtshoven hier op aarde. En waarom zou u dan niet op dezelfde wijze naderen voor het hof hierboven? De Jeruzalemse zondaar is het eerst in de gedachte; het eerst op de lijst van namen. En daarom moet Hij het eerst zijn opwachting maken, in de vaste hoop, dat hij de eerste is, die genade van God zal ontvangen.

Is dit geen aanmoediging voor de grootste zondaren, om zich tot Christus te wenden om genade? "Komt, herwaarts tot mij, allen, die vermoeid en belast zijt", bevestigt dit ook nog; dat wil zeggen, dat hij, die de grootste zondaar is, en de grootste last heeft, het eerst wordt uitgenodigd. Christus, op zijnen troon zittende, wijst dadelijk, over de hoofden van duizenden heen, naar zulk een. En zegt: brengt hierin de verminkten, de kreupelen, de blinden, laat de Jeruzalemse zondaar, die daar achteraan staat, tot Mij komen. Daarom, waar Christus tot u zegt: "Komt!"; laat de engelen een weg banen, laat alle mensen plaats maken, opdat de Jeruzalemse zondaar tot Christus zal kunnen komen om genade.

TEN VIERDE. Is het de wil van Jezus dat, in de eerste plaats, genade wordt aangeboden aan de grootste zondaren? *Komt, goddeloze booswicht, laat mij dan ook nog een weinig met u redeneren.*

Waarom wilt gij niet tot Christus komen, daar u toch ook een Jeruzalemse zondaar zijt? Hoe kunt gij het over uw hart verkrijgen, om u tegen de genade te verzetten, tegen zulke genade, als u wordt aangeboden? Welke geest bezielt u, en wat houdt u terug van een oprechte vriendschap met uwen Zaligmaker? Ziet, God klaagt zuchtende over u, zeggende: "Israël heeft Mijner niet gewild." "Toen Ik riep, niemand antwoordde", Ps. 81:12, Jes. 64:4.

Wilt u, dat God ook zo over u moet klagen? Waarom zendt u Hem voorbij? Waarom sluit ge uw oor? Kunt u uzelf verdedigen? Wanneer u voor God geroepen wordt om rekenschap af te leggen, waarom gij uw zaligheid verwaarloost hebt, wat zult u antwoorden? Of denkt u, dat gij het oordeel zult kunnen ontvlieden? Hebr. 2:3. Er is maar een Christus! zondaar. Geen andere Christussen zijn er! O stel toch niet uit, stel toch de dag der genade niet uit! Als Hij eens voorbij is, hij keert nooit weer.

Maar wat is er toch in uw hart, wat houdt u toch terug van uw Zaligmaker? Wie is er in de hemel gelijk God? *Wie* is de Heere gelijk onder de kinderen der

sterken? Ps. 89:7. Denkt u ook soms dat u iets gevonden hebt, dat even goed is als Christus Jezus? Is er een uwer zonden, of een uwer metgezellen, en dwaze vermakelijkheden, die u, gelijk Christus, zullen kunnen helpen in de dag der benauwdheid? Weet het toch, uw zonden kunnen geen struikelblok of hinderpaal zijn; laat de halsstarrigheid van uw hart u niet hinderen, zondaar.

Tegenwerping. Ik schaam mij.

Antwoord. O! Schaam u niet zondaar, om verlost te worden.

Tegenwerping. Maar mijn vroegere vrienden zullen mij bespotten.

Antwoord. O! Laten zij u toch niet uit de hemel spotten.

Uw verstoktheid en halsstarrigheid doen het hart van de Zaligmaker leed en bedroeven Hem. Geeft u daar niet om? Kunt u dat niet schelen? Bent u er koud en onverschillig onder? Hij zag de stad en weende over haar? Kunt u dit aanhoren zonder er door bewogen te worden? Luk. 19:41, 42. *Christus* weent, omdat uw ziel een eeuwig verderf te gemoet gaat, en zult u er uzelf in vermaken? Ja, moet Christus, die zonder u eeuwig gelukkig kan zijn, meer bedroefd zijn over de toestand uwer arme ziel, dan uzelf, die gewis eeuwig rampzalig zal zijn, indien ge u niet bekeert en tot Hem komt om genade? Die dingen, die u en Christus, aan uw zijde, van elkaar scheiden, zijn slechts waterbellen. Het geringste prikje doet hen uit elkaar springen en verdwijnen, en daaraan hecht gij nu zoveel waarde dat u er de hemel voor op de waagschaal zet.

Hebt u geen redelijk verstand? Kunt u niet zoveel als één keer eens bedaard nadenken over uw stervensuur, of waarheen uw zondig leven u voeren zal? Hebt u geen geweten? of hebben de zonden het zo vast in slaap gewiegd, of is het zo afgemat van het vruchteloos roepen en vermanen, dat het dichtgeschroeid is, en zich niet meer om u bekommert?

Arme zondaar! Uw toestand is jammerlijk! Hebt u geen oordeel meer? U weet niet meer, dat het beter is behouden te worden, dan eeuwig te branden in de hel? En dat een eeuwig leven, in Gods gunst, beter is, dan een tijdelijk vermaak, in Gods ongenoegen? U hebt geen andere liefdesgewaarwordingen dan zinnelijke, dan dierlijke? Wat! in het geheel geen? Wat! Geen liefdegevoel voor de God die u formeerde? Wat, geen liefde voor Gods Zoon, die voor u de hemel verliet en voor u stierf? Is de hemel uw liefde niet meer waardig? O! Rampzalige, arme worm! Wie denkt u, dat sterker is, God of gij? Indien u Hem niet kunt overwinnen, dan bent u een dwaas als u tegen Hem strijdt! Matth. 5:25, 26. "Het is een vreselijk ding, in de handen van de levenden God te vallen. Hebr. 10:29-31. Hij zal hard aangrijpen; Zijn vuist is sterker dan de voet van een leeuw; wacht u wel voor Hem. Hij zal toornig zijn, indien gij Zijn Zoon veracht. En wilt u schuldig voor Hem staan in uw overtredingen, als Hij u Zijn genade en gunst aanbiedt? Ezech. 34:6, 7.

Nu komen we tot onzen tekst: "Begin van Jeruzalem."

Deze tekst is de helderste ster, die in de Bijbel schijnt, omdat er een groot, indien niet het grootste aanbod van genade in vervat is, dat aan de kinderen der mensen wordt aangeboden. Maar voor hen, die onder dit woord verloren gaan, voor de zulken zal deze tekst een der heetste vuren in de hel zijn. Deze tekst zal u dus verhogen of vernederen. Hij zal u behouden of verderven. Daar is geen tussenweg. Indien Hij u behoudt, dan komt gij bij Jezus; indien Hij u doet zinken, dan zinkt gij in de hel.

Maar, ik vraag u, waarom leeft u zo onverschillig? Hebt u geen ziel? Of denkt u dat gij uw ziel zult kunnen verliezen, en zelf behouden worden? Is het niet jammer - was de wil van God anders geweest -, dat u ooit een mens geworden bent, omdat u uw ziel zo weinig telt? Zondaar, neemt toch de uitnodiging aan! U wordt geroepen om tot Christus te komen. U wordt door niemand anders geroepen, dan door Jezus zelf, op Gods bevel, ofschoon u de grootste zondaar zijt. Want Hij heeft ons geboden, *biedt genade aan, aan de wereld in het algemeen, maar in de eerste plaats, aan de Jeruzalemse zondaars, dat wil zeggen aan de grootste zondaars.*

TEN VIJFDE. Was het de wil van Jezus Christus, dat genade zou worden aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren? *Dan toont dit aan, hoe onredelijk het is om aan genade te wanhopen.*

Ik spreek nu tot zulke, die wanhopen. Er zijn vier soorten van wanhoop. De wanhoop der duivelen; de wanhoop der verdoemden in de hel; wanhoop, die gegrond is op 's mensen onbekwaamheid. En wanhoop der neergebogenen, die gewillig zijn om verlost te worden, maar die te sterk ter neer gedrukt worden door de last van hun zonden.

De wanhoop der duivelen, de wanhoop der verdoemden, en de wanhoop waarvan iemand vol is, die wegens zijn onbekwaamheid, zijn tekortkoming, geen genade kan krijgen, is te begrijpen, is billijk. Waarom zouden de duivelen en de verdoemden niet wanhopen? En waarom zou iemand niet wanhopen, die uit eigen bekwaamheid naar de hemel wil gaan? Ik zal mij daarom richten tot de vierde soort van hen die wanhopen, te weten, tot hen die willen verlost worden, maar die te zeer door de last hunner zonden worden ter neer gebogen. Ik zeg, daarom tot de laatsten, waarom wanhoopt gij? Uw wanhoop, indien zij redelijk was, moest uit u voortkomen, òf omdat u reeds aan de andere zijde van het graf waart, òf omdat gij zeker weet dat Christus niet wil of niet machtig is u te verlossen.

Wat het eerste aangaat, u bent nog niet dood, u bent nog in het land der levenden. En wat het tweede betreft, u hebt grond om juist het tegendeel te geloven. Christus is machtig te behouden, tot het uiterste, allen, die door Hem

tot God komen. En indien Hij niet gewillig was dan zou Hij niet geboden hebben, dat genade moest worden aangeboden, in de eerste plaats aan de grootste zondaren. Daarenboven Hij heeft gezegd: “die dorst heeft, kome.” “En die wil, kome en drinke van het water des levens om niet.” Dat betekent, *het is Mijn vurigste wens, dat zondaren behouden worden.* Welke grond is er nu voor wanhoop?

Indien u zegt, *het getal en de last van mijn zonden is te zwaar*; dan antwoord ik rondweg: nee; dat is eerder een grond voor geloof. Want zulk een, wordt boven alle anderen, door Christus uitgenodigd om tot Hem te komen. Ja Christus belooft rust en vergeving, als zij komen. Matth. 11:28. Welke grond is er dan nog om te wanhopen? Voorwaar, geen enkele. Uw wanhoop is dus onredelijk en buiten Gods Woord.

Maar ik heb geen ondervinding van Gods liefde; God heeft mij geen troost, of grond voor hoop gegeven, ofschoon ik Hem vele dagen er om gebeden heb.

Ik antwoord: u hebt ondervinding van Gods liefde, want Hij heeft uw ogen geopend om uw zonden te zien; en daardoor heeft Hij uw begeerten opgewekt, om door Jezus Christus behouden te worden. Want door het gevoel van uw schuld, hebt u uw armoede van geest bemerkt, en dat heeft een zekere grond onder u gelegd om te hopen, dat de hemel hiernamaals uw deel zal zijn. Uw begeerten om verlost te worden, hebben u onder een andere belofte gebracht. Zo zijn er dus twee, om uw geloof staande te houden, ofschoon ik niet wens, dat uw last zwaarder worde. Matth. 5:3-6. En wat u daar hebt ingebracht over Gods zwijgen; misschien heeft Hij reeds Hoe het ook zij, de gekruiste Christus wordt in de Bijbel voor uw ogen omhoog verheven, en een uitnodiging wordt tot u gezonden, om tot Hem te komen, ofschoon u een Jeruzalemse zondaar, ofschoon u een der grootste zondaren bent.

Dus niet gewanhoopt! Indien het de Heere behaagt te zwijgen, is dat dan een reden om te wanhopen? In het geheel niet, zolang er nog een belofte in de Bijbel is, dat God geenszins de zondaar, die tot hem komt, wil verwerpen, en zolang Hij de Jeruzalemse zondaar uitnodigt om tot Hem te komen. Joh. 6:37.

Bouw uw wanhoop daarom niet op deze dingen; zij zijn geen voldoende waarborg voor uw wanhoop; zoveel overvloed is er in de Bijbel aan beloften, en zulke heldere bewijzen zijn er in Gods Woord, dat Hij de grootste zondaars genade en vergeving wil schenken. Inzonderheid waar Zijn dienaren een tussenzin in hun lastbrief hebben, dat zij genade eerst aan de grootste zondaars moeten aanbieden. Is er nog wel grond voor u om te wanhopen?

Daarenboven, God zegt: Die op Mij vertrouwen zullen hun sterkte herstellen, zij zullen opstijgen “met arendsvleugelen.” Maar, misschien kan het u nog wel wat lang toeschijnen in het eerst. Ik heb lang gewacht, zegt David, en ik zocht de Heere. En ten laatste werd zijn geroep gehoord. Daarom zegt hij tot zijn ziel: wacht op God, want het is goed zo te doen voor zijn gunstgenoten. Ps. 40:1; 62:5; 52:9.

En wat zou het zijn, indien u uw gehele leven lang op God moest wachten? Is het beneden u? En wat zou het zijn, indien God de pen door de rekening haalde, en

het handschrift, dat tegen u was, uitwiste, zonder het u te laten weten? Zou u recht hebben om te zeggen, dat Hij hardvochtig is? Wanhoop niet! U hebt geen grond om te wanhopen zolang u nog leeft in deze wereld. Het is grote zonde te wanhopen, voordat men de eerste voet over de dorpel der hel gezet heeft. Laat hen, die daar reeds zijn, laat hen wanhopen zonder ophouden, maar wat u aangaat, u hebt er geen reden of grond voor, om zulks te doen. Hoe! Wanhopen dat men van honger zal omkomen, als het land nog vol koren staat? Wanhopen aan genade, wanneer God nog vol van genade is? Wanhopen aan genade, wanneer God nog telkens door Zijn knechten zondaren laat smeken, om tot Hem te komen, om met Hem verzoend te worden! 2 Kor. 5: 18-20. O, schroomhartige dwaas, waar staat het in de Bijbel, dat God Zijn belofte niet houdt, of dat Hij ooit een ziel bedrogen heeft, die tot Hem kwam? Hij roept de zondaren dikwijls, om op Hem te betrouwen, ofschoon zij in duisternis wandelen en geen licht hebben. Jes. 50:10. Zij, die de toevlucht nemen tot de hun voorgestelde hoop, hebben zijn belofte en Zijn eed voor hun verlossing. Hebr. 6:17, 18. Wanhopen! Wanneer er een God vol van genade is, en wanneer er een verlossende Christus leeft! Dat verhoede God! Laat hen wanhopen, die daar wonen, waar geen God is. En die gekluisterd zijn in de boeien der duisternis, waar geen verlossing meer mogelijk is. Een levend mens wanhopen, wanneer hij bestraft wordt, omdat hij murmureerden klaagt! Klaagl. 3:39. O! Zolang wij nog daar zijn, waar het land vol is van beloften, waar de genade van de daken gepredikt wordt, waar de liefde heerst, en waar de Jeruzalemse zondaars bevoorrecht zijn, met het eerste aanbod van genade; of daar is het een lage handelwijze, om te wanhopen.

Wanhoop; zij schat de beloften en de uitnodiging, en het aanbod van genade, onder de waarde. Wanhoop wantrouwt de macht van God de Vader, en het verzoenend bloed van Jezus Christus Zijnen Zoon. O, onredelijke wanhoop! Wanhoop maakt de mens tot Gods rechter; zij is een dwarskijker van de beloften, een tegenspreker van Christus in zijn hoedanigheid als Verlosser. Zij tracht het ongeloof de heerser te maken over ons verstand en oordeel, om te oordelen, wat God kan en wil doen voor zondaars. Wanhoop! Zij is uit de duivel; een werktuig in zijn hand; ja de baas over de duivel. Ja de boeien waarmee hij geketend is en voor eeuwig in de duisternis wordt gehouden. Zich hieraan over te geven in een land, in een staat, in een tijd, die overvloedig van melk en honing, is een onbetamelijk iets.

Ik zou tot mijn ziel zeggen, "O, mijn ziel dit is de plaats der wanhoop niet; dit is de tijd niet waarin wij moeten wanhopen. Zolang mijn ogen nog een belofte in de Bijbel kunnen vinden, zo lang er nog de minste genade in Gods Woord vermeld wordt, zolang er nog adem in mijn neusgaten is op deze wereld; zo lang wil ik tegen ongeloof en wanhoop strijden." Dit is de weg om God en Christus te eren; dit is de weg om de beloften te kronen; dit is de weg om de uitnodiging in te verwelkomen, en dit is de weg om uzelf in beschutting en bescherming van Gods genade over te geven. Nooit gewanhoopt zolang onze tekst nog bestaat

want die bazuïnt het uit, dat genade door Christus wordt aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren.

Wanhoop is een onvoordelige zaak. Zij maakt iemand moede om op God te wachten. 2 Kon. 6:33. Zij maakt, dat een mens God verlaat, en zijnen hemel in de genietingen op deze aarde zoekt. Gen 4:13-18. Zij maakt een mens zijn eigen kwelgeest en springt en slingert rond als een stier in een net. Jes. 51:20. Wanhoop, zij maakt de mens zijn eigen verwoester en ten laatste zijn eigen beul. 2 Sam. 17:23; Matth. 27:3-5.

Bovendien, ik ben overtuigd, dat wanhoop de oorzaak is, dat er zo velen in de wereld graag Godloochenaars zijn. Want, omdat zij de opvatting gevormd hebben, dat God hun nooit genadig zal zijn, daarom trachten zij zichzelf te overtuigen, dat er heel geen God bestaat, alsof hun ongeloof God zou doden, of oorzaak zou zijn, dat Hij ophield te bestaan. Een kale uitvlucht voor een onsterfelijke ziel, voor een ziel, die de gedachte aan een God niet graag behoudt! Als dit het beste is, dat wanhoop doen kan, dan raad ik u aan, o mens, laat haar varen, en neem uw toevlucht tot het geloof, tot het gebed, tot de hoop op God, ten spijt van duizenden vertwijfelingen.

En neemt nog dit woord, boven al de anderen, die wij u reeds gezegd hebben, ter aanmoediging mede, hetwelk u aldus vindt in de Heilige Schrift: "De Heere heeft een welgevallen aan hen, die Hem vrezen, die op zijn goedertierenheid hopen." Ps. 147:11. Daarom, merk wel op: Zij vrezen God niet, die niet op Zijn genade hopen. Want Hij heeft slechts een welgevallen aan hen, die hopen."Hij die gelooft" of Hij die zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is. Joh. 3:33. Maar hij die zijn getuigenis niet aangenomen heeft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt" en dat is een zeer snode daad. 1 Joh. 5:10, 11. Laat de goddeloze zijn weg verlaten, en de ongerechte man zijn gedachten. En hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldig. Jes. 54:7. Misschien bent u moede van uw zondige wegen maar nog niet vermoeid van uw zondige gedachten; van uw ongelovige en wanhopige gedachten. Nu God wil, dat u ook deze gedachten van u weg doe, want Hij verdient niet, dat u zulke ongelovige gedachten koestert, want Hij wil zich over u ontfermen, en overvloedig vergeven.

O onverstandigen en tragen van harte, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben. Luk. 24:25. Merkt het wel op, traagheid om te geloven is onverstandigheid.

Wel, zegt u, *ik geloof wel een beetje, maar ik geloof juist hetgeen tegen mij is.*

Wel, zondaar! Christus noemt u een onverstandige hier, omdat u niet alles gelooft. Geloof alles, wat Hij gezegd heeft, en tracht dan te wanhopen, indien u kunt. Hij die alles gelooft, gelooft ook de tekst, die zegt: dat Christus wilde hebben, dat genade werd aangeboden, in de eerste plaats, aan de Jeruzalemse zondaren. Hij, die alles gelooft, wat Gods Woord zegt, die gelooft ook al de beloften en vertroosting, en dezen wegen veel zwaarder dan al de vervloeking en dreigingen der wet; genade verheugt zich tegen veroordeling.

Daarom gelooft alles, en de genade zal voor uw geweten meer wegen dan het oordeel, en zal zo uw ziel vertroosten. “Ik trok ze met mensenzelen, met touwen der liefde, en was hun, als degenen, die het juk van hun kinnebakken oplichtten, en ik reikte hun voeder toe.” Hoséa 11:4. Tracht toch uzelf gedurig voor ogen te stellen, dat de Heere een welgevallen heeft, om, in de eerste plaats, genade aan te bieden, aan de grootste zondaren.

TEN ZESDE. Daar Jezus Christus wil, dat genade wordt aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren, *laat de zielen toezien, dat zij op de rechte wijze haar aangrijpen, opdat zij niet bedrogen uitkomen op het einde.*

Geloof alleen weet, hoe met genade om te gaan. Daarom zet niet schijn geloof in de plaats van waar geloof. Ik heb menigmaal opgemerkt dat er bloemen zijn, die zoveel op elkaar gelijken, dat u niet kunt weten op het eerste gezicht, of het tuinbloemen of onechte bloemen zijn, die slechts in het wild groeien. Men onderscheidt de echte van de onechte, door de laatsten *wilde bloemen* te noemen. Welnu, er is echt geloof en onecht geloof, goed geloof en wild (vals) geloof, en wild geloof is bedrog. Ik noem het wild geloof, omdat God het nooit in Zijn tuin - de gemeente - geplant heeft; men kan het slechts op het veld - in de wereld - vinden. Ik noem het ook *wild* geloof, omdat het slechts opgroeit en aangekweekt wordt daar, waar overvloed is van allerlei dwaze denkbeelden. Daarom, wacht u daarvoor, en alles kan goed aflopen. Want dit - wilde - dit aanmatigend geloof is verfoeilijk in de ogen Gods.”De ziel, zegt Hij, die iets zal gedaan hebben met opgeheven hand, hetzij van inboorlingen of van vreemdelingen, die smaadt de Heere. En die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van zijn volk.” Num. 15:30.

Als David er aan dacht, dan beefde hij, en bad tot God: Heere, houdt uw knecht terug van trotsheden (vermetelheid), laat ze niet over mij heersen. Ps. 19:13. Nu, deze vermetelheid, dit aanmatigend geloof, heeft zich zelf in de plaats gezet van het zaligmakend geloof, en het schermt met alle mogelijke beloften, om de ziel gerust te stellen, terwijl de ziel nog een vreemdeling is van berouw. Daarom, om dit te voorkomen, heeft Jezus gezegd, dat beide bekering en vergeving aan de Jeruzalemse zondaar moest worden aangeboden. Geen vergeving zonder bekering, want allen, die zich niet bekeren, zullen verloren gaan. Laten zij bouwen op genade en op de beloften, indien zij willen, maar niet op schijn geloof, want schijn bedriegt. Luk. 13:1-3.

Vermetelheid scheidt geloof van berouw, en zo komt de ziel tot het besluit, dat ze slechts door geloven zalig kan worden, zonder ooit berouw gehad te hebben over de zonde, of ooit de zonde vaarwel gezegd te hebben. *Deze zijn stout*, zegt de apostel Petrus. En dit is niet minder, dan een verachten van Gods Woord, want dat heeft berouw en geloof wel degelijk bij elkaar gevoegd.”Bekeert u en gelooft het evangelie”. Mark. 1:15. En die het Woord des Heeren veracht, en Zijn gebod vernietigt, die ziel zal ganselijk uitgeroeid worden; haar ongerechtigheid is op haar. Num. 15:31. Laten dus hén, die nog leven en in hun zonden volharden, er

acht op geven; want, indien zij hopen zalig te worden, zoals ze zijn, steeds zonde op zonde stapelende, dan spotten zij met Gods genade. Daarom trotsheid, vermetelheid en niet-horen zijn bij elkaar gevoegd Deut. 17:12.

Nog eens, zij bouwen op een vals geloof, wanneer zij besloten zijn, in hun zonden te volharden en nochtans hopen verlost te worden door de genade Gods, die in Christus Jezus is. Dit wil zoveel zeggen, dat God evenveel van de zonden houdt, als zij doen, en dat het Hem onverschillig is, hoe de mensen leven, want zij worden toch zalig. Zij steunen op Christus om te zondigen. Zij behoren tot die soort van zondaren, "die Sion opbouwen met bloed, en Jeruzalem met onrecht, die veroordelen om geschenken te krijgen, die leren om loon. En waarzeggen om geld. En nog steunen op de Heere", zeggende: ons zal geen kwaad overkomen, is de Heere niet in het midden van ons? Micha 3:11.

Dit zijn 'dingen doen met opgeheven handen, tegen de Heere onze God', en misbruik maken van Zijn Woord. Dit is pogingen aanwenden, om God te bedriegen; alsof Hij zijn voorstellen van genade niet voldoende versterkt had tegen de aanvallen van zulke dwazen en onverstandigen. Maar let er wel op. In de dag des oordeels, dan zult u dezen niet onder het grote heirleger van verlostte Jeruzalemse zondaars aantreffen, die uit genade zalig geworden zijn, maar u zult hen vinden onder hen, die Gods genade gedurende hun leven misbruikt en veracht hebben. Het oordeel is rechtvaardig over hen, die zeggen: *laat ons zondigen, opdat de genade Gods des te groter worde*. Dezen zijn oneindig ver verwijderd van die zaligheid, die door Jezus Christus aan de Jeruzalemse zondaren wordt aangeboden.

Ik moet daarom deze dingen ter overweging voorleggen aan de Jeruzalemse zondaar, die weten wil, of hij zo stout mag zijn om zich op deze genade te wagen.

1. Ziet u uw zonde?
2. Zijn zij u tot een last geworden?
3. Wenst u, met geheel uw hart, verlost te worden door Jezus Christus? Ik durf niet meer, en ik durf niet minder zeggen. Maar indien het werkelijk zo met u gesteld is, hoe groot ook uw zonden mogen zijn; hoe slecht u ook uw hart gevoelt te zijn; hoe weinig u ook moogt denken, dat God zich over u zal ontfermen; ... u bent de man; de Jeruzalemse zondaar, die door het Woord van God overwonnen is, en aan wie het genade aanbiedt en vergeving van zonden, in het bloed van Jezus Christus.

Toen de stokbewaarder uitriep: Mannen, broeders, wat moet ik doen om zalig te worden?" Toen was het antwoord: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden." Hij, die zijn zonden recht inziet, is tot staan gebracht. En zulk een is gewillig, om van hen te scheiden, en verlost te worden door de genade Gods. Indien dit het geval met u is, vreest niet, geeft uzelf niet over aan wanhoop. U bent niet vermetel of trots, indien u gelooft, dat u in Christus Jezus het eeuwige leven kunt beërven. Christus is gestorven voor zulke, zoals u er een bent. Daarom

vat moed, en gelooft. Het doel van de Satan is, om hen, die een aanmatigend geloof hebben, gerust te stellen, en hen wijs te maken, dat zij het nu al ver genoeg gebracht hebben op de weg der zaligheid. En hij tracht de ware gelovige wijs te maken, dat deze een onbeschaamde indringer is en veel teveel van God verwacht. Ik heb nog nooit een schijngelovige horen zeggen, dat hij bang was, dat hij zich bedroog, maar wel heb ik eenvoudige oprechte bekommerden horen zeggen, dat ze vreesden, dat al hun geloof maar een opgemaakt, een vals geloof was. Waarom zou de satan hen lastig vallen, waarvan hij weet, dat zij een weg bewandelen, die tot hem leidt? En wie zou het in zijn hoofd krijgen om te denken, dat hij met rust zal laten degenen, die zijn helse strikken trachten te ontkomen? Dit is de oorzaak, waarom de ware bekommerde aangevallen wordt, en de schijnchristen met eb en vloed steeds vooruit gaat. De ware bekommerde wordt door de satan gehaat. Maar satan lacht als hij de dwaasheid der schijnchristenen ziet.

Beeft uw hand en uw hart? U lachen de beloften toe."Op dezen zal Ik zien", zegt God, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft. Jes. 66:2.. Wat ik dus van schijngeloof gezegd heb, moeten de verslagenen van geest zich niet aantrekken. Ik ben er voor, om de stenen en struikelblokken bijeen te zamelen, en uit de weg te ruimen voor Gods volk. En om hen te waarschuwen, die hun zonden en ongerechtigheden als struikelblokken voor zich leggen. En om hen te waarschuwen, die van Gods genade misbruik maken, opdat deze toe mogen zien. Ezech. 14:6-8.

Dus, onze tekst staat zo vast als een rots, en onze redenen hebben nog hun kracht, dat Jezus Christus wilde, dat genade zou worden aangeboden, in de eerste plaats, aan de grootste zondaren. Laat niemand wanhopen aan, laat niemand misbruik maken van Gods genade. Laat niet een ziel wanhopen, die berouw heeft over haar zonden en verlost wil worden door Jezus Christus. Laat niemand die in zijn zonden volhardt, zich inbeelden, dat geloof alleen genoeg is, om zalig te worden, al kent men ook nog zo goed de rijkdom der genade van Christus. Want hoe wijd de deur ook open staat voor de berouwhebbende en boetvaardige zondaar, zij is genoeg gegrendeld en verzekerd tegen de verstokte, al heeft hij ook nog zo'n groot geloof. Bedrieg uzelf niet; God laat niet met Zich spotten; wat ge zaait, dat zult ge oogsten. De Heere is niet te voldoen met mooie woorden en pluimstrijkerij; door uw zonden te ontveinzen en voor Hem te bedekken, kunt u Hem niet bewegen, u genade te schenken. God ziet niet op de lippen, maar op het hart. Hij kent hen, die op Hem betrouwen, en die oprecht, in alle ootmoed tot Hem komen, door Christus, om genade. Nah. 1:7.

Het is dus niet het aantal zonden, dat u buiten Gods Koninkrijk sluit, maar uw geveinsdheid. U wilt niet in oprechtheid tot Hem komen, door Christus, om genade. En ofschoon het niet oprecht schuld belijden voor God, slechts één zonde is, toch is het zulk een zonde, die veroorzaakt, dat al uw andere zonden onvergeven voor uw rekening blijven. De Heere klaagt over deze zonde. "Zij hebben niet tot mij geroepen met hun hart, zij keren zich, maar niet tot de Allerhoogsten."Zij keerden geveinsdelijk, valselijk". Jer. 3:10, Hos. 7:14-16. Zulke

haat Hij. Maar de boetvaardige, de bekommerde, de verslagene van harte, zulk een zondaar, - al waren zijn zonden zo rood als scharlaken, al waren zij zo rood als karmozijn, al waren zij zo groot in getal, als het zand aan de oever der zee; al riepen zijn ongerechtigheden tot de hemel om wraak; al schenen zij harder te roepen dan zijn gebeden en tranen, of stille verzuchtingen; - zulk een zondaar wordt behouden, zulk een zondaar is zalig. Tot hén wil God Zich keren. Jes. 1:18; 66:2,

TEN ZEVENDE. Was het de wil van Jezus Christus, dat genade werd aangeboden aan de *grootste* zondaren, in de eerste plaats, *dan is hier ook grond voor hen, die zulks in de praktijk niet waren, om tot Christus te komen om genade.*

Ofschoon er geen zonde is, die klein is op zich zelf beschouwd, omdat het in tegenspraak zou zijn met Gods majesteit en heiligheid, toch moeten wij toestemmen, dat ze voor het menselijk oog wel bestaan, zowel in aantal als verfoeilijkheid. Twee zonden is niet zoveel als drie; ook zijn drie zonden in onwetendheid begaan, niet zo zwaar als één zonde tegen licht en beter weten in. Ook zijn er kinderen in de zonde, en oude grijsaards in de zonde. En we moeten verschil maken tussen deze zondaren. Want is het waar, dat een kind van zeven of acht jaar oud of van zestien zulk een groot zondaar zou zijn - een zondaar zo verfoeilijk voor de wet, - als hij, die veertig, vijftig, zestig, of zeventig jaren in de zonden geleefd heeft. Nu, het kind, de aankomende jongeling, ofschoon hij een zondaar is, hij is slechts een kleine zondaar, als u hem bij die anderen vergelijkt, die grijs geworden zijn in de zonden. Nu, ik zeg, als er plaats is voor de laatsten, voor de grootste zondaren, dan is er zeker ook plaats voor de minderen. Als een deur wijd genoeg is, dat er een reus door kan, dan kan er toch zeker wel een dwerg door. Indien Christus genade genoeg heeft om grote zondaren te behouden, dan heeft Hij ook stellig genade genoeg, om kleinen te redden. Indien Hij vijf honderd penningen kan kwijtschelden, dan kan Hij voorzeker er wel vijftig kwijtschelden. Luk. 7:41, 42.

Vraag. *Maar u hebt tevoren gezegd, dat de kleine zondaars wachten moesten, tot de groten genade ontvangen hadden; dit is ontmoedigend!*

Ik antwoord: er zijn twee soorten kleine zondaren: zulke, die het werkelijk zijn, en zulken, die beweren, dat ze het zijn. Er zijn er, die zich zo voordoen. En die had ik toen op het oog; niet degenen, die inderdaad, bij manier van spreken, kleine zondaars zijn. Die zich inbeelden, dat zij kleine zondaars zijn, kunnen nog lang genoeg wachten op genade en vergeving.

Maar wederom, een zondaar kan vergelijkenderwijs altijd, een kleine zondaar zijn, en toch groot gevoel van schuld bezitten. Er zijn dus twee soorten grote zondaren, zondaren, die werkelijk veel zonden begaan hebben, en zulken, die door waarachtige overtuiging het verfoeilijke, al ware het maar van één zonde, inzien. In het laatste geval, indien u zulk een kunt vinden op de wereld, deze zou zichzelf, in zijn eigen ogen, onder de grootste zondaren rekenen. Laat zulk een zich gerust een der grote zondaars noemen en met God worstelen, zoals grote

zondaars doen, en hopen behouden te worden zo spoedig en zeker als zij. Inderdaad, een kleine zondaar, die, vergelijkenderwijs het ook waarlijk is, kan spoediger vergeving uit de hand van onze hemelse Vader ontvangen, dan hij die tienmaal zoveel zonden begaan heeft. En dus ook oorzaak heeft om tienmaal harder tot God te roepen om genade; indien hij maar gehoor geeft aan de overtuiging en werkelijk het gewicht der zonden voelt, om daarover berouw te hebben.

Want de bedroevende aard van het geroep en gekerm is een grote zaak bij God. Want indien Hij de weduwe al verhoort, als zij ternauwernood tot Hem schreit, hoeveel te meer zal Hij haar horen als zij van smart ligt te kermen? Exod. 22:22, 23. Het is niet het aantal, maar het waarachtige gevoel van het afschuwelijke der zonden, dat de ziel doet kermen en zuchten tot God om vergeving. De blindgeborene, die tot Jezus riep om genade, liet zich niet door een schaar volk weerhouden, maar riep des te luider. Wanneer de ziel waarachtige behoefte aan Jezus gevoelt, dan kunnen noch mensen noch duivelen haar verhinderen, want zij dringt voort totdat zij Jezus gevonden heeft, om haar van alle ziekten en kwalen te genezen. Hij, die de grootste zondaar is in zijn eigen ogen, vindt het eerst genade in de ogen des Heeren. Het aanbod is daarom voor de grootste zondaar; voor de grootste zondaar eerst. En genade wordt het eerst verkregen door hem, die het eerst belijdt zulk een groot zondaar te zijn.

Er zijn mensen, die worstelen aan de troon van God om genade, door te pleiten voor hun grote behoefte. Nu, hun pleit, de overwegende kracht daarvan, bestaat niet in het opsommen van al hun zonden, maar in het schuldgevoel der zonden, en in het geweld van hun geroep om vergeving. En het is opmerkelijk, dat, ofschoon het geboorterecht aan Ruben, om zijn dwaasheid hem ontnomen, en aan de zonen van Jozef gegeven was, toch Juda heerste over de broederen, en dat uit hem de Messias voortkwam. 1 Kron. 5:1, 2. Er moet in deze zaak gebruik worden gemaakt van een heilige list. "Uw broeder is gekomen met list en heeft uw zegen weggenomen." De zegen behoorde Ezau, maar Jakob, door zijn ijver, maakte hem tot de zijne. Gen. 27:35. Het aanbod is voor de grootste zondaar, voor de grootste zondaar eerst; maar, indien hij nalaat tot God te roepen, dan kan een zondaar, die veel minder en lichter zonden begaan heeft, de zegen eerst verkrijgen, indien hij maar vrijmoedigheid genoeg bezit, om tot God te gaan om genade. De luidste roepstem wordt het eerst gehoord.

Ik heb dit zevende punt niet behandeld, om bij kleine zondaars er op aan te dringen, dat zij tot God zouden zeggen: 'Heere ik ben een kleine zondaar, geef me daarom genade.' Volstrekt niet, want waarlijk, zo doende, zult u nooit genade krijgen. Want indien u zo tot God bad, u zou tonen, dat u geen schuldbesef over de zonden had. Elke zonde, zij het ook slechts een kleine, is verfoeilijk, hetzij in handeling, hetzij met gedachten, en roept dus rechtvaardig de verdoemenis over de ziel in. De vergelijking van grote en kleine zonden is dus slechts van waarde onder de mensen. Maar om tot God te zeggen, *dat u weinig zonden hebt*, dat

bewijst, dat u het afschuwelijke der zonde nog niet kent, en dus ook nog geen ware behoefte aan genade gevoelt.

Kleine zondaar! Wanneer u daarom tot God gaat, ofschoon ge u bewust zijt, dat u geen dief, geen moordenaar, geen hoereerder, geen leugenaar, geen valse vloeker, of dergelijke bent, en dus niet zo slecht als anderen bent; toch wanneer u uzelf tot God wendt om genade, kent geen andere zonden, dan de uwe alleen; vermeldt niemands zonden dan de uwe, uw eigen zonden. Tracht ook niet uw zonden minder te doen schijnen. Maar vergroot ze veeleer, en doet alsof er nooit een zondaar op aarde is geweest, dan u alleen. Roept tot God, alsof u de enige onverstandige zijt, die van Hem is afgeweken; dat is de weg om genade te ontvangen van God.

Het is een der prachtigste gezichten in de wereld, om een kleine zondaar zijn zonden te zien beoordelen, hij maakt ze steeds groter en groter voor zichzelf, totdat hij ten laatste tot het besluit komt, dat niemand in de wereld zulke grote zonden begaan heeft als hij. Maar zo heerlijk als dit is, zo laag is het tegenovergestelde van hem, die zijn kwaad tracht te verbergen en te bedekken. Luk. 18:10-14. Daarom heb ik vroeger reeds tot grote zondaren gezegd, wacht u toch voor bedrog, wees toch niet tevreden met schijngeloof, en ik zeg nu tot de kleine zondaar: verklein uw zonden niet, veins niet, want de mogelijkheid bestaat evengoed bij een kleine als bij een grote zondaar, n.l. de mogelijkheid om te huichelen. Hij, die zijn zonden bedekt, zal niet voorspoedig zijn, hetzij hij een kleine, of grote zondaar zij. Spr.28:13.

TEN ACHTSTE. Wilde Jezus Christus, dat genade zou worden aangeboden, in de eerste plaats aan de grootste zondaren? *Dan is dit juist de oorzaak, waarom de satan het zo op Hem gemunt heeft.*

De Vader en de Heilige Geest! O, van hen kunnen alle bedriegers, en allen die bedrogen zijn, nog wel iets goeds zeggen. ***Christus alleen, Hij is de Rots der ergernis, de Steen des aanstoots.*** Ziet, ik leg in Sion enen steen des aanstoots en een rots der ergernis. Rom. 9:33. Niet, dat de Satan iets om de Vader of om de Heilige Geest geeft. Maar hij kan de mensen met hun gevoelens over de Vader en de Heilige Geest gerust met vrede laten, daar hij wel weet, dat zij de Vader en de Heilige Geest nooit zullen zien, indien zij niet met Christus in aanraking komen."Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet". 1 Joh. 5:12. Wederom: "Een ieder, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden de Vader en de Zoon " 2 Joh. 1:9. Christus, en Christus alleen kan ons uit de hand des bozen rukken en ons bekwaam maken, om onszelf te verlustigen in God, met leven en vreugde tot in alle eeuwigheid. Vandaar, dat Hij zich zelf de weg tot de Vader noemt, de ware en levende weg. Joh. 14:5. Want wij kunnen niet tot de Vader komen, dan door Hem, Hebr. 10:19, 20. De satan weet dit, en daarom haat hij Hem. Zij, die bedrogen zijn,

weten dit niet, en daarom moet de satan zorg dragen, dat hij hen zo dicht bij zich houdt, als de berenleider een beer met een ring in de neus.

Er zijn vele oorzaken, waardoor de Satan in woede ontstoken is tegen Jezus Christus, zoals de liefde van de Heere jegens de mensen, en de vele bewijzen van Zijn liefde. Hij heeft de gestalte eens mensen aangenomen, Hij heeft daarin de wet vervuld, om de mens te recht vaardigen. Hij heeft Zijn bloed gestort, om ons met God te verzoenen. Hij heeft de dood overwonnen; de zonde weg gedaan; de werken des duivels vernietigd. En Hij heeft de sleutelen des doods in Zijn eigen handen gekregen. En dit zijn alle hatelijke dingen voor de Satan. Dit zijn dingen waarom hij Christus niet kan dulden. Bovendien, Christus heeft het eeuwige leven, en dat wel, om het aan ons te schenken. En wij zullen, naar alle waarschijnlijkheid, juist die plaatsen beërven vanwaar de satan, om zijn overtredingen, verdreven is, indien geen heerlijker plaatsen. Daarom hij, de satan, heeft toch waarlijk wel reden om vertoornnd te zijn. En is het geen verdrietige zaak voor hem, dat wij tot de troon der genade door Christus zullen worden toegelaten, terwijl hij met ketenen gebonden ligt in het rijk der duisternis, om in de dag des oordeels verantwoording te kunnen doen van zijn weerspanningheid tegen God en Zijn Zoon? Ja, wij nietig stof en as, wij zullen zijn rechters zijn, en voor eeuwig over hem triomferen. En dit alles wordt ons deel door Jezus Christus. Want Hij is de oorzaak van ons eeuwig heil.

Nu, ofschoon de satan zich wil wreken, toch weet hij wel, dat het te vergeefs zou zijn Christus zelf aan te vallen. Deze (Christus), heeft hem overwonnen. Daarom redeneert de satan nu met onnozelen en zoekt die te misleiden; opdat hij ze onrein zal kunnen maken. En grote sullen, die ze zijn, ze laten zich door de satan om de tuin leiden; en ze ontzien zich niet Christus in het gezicht te spugen. Zij beschimpen Zijn persoon, en loochenen het bestaan van een Jezus; zij bespotten Zijn bloed, en loochenen de verdiensten ervan. Zij ontkennen zelfs het doel waarom Christus de wet vervulde. En door middel van spitsvondigheden, aardigheden en koddige invallen, waaraan de satan hen natuurlijk helpt, maken zij mooie namen en beeldjes en vereren die in plaats van Christus. Zo werkt de satan onder de naam van Christus, en zijn dienaren onder de naam van dienaars der gerechtigheid. En zo, door zijn listen en loze trekken, verwoest hij een ontzaglijk aantal mensen.

Maar er is een zaad, "dat zal Hem dienen; het zal den Heere aangeschreven worden tot in geslachten." Deze zullen hun zonden zien, en Christus is de weg ter zaligheid. Deze zullen zich met ziel en lichaam aan Christus toevertrouwen, deze zullen het op Hem wagen. Dit alles weet de satan en daardoor is zijn woede nog meer ontstoken. Daarom, in overeenstemming met zijn sluwheid en voor zover God het hem toelaat, valt hij dit arme volk aan, brengt hen in de verzoeking, schiet zijn vergiftige pijlen op hen af, en zoekt zoveel hij maar kan, hen door allerlei middelen de weg te bemoeilijken, om zalig te worden en eeuwig gelukkig te zijn. Menigmaal valt hij hen aan met verkeerde opvattingen van God

of van Jezus Christus. Hij werkt ze in het slijk, tot smaad der godsdienst, tot schande der broederen, tot oneer van God. Hij houdt onze handen vast, terwijl de wereld ons met vuisten slaat, hij trekt ons een berenhuid aan en laat dan de honden op ons los. Hij besmeert en bevuilt ons met zijn eigen schuim, en tracht ons dan te doen geloven, dat het van onszelf is.

O! Hoe vreselijk is de woede en het brullen van deze leeuw, hoe verschrikkelijk is de haat, die hij tegen Jezus openbaart, en tegen hen, die de Heere met zijn bloed gekocht heeft! Maar toch, te midden van dit alles, zendt de Heere Jezus Zijn herauten uit, om Zijn liefde onder de volken over de gehele wereld te verkondigen, en om hen te nodigen tot Hem te komen om het leven. Ja, zijn uitnodiging is zo groot, strekt zich zo ver uit, dat ze genade aanbiedt in de eerste plaats, aan de grootste zondaren van elke leeftijd, dat de woede van de duivel nog meer verergert. Daarom, zo als ik vroeger gezegd heb, laat hem razen, laat hem woeden,"de Heere Jezus zal de roof delen" met deze groten. "Ja Hij zal de roof delen met de machtigen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, en met de overtreders is gesteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft." Jes. 53:12.

TEN NEGENDE. Was het de wil van Jezus Christus, dat genade werd aangeboden, aan de grootste zondaren in de eerste plaats, *laat dan de aangevochtene en verzochte ziel steeds hierop zien tot hulp en troost.*

De aangevochten ziel, waar zij ook is, zij denkt altijd, dat zij een der grootste zondaressen is en de onwaardigste om het eeuwige leven deelachtig te worden. Dit is het grootste werktuig in satans hand: 'u bent een gruwelijke zondaar, een huichelaar van de eerste soort, u hebt een goddeloos hart, en u bent vervreemd van de genade Gods'. Dit is zijn moker, zijn knots, zijn voornaamste foltertuig; hij doet hiermee, even als sommigen doen met betoverende liederen, hij zingt ze overal. Ik geloof dat er maar weinig gelovigen op aarde zijn, die hij niet op deze wijze heeft aangevallen. Maar droegen zij er meer bewustheid van om, dat hij hen hierdoor juist naar de opening drijft, waar zij heen moeten, om aan zijn woede te ontkomen. Hij zegt: 'u bent een groot zondaar, een verfoeilijke zondaar, een godonterende ellendeling, men kan uw weerga in het ganse land niet vinden'. En al die tijd zegt Christus tot Zijn dienaren: *biedt genade aan, in de eerste plaats aan de grootste zondaren.* Zo ziet u, wanneer de satan tot u zegt, dat u de grootste zondaar bent, dan drijft hij u dadelijk naar de armen van Jezus Christus.

Droegen daarom de beproefde zielen hiervan meer de bewustheid bij zich om, dan zouden ze tot hem kunnen zeggen."Wel, Satan, u hebt volkomen gelijk, ik ben een zondaar, een zondaar van de grootste soort, en daarom heb ik juist de meeste behoefte aan Jezus Christus; ja omdat ik zulk een ellendeling ben, daarom roept Jezus mij; ja, Hij roept mij het eerst; het eerste aanbod van genade worden Jeruzalemse zondaar aangeboden; die ben ik. Daarom: ga uit de weg, satan; maak ruimte, ik heb het recht om het eerst tot Jezus Christus te komen." Zo sprekende

zou u gelijk met gelijk vergelden. Zodoende zou u hem uit het zadel lichten, hem geheel verslaan. Hij zou in zichzelf zeggen: 'zo moet ik met dezen afvallige niet handelen, want dan geef ik hem het zwaard in de hand, om mij mijn eigen kop af te slaan.'

En dit is de bedoeling van Petrus toen hij zei: "Wederstaat hem, vast zijnde in het geloof." 1 Petr. 5:9. Dit is ook de bedoeling van Paulus, toen hij zei: "Neemt aan het schild des geloof, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen." Efeze. 6:16. Waarom zei Jezus, "Begin van Jeruzalem", als de Jeruzalemse zondaar er geen voordeel bij mocht hebben?

'En als ik er voordeel bij mag hebben, laat ik het mij zelf dan gedurig te binnen brengen, wanneer de satan mij telkens op de hielen zit, om mij mijn zonden, mijn Jeruzalemse zonden voor ogen te stellen. De satan en mijn geweten zeggen, dat ik de grootste zondaar ben; Christus biedt genade aan, in de eerste plaats aan de grootste zondaars! Ook de wijze van aanbidding komt met mijn begeerte overeen. Ik heb berouw over mijn zonden; ja, het smart mij tot in het diepst mijner ziel, dat ooit een zondige gedachte in mij opkwam, of de geringste plaats vond in mijn goddeloze hart. En kan ik mijn begeerte krijgen, dan zou ik wel wensen, dat mijn hart nooit iets anders dan alleen een woonstede der genade Gods was en van het geloof in Jezus Christus. Ik zeg dit niet om mijn goddeloosheid te verminderen ik zou voor de gehele wereld niet anders willen doen, dan mij zelf in de voorste rij der goddelooste zondaren plaatsen, opdat ik een van de eersten mocht zijn, die door de genadige hand van Jezus, de Zaligmaker, gewenkt zou worden, om tot Hem te komen om genade.'

Wel, zondaar, u spreekt als een christen. Maar spreekt zo, met vast vertrouwen, in het uur der verzoeking. En dan zult u uzelf tot uw eer en troost goed gekwetend hebben. Dit sterker worden, dit groeien in Christus in de duisternis, dit is het leven, ofschoon het de zwaarste tijd is op de weg der genade. Wij moesten ons noch door de duisternis noch door onze vleselijke lusten laten belemmeren. Maar bedaard volhouden om het op Jezus te wagen, en geheel onze toekomst voor de eeuwigheid op Hem te werpen. Op deze wijze maakt men de duisternis licht en verzacht men de droefheid over het diep bederf van ons hart.

Het eerste Paaslam werd in de nacht gegeten. Toen de Israëlieten de moed hadden voort te gaan, ofschoon de zee verbolgen stond, hol als een geopend graf, en de heirlegers der Egyptenaren hen op de hielen volgden, toen kloofde God de woeste baren, scheidde de rode golven vaneen, en deed de wateren staan als muren van glas ter linker en rechter zijde. De vijanden zagen hen trekken en konden geen vin verroeren. Zij stonden als aan de grond genageld. Ex. 12:8; 14:13, 14, 21, 22; 15:16.

Daar is niets zo sterk tegen de verzoeking, als het geloof. Het geloof verdrijft alle twijfel evenals de zon de mist doet verdwijnen. En opdat u niet in de war gebracht wordt, ik zeg het u nog eens, het is altijd geoorloofd om te geloven. Sommige dingen kunnen we wel eens missen, maar aan geloof moet het ons

nooit ontbreken. Het geloof moet altijd werken. Het geloof is het oog, de mond, de hand, en dus een van de dingen die u nooit kunt ontberen. Het geloof is om te zien, om te ontvangen, om te werken, om te eten. En een Christen moet de hele dag zien, ontvangen, werken of eten. Hetzij het regent, waait, weerlicht, of dondert, de Christen moet altijd geloven."Ten dage als ik zal vrezén," zegt de dichter, zal ik op U vertrouwen. Ps. 56:4.

U kunt ook geen betere aanmoediging hebben dan in onze tekst; zelfs genade voor een Jeruzalemse zondaar. En als er genade voor een Jeruzalemse zondaar is, dan is er ook voor u genade. Indien er genade is bij God om zulk een te behouden, dan is er ook genade voor U, die al berouw hebt over uw schuld. Indien er vergeving voor hen is, dan ook voor u, die dagelijks tot Hem roept: "Jezus, Zoon Davids ontferm u mijner," ach Heere,"ach reinig mijn hart van alle boze en vuile zonden!" Zou u denken dat Jezus u laat staan? Zijn hart is veel te teder. Daarom, in de ure der verzoeking, arme zondaar, gelooft het, dat de genade van Jezus Christus overvloedig is om ook u vergeving van zonden te schenken; "wederstaat de duivel en gelooft."

TEN TIENDE. Was het de wil van Jezus Christus, dat genade zou worden aangeboden in de eerste plaats aan de grootste zondaren? *Laten dan zij hieraan denken, die in een dag van beproeving gesproken of gehandeld hebben tegen hun geweten of tegen hun overtuiging, en die zich daarover bezwaard of beschuldigd gevoelen.*

Hetzij een zaak goed of kwaad is; hij, die tegen zijn geweten handelt, wordt met schuld bezwaard, en zondigt. Maar veronderstel, dat iemand zijnen God, of zijnen Christus verloochent, of een goede overtuiging prijs geeft, moet hij nu daar uit besluiten, dat hij voor eeuwig verloren is? Laat hem wederkeren met Petrus-tranen en hij zal ongetwijfeld een Petrus-vergiffenis ontvangen. Want de tekst sluit de grootste zondaars in. En hier moet opgemerkt, dat de Heere al aan Petrus zijn zonde vergeven had, voordat dit gedeelte van onzen tekst bij de lastbrief was gevoegd. Hij, die ontrouw wordt in de dag der verzoeking, indien hij niet op de plaats doodgeschoten wordt, maar zijn wond gevoeld en tot de heelmeeester roept, hij zal zien, dat de Heere gereed staat om olie en wijn in zijn wonden te gieten, opdat hij weer geneze en moed vatte, om te geloven dat er nog genade voor hem is. Behalve wat opgetekend is van Petrus, vindt u nog in de Handelingen der apostelen, dat sommigen gedwongen werden te lasteren, en toch nog gelovigen genoemd worden. Hand. 26:10, 11.

U hebt dus een paar beloften, die over zulke mensen spreken, en ons nog moed geven om te denken, wat ten minste enigen van hen tot de Heere hun God zullen terugkeren."Zal men vallen," zegt de Heere,"en niet weer opstaan? "zal men afkeren en niet wederkeren?" Jer. 8:4. Te dien dage, spreekt de Heere, zal Ik haar, die hinkende was, verzamelen, en haar die verdreven was, vergaderen, en die Ik geplaagd had. En Ik zal haar, die hinkende was maken tot een overblijfsel, en haar die verre heen verstoten was, tot een machtig volk. En de Heere zal Koning over hen zijn op de berg Sions van nu aan tot in eeuwigheid." Wat wij moeten verstaan door haar, die hinkende was, wordt het best uitgedrukt door de

profeet Elia. Kon. 18:21. Mich 4:6, 7. Zef. 3:19.1. Wij komen dus tot het besluit, dat er genade in de hemelse bank is voor hen, die hinkten of nog zullen hinken, en dat de Heere gewillig is hen aan te nemen, indien zij tot Hem wederkeren. Misschien zullen zij nooit weer zulke achting in de gemeente Gods verwerven als te voren, maar *indien* de Heere hen wederom zal aannemen, hen hun zonden vergeven, hen in Zijn gunst wederom zal doen delen, Is dat dan niet reeds onverdiende en alles overtreffende genade? Lees Ezech 44:10-14. U, die zo gesteld moogt zijn, denkt er aan, er is ook voor u nog genade. Keer weer daarom, o afvalligen, tot God en tot Zijn Zoon, Die nog genade ook voor u hebben, Die u goed willen doen.

Maar misschien zegt u, *dat Hij niet alle rebelleerders en afvalligen verlost, en daarom waarschijnlijk ook u niet.*

Ik vraag u, bent u reeds op weg, om tot Hem weer te keren? Indien u terugkeert, dan bent u de man."Keert weer, u afkerige kinderen; Ik zal uw afkeringen genezen. Jer. 3:22.

Sommige rebelleerders en afvalligen worden op de plaats doodgeschoten. En wat hen aangaat, wie kan hen helpen? Maar indien zij over hun wonden kermen en klagen, dan zijn er nog kentekenen van leven, en zullen zij, indien ze tijdig gepaste geneesmiddelen gebruiken, zonder twijfel geheel herstellen.

Christus Jezus heeft nog zakken vol genade, die nog nooit opengebroken of ontzegeld zijn. Vandaar dat er geschreven staat, *dat Hij goederen heeft weggelegd; dingen die Hij bewaard in de hemel voor de Zijnen.* En als Hij nu eens een van die zakken opent, wie kan zeggen wat Hij dan doen kan? Vandaar dat er ook gezegd wordt, dat Zijn liefde alle verstand te boven gaat, en dat de rijkdom Zijner genade onnaspeurlijk is. Hij heeft, - niemand weet wat; niemand weet voor wie; - Hij heeft bij Zich in voorraad, voor zulke, die in het oog van alle mensen, onherstelbaar zijn. Hiervoor is de tekst klaar en duidelijk. Welke engel, of welk mens zou ooit gedacht hebben, dat er voor de Jeruzalemse zondaar nog mogelijkheid bestond om behouden te worden, en het eeuwige leven te beërven? Had u hun handelingen gezien, en welke gruwelijke zonden zij begingen tegen de Zoon van God; ja, hoe onbeschaamd vermetel zij zelfs na Zijn dood tegen Zijn naam en Zijn leer, samenspannen; hoe zij daarin halsstarrig bleven volharden. En volstrekt geen berouw noch schuldgevoel hadden over deze hun daden; ... zou ge u ooit hebben kunnen voorstellen, dat de Heere aan hen nog genade zou aanbieden, ten minste zo spoedig? Daarenboven, dat zij alleen van de gehele wereld slechts geschikt geacht werden, om het aanbod van genade in de allereerste plaats te ontvangen? Want zo toch luidt de tekst zeggende "Gaat heen, predikt bekering en vergeving, van zonden onder alle volken, *beginnende van Jeruzalem.*"

Ik zeg het u, het is een wonder in onze ogen, en het zal ten eeuwigen dage een wonder zijn onder de mensen. Het staat geschreven, als een altijddurende uitnodiging en aansporing voor de grootste zondaren, om tot Christus te komen

om genade. Nu, daar de afkerige voor een der grootste zondaren gehouden wordt; indien hij nog enig leven in zich heeft, laat hem moed vatten, om weer te keren, opdat hij leven moge door Christus.

TEN ELFDE. Indien Jezus Christus wilde, dat genade werd aangeboden in de eerste plaats aan de grootste zondaren, *laat dan de dienaren des Heeren het hen verkondigen.*

Er is een geneigdheid in ons, - en hoe het komt, dat weet ik niet, - om, als we bekeerd zijn, hen te verachten met wie we vroeger omgingen. Arme dwazen, die wij zijn, wij vergeten dat ook wij eertijds onwijs, ongehoorzaam waren, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde en elkaar hatende. Tit. 3:2, 3. Maar zou het niet betamelijker zijn, wanneer wij gesmaakt hebben, dat de Heere goed en genadig is, dat aan onze vroegere vrienden te vertellen, opdat wij ook hen overtuigende gronden mogen geven, om te geloven, dat wij die genade gevonden hebben, die ook voor hen nog te verkrijgen is? De dienaren van Gods Woord, zeg ik, moesten dit doen in hun leer en in alle andere opzichten. Stuursheid past ons niet, noch in de prediking, noch in de samenleving. Wij leven zelf uit genade; laat ons geven zoals wij ontvangen. Laten we ons zelf er op toeleggen om zondaren te overreden, om ons te volgen, opdat ook zij de genade deelachtig mogen worden. Wij werden behouden uit genade, laat ons leven als zij, die genade ontvangen hebben, Laten we alles doen uit liefde voor zondaren. Bidt voor hen, bidt met hen; wees gemeenzaam met hen; hebt medelijden met hen; doet voor hen alles wat u kunt. Laat ons onze wereldse dwaasheid, en vleselijke trotsheid afleggen; laat ons toch niet met zulk een deftige en afgemeten pas langs de straten of over de wegen lopen, alsof we zeggen willen door onze houding: *arme mens, houdt u toch op een afstand van mij, want ik ben ongenaakbaar.* Loopt toch niet als een pauw; dat staat niet voor predikanten.

Een zachte bestraffing.

Vergeet toch niet wat Jezus zelf deed. Hij was zo gemeenzaam met de tollenaars en zondaren, dat het tot een spreekwoord werd: "Ziet daar een mens, Die een vraat en wijnzuiper is, *een vriend van tollenaars en zondaren.*" Matth. 11:19. Het eerste gedeelte, dat Hij een vraat en een wijnzuiper was; we weten allen, dat was gruwelijke laster. Maar wat het andere gedeelte betreft, nooit heeft de wereld een woord gezegd dat meer waar is dan dat.

Nu, waarom zouden wij een scheve uitlegging aan deze tekst geven, dat is, goede spijs en zoeten wijn kiezen boven de verlossing van een arme tollenaar? Waarom zouden wij niet gemeenzaam zijn met zondaren, mitsdien we hun zonden en lasteringen haten en trachten hen het verfoeilijke der zonde onder het oog te brengen, opdat zij genezen mogen worden? Waarom niet op vriendschappelijke voet omgegaan met onze vleselijke burens, opdat we de gelegenheid mogen hebben nu en dan een kruimpje te laten vallen, en nu en dan een druppeltje van Gods liefde in hun ziel uit te storten? Waarom niet naar de nederige stulp der

armen in de achterstraat gegaan, met een stuiver in de ene, en een Bijbeltje in de andere hand? Waarom niet voor de armen gezonden om ten minste het overschot van uw dis te genieten, opdat ook hun hongerige ingewanden evenals de uwe weer verzadigd zullen worden?

Dienaren van Gods Woord behoorden voorbeelden te zijn. Maar ik ben maar een gering mens, en moet dus oppassen dat ik niet te veel over anderen spreek. Maar kon ik, ik zou mij bemoeien met hen, met hun vrouwen en ook met hun kinderen. Ik bedoel niet allen, maar hen, die het verdienen, ofschoon ik hier geen namen zal noemen. Maar, ik zeg, laat dienaren van Gods Woord de voetstappen van hun gezegende Heiland drukken, die door woord en daad beiden toonde, dat Hij de verlossing van arme zondaren boven Zijn Eigen leven stelde, uit liefde tot verloren schapen. Het wordt ons zelfs bevolen zijn voetstappen te volgen, zoals u lezen kunt in 1 Petr. 2:21, 22. "Want hiertoe bent u geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen. Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die als Hij gescholden werd niet wederschold, en als hij leed niet dreigde."

En wat ik aangaande voorgangers in de gemeente gezegd heb, dat zeg ik ook tegen al de broeders. Gedraagt u zo, dat heel de wereld het zien mag, dat u inderdaad kinderen der liefde bent. Bemint uw Zaligmaker; ja, toon het elkaar, dat u Hem bemint, niet slechts door hartstochtelijke liefde, maar door liefde uit plicht. Praktische liefde is de beste. Velen beminnen Christus slechts met hun lippen. Ach! Zo moet Christus niet behandeld worden. Jezus heeft gezegd: "Hij die Mij geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij lief heeft," Joh. 14:21. Praktische liefde, die bestaat in zelf-verloochening, mildheid en liefdadigheid jegens mijn buurman, en in geduldig smart verdragen om Zijnentwil; dat wordt liefde geacht. Rechte liefde tot Christus is die liefde, die anderen opscherpt tot goede werken. Hebr. 10:24.

Indien iemand mij zou vragen, waaraan men weten kon dat men de kinderen Gods liefhad, dan zou het beste antwoord zijn, dat ik hem geven kon, wat de apostel Johannes zegt: "Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en wij zijn geboden bewaren." 1 Joh. 5:2. De liefde tot God en tot Christus blijkt daaruit, dat wij eerbied voor Zijn Naam hebben. En wij tónen, dat wij eerbied voor Zijn Naam hebben, als wij bevreesd zijn zelfs de minste van Zijn geboden te overtreden. En zolang wij op aarde zijn, moeten wij ook aan de broeder onze liefde tonen.

Nu, wij hebben verplichting genoeg om zo te handelen, omdat de Heere ons beminde, en zich zelf voor ons heeft overgegeven, om ons van de dood te verlossen, opdat wij door Hem zouden leven. Wanneer de wereldling de leer hoort, die ik in dit boekje behandel en betoogd heb; n.l. dat Jezus Christus wilde, dat genade werd aangeboden in de eerste plaats aan de grootste zondaren; de

wereldling, zeg ik (omdat ze ongelovigen zijn) zal in staat zijn om te denken, dat zulk een leer tot losbandigheid leidt, en vrijheid aan het vlees geeft.

Maar u, die gelooft, indien u uw broederen en uw naasten waarlijk bemint, zoals behoorlijk is, u zult de onwetendheid van zulken tot zwijgen brengen, en hun mond stoppen, dat ze geen kwaad van u spreken. En ik zeg, laat de liefde van Christus ons dringen, om dit te doen. Wie heeft meer recht op ons hart, onze mond, ons leven, onze goederen, dan Christus Jezus, die ons tot Zich gebracht heeft met zijn eigen bloed, met het doel, *dat wij een eigen volk zouden zijn, ijverig in goede werken?*

Niets is schoner in de wereld dan een Christen te zien, die wandelt en handelt in overeenstemming met Gods Woord. Maar ook niets is verfoeilijker dan een mens te horen zeggen: "Ik geloof in Christus," die nochtans een losbandig en onheilig leven leidt. Zulke mensen moesten de Naam van Christen niet dragen, zij zijn hem niet waardig; iedereen moest zulke vermijden, want zij zijn de pest der gemeente. Zij, die slechts christenen in naam zijn, en wier Godsvrucht alleen in de vorm bestaat; zij zijn erger dan openbare zondaren.

Menigmaal is de gedachte bij mij opgekomen, waarom de gemeente van Christus zo bezwangerd is met losse en vleselijke belijders. En ik kon mijzelf nooit beter tevreden stellen dan met het antwoord: zulke mensen zijn door de duivel evangeliebelijders gemaakt, en door hem zijn ze onder de gelovigen ingeschoven. Een zeker mens had een onvruchtbare vijgenboom in zijn wijngaard. Maar wie had hem daar geplant? Dezelfde die het onkruid, zijn kinderen, onder de tarwe zaaide. Luk. 13:7. Matth. 13:37-40, en dat was de duivel. Maar waarom doet de duivel dit? Niet uit liefde tot hen, maar om hen tot ergernis en struikelblokken voor anderen te maken. Want hij weet, dat één losbandige belijder in de gemeente schadelijker is voor de kerk, dan tien losbandige zondaars midden in de wereld. Denkt u niet, dat het de duivel was, die de dienstmaagd aanporde, waarvan u leest in de Handelingen der apostelen, hoofdstuk 16, dat zij uitriep: "Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons de weg der zaligheid verkondigen?" Jazeker, dit was klaar, want Paulus was er zeer ontevreden over, dat hij zulks horen moest. Maar waarom porde de satan haar aan, om dit uit te roepen? Omdat dit de weg was om een smet op het evangelie te werpen, en de wereld te doen geloven, dat het uit dezelfde hand kwam, als waaruit hun waarzeggerij en toverij kwam. Hand. 16:16-18. Laat daarom ieder, die de Naam van Christus belijdt, op zijn hoede zijn, dat hij het evangelie geen oneer, en Hem geen smaadheid aandoet, die zo liefderijk aan ons, grote zondaren, genade heeft aangeboden.

BESLUIT

Tot dusver gesproken hebbende over de rijkdom der genade van Christus, en over de bereidvaardigheid van Zijn hart, om Jeruzalemse zondaren te verlossen, zal het niet ten onpas zijn, nu nog met een enkel woord van waarschuwing u te leren, dat deze genade en bereidvaardigheid beperkt zijn tot tijd en datum. En dat zij, die overblijven verloren zullen gaan. Want evenals een koning, die uit genade, aan zijn oproerig volk een aanbod van pardon gezonden heeft, hen, die niet vóór de bepaalde dag tot hem om genade komen, laat onthoofden of ophangen; zo ook heeft Christus Jezus de zondaar een dag gesteld, de dag der zaligheid, een welaangename tijd. Maar hij, die volhardt in het weigeren, of voortgaat op de weg der ongerechtigheid na die dag, hij heeft alle kans om er met verlies van zijn ziel af te komen. Hebr. 3:18-19; 4:7, Luk. 19:41, 42. 2 Kor. 6:2. Daar de zaken nu zo staan, zal het wel goed zijn eens bij deze bijzonderheden stil te staan.

Ten eerste.

Deze bepaalde dag of tijd, beschouwd met betrekking tot deze of gene persoon, is dikwijls niet te onderscheiden door zo iemand zelf; het einde van de welaangename dag der zaligheid is een geheim voor hem. En deze dag heeft de Heere in Zijn wijsheid voor ons mensen verborgen, opdat wij geen uitstel zouden kunnen doen tot morgen of overmorgen, of een andere tijd. *Nu en heden* dat, en alleen dat is het, dat Gods heilig Woord ons geopenbaard heeft. Ps. 1:2; Pred. 12:1; Hebr. 3:13, 15. En dit doet ons zien het grote gevaar waarin zij verkeren, die telkens en telkens uitstellen, wanneer zij genodigd of overtuigd worden. Zij zullen zich morgen of overmorgen, of op een anderen dag tot God bekeren, maar vandaag nog niet, dat is nog wat te vroeg; zij wachten tot geschikter tijd en gelegenheid. Velen wachten zó lang op geschikte tijd en gelegenheid, tot eindelijk de dag van Gods geduld en lankmoedigheid voorbij is. En dan zijn hun gebeden en smekingen vruchteloos; dan zal de Heere met hen spotten, en lachen als hun vreze komt. Spreuk. 1:20-30; Jes. 65:12-16 66:4.

Ten tweede.

Een andere zaak, die men nog in overweging dient te nemen is, dat de dag van Gods genade bij de een vroeger aanvangt dan bij de anderen en dus ook eerder eindigt. Zij, die het eerste uur geroepen werden, hadden hun uitnodiging eerder dan zij die ter zesder ure geroepen werden om zich tot God te keren. En zij die ter derder ure gehoord waren, waren vroeger geroepen, dan zij die ter elfder uur geroepen werden. Matth 20:1-6.

1. De dag van Gods lankmoedigheid begon met Ismaël, en eindigde, voordat hij twintig jaar oud was. Op zijn dertiende jaar werd hij besneden en het volgende jaar werd Izak geboren; toen was Ismaël veertien jaar oud. Nu, op de dag dat Izak gespeend werd, werd Ismaël verworpen. En veronderstel dat Izak drie jaar oud was, toen hij gespeend werd, dan was Ismaël slechts zeventien

jaar oud. Daarom de dag van Gods genade was spoedig ten einde voor hem. Gen. 17:25; 21:2-11; Gal. 4:30.

2. Kaïn's dag was ook spoedig ten einde. Want na dat God hem had verworpen, leefde hij slechts, om kinderen te gewinnen, een stad te bouwen, en om vele andere dingen te doen. Maar helaas! Hij was al die tijd een voortvluchtige en een landloper. Ook droeg hij niets anders met zich, na de dag der verwerping, dan deze smartelijke taal in zijn binnenste: "Ik zal van Gods aangezicht verborgen blijven" Gen. 4:10-15.
3. Ezau, werd door zijn buitensporigheden genoodzaakt zijn geboorterecht te verkopen, niet de minste vrees hebbende zo als alle echte dwazen, of de zegen zou nog wel voor hem zijn; juist als iemand, die zijn erfenis verkoopt en nog wel gelooft, dat hij zijn deel zal krijgen. Hij leefde nog vele jaren, maar altijd onder de toorn Gods, die, ter bestemder tijd, zijn ondergang zou daar stellen. "Dat niet iemand zij een hoereerder of een onheilige, gelijk Ezau, die om één spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf. Want gij weet, dat hij ook daarna de zegening willende beërven, verworpen werd, want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht. Hebr. 12:16, 17.
- 4 Menig voorbeeld zou nog genoemd kunnen worden als blijk van Gods ongenoegen over hen die maar voortdartelen, en zoals de wijze koning Salomo het zegt, die de koopprijs die in handen is verwerpen. "Waarom toch zou in de hand des zots het kooggeld zijn, om wijsheid te kopen, dewijl hij geen verstand heeft?" Spreuk. 17:16.

Laat dit dus ook nog een waarschuwing zijn voor hen, die onder het liefelijk geklank van het evangelie zitten en die horen van de rijkdom van Gods genade in Christus Jezus voor arme zondaren. De liefde te versmaden en de genade te verachten, en de oren te sluiten, wanneer God spreekt, wanneer Hij zulke grote dingen spreekt, zoveel in ons voordeel, dat is grote zonden ja God tot toorn verwekken. Hij vraagt, hij roept hij nodigt, hij bidt, hij smeekt ons om nu, in de dag der zaligheid, met Hem verzoend te worden; ja, Hij heeft zelf de weg voor ons bereid, om tot Hem te komen. Nu, iemand die toch voor al dat roepen, voor al dat smeken doof is, moet toch God wel vertoornen. En het is een verschrikkelijk ding *in de handen van de levende God te vallen*.

Tegenwerping.

Maar sommigen zouden tot mij kunnen zeggen: "Ik zou graag verlost, ik zou graag door Christus behouden worden. Maar ik vrees, dat de dag der genade voorbij is, en dat ik verloren zal gaan, niettegenstaande de grote rijkdom van Gods genade."

Antwoord. Ik zou aan deze twijfelaar verscheiden antwoorden kunnen geven.

1. Met betrekking tot de dag.
2. Met betrekking tot zijn verlangen.
3. Met betrekking tot de onnaspeurlijke rijkdom van Gods genade.

1. Met betrekking tot de dag; of hij voorbij is of niet.

1. Wordt u geschokt, bespogen, verontrust, wanneer u Gods Woord hoort? Is uw geweten dan wakker en overtuigt het u, dat u thans in een rampzalige toestand verkeert, en tot God moet roepen om genade? Dit is nog een moedgevend teken dat de dag der genade voor u nog niet voorbij is. Want zij, waarvoor de dag der genade voorbij is, zij hebben gewoonlijk een gevoelloos geweten, dat zij met een brandijzer hebben dichtgeschroeid. Efeze. 4:18, 19; 1 Tim. 4:1, 2. Daarom is voor hen de dag der genade voorbij, die hun hart verhard hebben, en niet meer bewogen kunnen worden door de prediking van Gods Woord. “De doden, die horen, zegt Christus, zullen leven”; ten minste Christus heeft hen nog niet overgegeven. De dag van Gods lankmoedigheid is voor hen nog niet ten einde gespoed. Joh. 5:25,
2. Als u in uw binnenkamer in de eenzaamheid bent voelt u dan een strijden een worstelen van uw geest, om u te overtuigen van de ijdelheid der ijdele dingen, die u liefhebt; een strijden om u te winnen voor Christus Jezus en Zijn hemelse schatten? Wees voorzichtig, wederstaat het niet. Want de dag van Gods genade is nog niet voor u voorbij, zolang de Heere niet zegt: “Mijn geest zal niet meer met hem twisten.” Dan, dán komt het wee, wanneer Gods geest ophoudt met u te twisten. En wanneer Hij zegt tot de middelen der genade: wijkt van hem! Hos 4:18; 9:12.
3. Bent u bezocht met dromen over uw toestand gedurende de nacht, en vreest u, dat u gevaar loopt verloren te gaan? Bent u gekweld met verontrustende gewaarwordingen in uw dromen over hel, dood en eeuwigheid? Dit zijn alle tekenen dat God u nog niet verlaten heeft, dat Hij u nog niet achter Zijn rug geworpen heeft. “Want God spreekt eens, ja tweemaal, maar de mens merkt het niet op. In de droom door gezichten in de nacht als een diepe slaap op de lieden valt, in de sluimeringen op het leger; dan openbaart Hij het voor het oor der lieden en Hij verzegelt hun kastijding; opdat Hij de mens afwende van zijn werk en van de man de hovaardij verberge. Job 33:14-17. Al deze tijd maakt God nog bemoeienissen met de zondaar, nog heeft Hij hem niet verlaten, ook Zijn geduld is nog niet ten einde. Maar Hij staat nog met de deur der genade half open in Zijn hand, om kon het zijn, de zondaar nog te behouden, voor wie Hij met weerzin de deur der genade vergrendelt.
4. Wordt u geplaagd door bezoeken, en hoort u Gods vertoornde stem in uw smarten? Zendt Hij u ten tijde der bezoeken een uitlegger, om u uw onreinheid te tonen. En waarom de hand des Heeren tegen u is, en tegen al wat het uw is; dat het is, omdat u tegen Hem hebt misdreven, en gezondigd en opdat u tot Hem zou wederkeren? Indien dit zo is, dan is uw zomer nog niet voorbij; uw herfst nog niet gekomen. Ziet toe, wat u doet, weerstreeft niet langer, opdat de duisternis u niet overvalle. “Geeft eer de Heere, uw God, eer dat Hij het duister maakt, en eer uw voeten zich stoten aan de schemerende bergen; dat gij naar licht wacht, en Hij datzelve tot een schaduw des doods stelle, en tot een donkerheid zette.” Jer. 8:20; 13:15-17.

5. Wordt u gedwarsboomd, teleurgesteld, en belaagd en geslagen in al uw dwaze ondernemingen en handelingen? Dit is een bewijs, dat God u nog niet geheel verlaten heeft, maar dat Hij nog op u wacht of ge u tot Hem zult keren. Let er wel op, heeft Hij een muur gemaakt om u tegen te houden? Heeft Hij u in al uw ondernemingen tegengewerkt? Beschouw het als een roepstem, waarmee Hij u tot Zich roept. Want zo doende toont Hij, dat Hij u een beter deel wil geven. Want wanneer God de zondaar opgeeft, en wanneer Hij besluit Hem aan zich zelf over te laten op de brede weg, dan laat Hij zulk een gewoonlijk de ruime teugel vieren en laat hem over aan de boze begeerlijkheden van zijn verdorven hart. Hos. 2:6-15; Ps. 73:3-13; Rom. 11:9.

Daarom wacht er u toch voor, dat u de hand des Heeren niet weerstreeft. Maar onderzoekt u zelf nauw, ja zeer nauw, onderwerpt uzelf aan een gestreng onderzoek, opdat u de oorzaak te weten kome, waarom de hand des Heeren tegen u is. Wees geneigd, om te denken, dat God u iets beters toegedacht heeft, dan dat u uzelf ooit kunt verwerven. Toen het Gods wil was, dat de verloren zoon huiswaarts zou keren, toen bezocht Hij hem met hongersnood, en weigerde hem zelfs het draf der zwijnen te smaken. En let er wel op, nu werd hij in de engte gebracht; nu begon hij te denken over de goederen, die in zijns vaders huis waren! Hij besloot haar huis te gaan, naar zijn vader. En u allen weet hoe zijn vader met hem handelde. Zijn vader ontving hem, als zijn eigen kind; hij ontving hem met muziek en zang, omdat hij hem weer in gezondheid en goede welstand aantrof. Luk. 15:14-32.

6. Is er nog enige tekst, nog een enkel woord in de Bijbel dat vat op uw ziel heeft? Werpt het woord van God, als 't ware, nog een straal van hoop in uw ontrust gemoed, blik het u nog wel eens vriendelijk tegen, valt er nog wel eens een zoet droppeltje in de bittere kelk der bezoeking, al is het ook maar voor een klein ogenblik? O! Dan is de dag der zaligheid voor u nog niet voorbij! De poort des hemels is dan nog niet gesloten! Dan heeft de Heere zich nog niet van u afgewend. Past er dus daarom op, dat u de hemelse gaven niet versmaadt, maar dat u ze op prijs stelt, alsook het goede woord van God, dat Hij u heeft doen smaken. Pas op! Neemt u in acht! U kunt om dit alles nog verloren gaan. Maar ik zeg het u, God heeft u nog niet verlaten, Hij heeft Zich nog niet van u afgewend, Hij heeft u nog niet verworpen. Hebr. 6:1-9.

2. Met betrekking tot uw verlangens.

Waarheen strekken zij zich uit? Zou u behouden willen worden? Zou u uit *genade* behouden willen worden? Wilt u ook van uw onreinheid en schuld verlost worden? Wilt u de dienstknecht van uw Zaligmaker zijn? Verveelt ge u in de dienst van u oude baas de duivel, de zonde en de wereld? En hebben deze begeerten uw ziel voortvluchtig gemaakt? Hebt u het hazenpad gekozen? Bent u voortvluchtig naar Jezus die een Zaligmaker is, die ons verlossen kan van de toekomstige toorn, tot in eeuwigheid! Zijn deze uw ware begeerten en huichelt u niet? Vrees dan niet! U bent een van de weglopers, die door de Heere Jezus

ontvangen worden, en u zult niet teruggezonden worden tot uw oude heer de duivel, maar u zult een plaats in de hemel ontvangen, een der beste plaatsen. “Gij zult een knecht aan zijn heer niet overleveren, die van zijn heer tot u ontkomen zal.” Hij zal bij u blijven, in het midden van u, in de plaats, die hij zal verkiezen, in een van uw poorten, waar het goed voor hem is: gij zult hem niet verdrukken” Deut. 23:15, 16.

Dit is een gebod voor de gemeente, bijgevolg een gebod voor het Hoofd der gemeente, want alle geboden van God komen tot haar door haar Hoofd. Hieruit besluit ik, dat evenals de Israëlieten vanouds verplicht waren de weggelopen dienstknecht aan te nemen, die aan een heidense meester ontsnapt was, zo ook nu de gemeente van Christus, en bijgevolg Christus zelf, niet kan en ook niet wil weigeren de ziel, die aan de zonde, de wereld en de duivel tot Hem ontkomen is. Maar Hij zal haar in Zijn huis laten wonen, onder zijn gelovigen, in de plaats, die hij zal verkiezen.

Want Hij zegt ook nog op een andere tekst: “Die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen.” “Geenszins”, laten zijn misdaden nog zo groot zijn, nog zo zwaar, het doet er niets toe, die tot Hem komt zal Hij geenszins uitwerpen. Daarom, indien uw begeerten waarlijk ernstig en ongeveinsd zijn, om door Christus behouden te worden, ... vrees niet, Hij zal, Hij wil u niet verwerpen; Hij zal u niet tot uw oude heer doen wederkeren.

3. Met betrekking tot uw vreesachtigheden, over de rijkdom van Gods genade.

Welke zij ook mogen zijn, die zijn van alle grond ontbloot en hebben volstrekt geen waarde, indien ge u vasthoudt aan het voorgaande, dat wij behandeld hebben.

Tegenwerping.

Maar ik ben bang, dat ik niet tot de uitverkorenen behoor, dat ik niet uitverkoren ben, ofschoon u mij een ogenblik te voren een dwaas noemde, omdat ik dit gezegd heb.

Antwoord. Ofschoon de verkiezing bij God vóór de roeping gaat, moet toch bij mij de kennis der roeping vóór het geloof van mijn uitverkiezing gaan. Daarom zielen, die de waarheid van hun wezenlijke roeping in twijfel trekken, brengen zichzelf in een dieper doolhof van verwarring door zich met hun uitverkiezing bezig te houden. Ik bedoel, wanneer zij hun uitverkiezing weten willen, voordat zij hun roeping bewijzen.”Maakt uw roeping en zo uw verkiezing vast.” 2 Petrus 1:4-10. Maakt eerst uw roeping vast en dan uw verkiezing.

Daarom legt nu vooreerst uw verkiezing terzijde en doet uzelf de volgende vragen: Zie ik mijn verloren toestand? Zie ik, dat er nergens verlossing te verkrijgen is dan bij Jezus Christus? Zou ik een deelgenoot van de zaligheid willen worden, die in Christus Jezus is door het geloof? En zou ik van de zonden even goed als van de straf verlost wensen te worden? Heb ik Jezus lief, Zijn Vader, Zijn kinderen, en Zijn wegen? Dit is het beste bewijs voor onze uitverkiezing. Daarom zondaar, wanneer de satan of uw eigen hart, u met de verkiezing in verlegenheid zoekt te

brengen, zegt dan: 'ik kan nu over dit punt nog niet spreken, maar wacht tot ik weet, of ik door God geroepen ben tot de gemeenschap met Zijn Zoon, en dan zal ik u bewijzen, dat ik uitverkozen ben, en dat mijn naam geschreven staat in het boek des levens.'

Indien arme bedroefde en terneergeslagen zielen deze orde van zaken in het oog hielden, dan zouden ze zich grote moeite en veel werk sparen in deze dagen van vertwijfeling. Zie hier het beste bewijs voor een verwarde ziel, wanneer zij lastig gevallen wordt met de uitverkiezing. Indien ik Christus liefheb, en Hem wenst te gehoorzamen; het is, omdat Hij mij eerst heeft liefgehad. En dit is het zekerste bewijs voor de uitverkiezing.

Laat ons daarom met het gezicht op onze droevige toestand tot Jezus vluchten en op leven en dood het wagen in Zijn armen te springen, die nu even wijd uitgestrekt zijn, om zondaren te ontvangen als toen ze aan het hout genageld werden. Dit is het rechte komen tot Jezus. Dit is inderdaad weglopen van uw oude heer zoals ik vroeger reeds gezegd heb. En ik heb honderden Bijbelteksten, om dit te staven, om u te ondersteunen, aan te moedigen en te troosten als u zo handelt. Weet het toch, och bedenk het toch, dat tegenover de duivel, - die u met arendsklauwen tracht vast te houden, totdat u in de draaikolk uwer zonden bent omgekomen, - een Jezus staat, met gestrekte armen en een hart vol liefde, om u als een broeder en zuster aan Zijn boezem te drukken. Jezus is Liefde! Maar laat hem, die tot Jezus komt er wel op bedacht zijn, dat morgen de satan bij hem zijn zal, om te beproeven of hij die afvallige weer in zijn dienst terug kan brengen. En kan hij dit niet doen, dan zal hij met hem twisten over de uitverkiezing, te weten, of hij werkelijk verkozen is of niet, of hij werkelijk geroepen is om deel te hebben aan die Christus, tot Wie hij om hulp gevluucht is, of dat hij het zich maar aanmatigd. Daarom wordt ons bevolen de gehele wapenrusting Gods aan te doen, die de Heere verschaft heeft; opdat wij zullen kunnen staan tegen de listige omleidingen des duivels. Efeze 6:11, 18.

Indien u dan bemerkt, dat de satan zo tegen u optrekt, denkt dan aan de wenk, die wij u gegeven hebben. Neem uw toevlucht tot het geloof, heb goede moed, wees nuchteren en hoopt ten einde toe. "Daarom opschortende de lenden uws verstands, en nuchteren zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus."

Tegenwerping.

Maar hoe, indien ik de onvergeeflijke zonde begaan had, of de zonde tegen de Heiligen Geest?

Antwoord. Indien u dit gedaan hebt, dan bent u voor eeuwig verloren. Maar voor u tot het besluit komt, dat u deze zonde begaan hebt, weet het, dat zij, die zalig willen worden door Jezus Christus, en door het geloof in Zijn bloed, niet tot zulke gerekend kunnen worden, die de zonde tegen de Heiligen Geest gedaan hebben.

1. Ter oorzaak van de belofte, die niet verbroken moet worden. Er staat: "Hij die tot Christus komt zal Hij geenszins uitwerpen." En wederom "Die dorst heeft, kome. En die wil, neme het water des levens om niet." Joh. 6:36; Openb. 21:16; 22:17. Nu, hoe kunnen deze schriften vervuld worden, indien hij die zalig wenste te worden, de zonde tegen de Heilige Geest begaan had? De schriften moeten niet krachteloos gemaakt worden, noch de waarheid er van vertreden worden. Hier is een belofte, en daar is een zondaar. De belofte zegt: "Hij die komt zal niet uitgeworpen worden"; de zondaar komt, daarom hij moet ontvangen worden. Bijgevolg hij die tot Christus komt om het leven, kan de zonde, waarvoor geen vergiffenis is, niet begaan hebben. En moge dit nu voldoende zijn voor zoekende zielen, die vrezen, dat zij de zonde tegen de Heilige Geest begaan hebben.

2. Maar, nog eens, hij, die tegen de Heilige Geest gezondigd heeft kan niet komen, heeft geen begeerte des harten om te komen, kan in het geheel niet gewillig gemaakt worden, om tot Christus te komen om het leven; omdat hij zulk een veroordeel tegen Jezus en Zijn volk gekregen heeft, dat hem afschrikt en terug houdt.

(1.) Zulk een zondaar stelt de Heere Jezus de Zoon van God, op een lijn met een tovenaars, een duivelsbezweerder, als enen die de duivelen uitwerpt door de overste der duivelen. Matth. 9:34; 12:24, 25; Mark. 3:24-30. Nu, hij, die zulke gedachten van Jezus heeft, kan niet gewillig zijn zich aan Zijn voeten neer te werpen, om genade, en om tot Hem te komen, als de enige weg tot God en tot zaligheid. En daarom staat er geschreven, dat zulk een Hem openlijk tot schande maakt, en Hem onder de voeten treedt. Dit doen zulken door Hem te verachten, te smaden, te honen, te verwerpen, te verfoeien, door het bloed des testaments onrein te achten en de Geest der genade smaadheid aan te doen, door Hem als de grootste bedrieger, die ooit op deze wereld bestond, te lasteren. Zulken hebben dus, ten opzichte van zichzelf, Hem vervloekt, gehangen, gekruisigd als een der grootste boosdoeners. Hebr. 6:6; 10:29; 1 Cor. 12:3.

(2.) Zijn bloed, waarmee Hij ons heeft vrijgekocht, het bloed des eeuwigen testaments, acht hij een "onheilig ding," of zulk bloed, dat niet meer kracht bezit om ons te verlossen dan het bloed van een hond. Hebr. 10:22. Want wanneer de apostel zegt: "hij acht het bloed des testaments onrein," dan bedoelt hij, dat zulk een het bloed van Christus nog minder in waarde acht dan het bloed van een koe of schaap, dat volgens de wet rein was, en daarom moet de mening van deze woorden zijn, dat voor zulken het bloed van Christus niet meer waarde had dan het bloed van een hond, een ezel of zwijn, dat altijd door de God des hemels als onrein zijnde verworpen werd bij de offeranden.

(3.) Maar verder, al die dingen moeten gedaan worden tegen kennelijke tekenen, om het tegengestelde te bewijzen, of nadat het licht des evangelies in de ziel

geschenen heeft, of nadat men beleden heeft, dat Hij de Messias is, of de Zaligmaker der wereld is.

- (a.) Het moet tegen kennelijke tekenen gedaan worden om het tegengestelde te bewijzen. En dus deden de verworpen Joden het, toen zij de werken Gods gezien hadden, die zich in Hem openbaarden, en zij noemden ze de werken van de duivel of Beëlzebul.
- (b.) Het moet gedaan worden, nadat enig licht in de ziel geschenen heeft. En zo was het met Judas, en met hen, die, nadat zij verlicht waren, en iets gesmaakt hadden van het goede Woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, afvallig werden van het geloof in de Zoon van God, en Hem openlijk tot schande maakten. Heb. 6:5, 6.
- (c.) Zo iemand moet het doen na, en tegen zijn belijdenis. Want indien zij, na door de kennis van onze Heere Jezus de verdorven wereld verlaten hebbende wederom daarin vast geraken en daardoor overwonnen worden, dan is hun einde slechter dan hun begin. Want het ware hun beter geweest de weg der gerechtigheid niet gekend te hebben, dan, nadat zij haar hebben leren kennen, wederom van haar af te keren.
- (d.) Zo iemand doet dit openlijk, in het openbaar, voor getuigen, ten aanzien van de gehele wereld, met woord en daad. Dit is de onvergeeflijke zonde. “Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, wederom te vernieuwen tot bekering.” En wel om een dubbele rede. Ten eerste, omdat zo iemand zegt: “ik wil niet.” Ten tweede, omdat God van hem zegt: “Hij zal het Koninkrijk Gods niet zien.

Tegenwerping.

Maar indien dit de onvergeeflijke zonde is, waarom wordt het de zonde tegen de Heiligen Geest genoemd, en niet liever de zonde tegen de Zoon van God?

Antwoord. Het wordt *de zonde tegen de Heilige Geest* genoemd, omdat zulken de werken die Hij verricht, welke gedaan werden door de Geest van God, de werken van *de geest des duivels* noemen. Ook nog, omdat al zulke zondaren, die de Heere Jezus Christus verwerpen, het doen ondanks het getuigenis dat de Heilige Geest van Hem heeft gegeven in de Heilige Schrift. Want de Schriften zijn door de Geest van God ingegeven.

Zondaar, dit is de zonde tegen de Heiligen Geest, Wat zegt u? Hebt u die zonde begaan? Nee, ik weet het, dat hebt u niet gedaan, als u wilt zalig worden door Christus Jezus. Het is onmogelijk, dat u de zonde tegen de Heilige Geest zou begaan hebben, indien u inderdaad door Hem verlost wil worden. Niet een, die de Heere Jezus een bedrieger, een tovenaer, een duivelbezweerder noemt, kan Hem langer vertrouwen, en wil dus ook niet door Hem behouden worden. Niemand, die dat bloed onrein geacht heeft, kan op genade of verlossing hopen.

God zal het ook nooit toelaten dat zo iemand zich bekeert, die tegen licht en beter weten in, het bloed van de Heere Jezus Christus onrein acht en Hem vertreedt.

Het is waar, woorden, twistingen, en lasteringen tegen de Zoon des mensen, worden vergeven. Maar dan moeten zij in “onwetendheid” en in “ongelovigheid” begaan zijn. “Mij is barmhartigheid geschied” zegt de apostel, “dewijl ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid.” En in Markus lezen wij: “Voorwaar ik zeg u, dat al de zonden de kinderen der mensen zullen vergeven worden, en allerlei lasteringen, waarmee zij zullen gelasterd hebben. Maar zo wie gelasterd zal hebben tegen de Heiligen Geest, die heeft geen vergeving in der eeuwigheid, maar hij is schuldig des eeuwigen oordeels. Markus 3:28. 1 Tim. 1:13-15.

Alle zonden behalve deze! Alle zonden uitgezonderd deze. Indien God gezegd had, dat Hij slechts één zonde wilde vergeven, dat zou nog onverdiende genade zijn. Maar nu Hij zegt, dat Hij alle zonden vergeven wil behalve éne, nu is Zijn genade oneindig groot.

Die onvergeeflijke zonde ligt aan de zijde van de zondaar, omdat hij de Zaligmaker verwerpt, die hem kan verlossen. Christus is de Ladder Jakobs, die tot aan de hemel reikt. En hij die weigert van deze Ladder gebruik te maken, zal nooit de hemel zien. Er is geen andere offerande voor de zonde dan Jezus Christus. Hij, en Hij alleen is de Middelaar Gods en der mensen die de zondaar met God verzoent.

Zondaar, indien u door Hem behouden wilt worden, de weg staat open! Hij werpt hen die tot Hem komen niet uit. Ja, al was u een van de grootste Jeruzalemse zondaars; ... kom tot Hem met alle vrijmoedigheid. Hij roept u! Hij smeekt u! Hij wil u eeuwig gelukkig maken. *Verhardt u niet, maar laat u leiden.* Amen.